Yoksul
Halkın Gücü

Aylık Siyasi Gazete Yıl: 1 Özel Sayı:2 19 Mayıs 1994 Fiyatı: 20.000 TL

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ

KURTULUŞ İÇİN MÜCADELE

Yeni bir "kayıp" daha

RECEP GÜLER

Adı: Recep Güler
Son olarak yaklaşık 40 gün önce görüldü.
1989 yılında Yeni Çözüm İzmir temsilcilliğini yapmıştı.
1991 Nisan'ında Adana'da gözaltına alınmış, Malatya DGM'de Devrimci Sol üyesi olduğu iddiasıyla yargılanmış, 1992'de tahliye edilmişti.
İstanbul polisi Recep Güler'in nerede olduğunu açıklamalıdır. Bugüne kadar katlederek, "kaybederek" bir yere varamadınız. Açıklayın Recep Güler nerede?

Ölümle uzlaşma olmaz

İstikrar paketleriyle, terör yasalarıyla emekçilere dayatılan teslimiyettir, onursuzlaşmaktır, ölümdür

YOKSUL EMEKÇİ HALKIMIZ

Sana dayatılan sömürüyü, zamları, işsizliği sineye çekmendir. Yaşama hakkından vazgeçmendir. Sana dayatılan onursuzlaşman, insanca yaşam, özgürlük, eşitlik umudunu kendi ellerinle öldürüp toprağa gömmendir. Kısacası; özelleştirmeler, kapatmalar, soygun paketleri senin maddi-manevi varlığınla ölümündür. Yaşarken ölüme mahkum edilmendir. *Tüm emekçiler, sömürücü egemenlerin istediği budur.*
İki yol var. Ya "kader" deyip onursuzluğu, teslimiyeti, ölümü kabulleneceksin ya da Karabük işçilerinin onurlu sesine katılıp, egemenlere karşı ayağa dikileceksin: "Ölümde Uzlaşma Olmaz".
Devrimciler "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını, bildiriler, pankartlar, gösterilerle, pazar, kahve, otobüs konuşmalarıyla, sokak tiyatrolarıyla emekçilere ulaştırmaya devam ediyorlar.

Gerilla savaşı sürdürüyor

★ **Dersim'in Pertek ilçesinin kırlarında 4 Mayıs günü gerillalarla jandarma ve özel tim arasında çıkan çatışmada iki bayan Devrimci Sol gerillası da şehit düştü.**

★ Şehit düşen gerillalardan Ayten Yüksel Keleş Hozat'ın Bigami köyünde, Serpil Yılmaz ise Dersim'de toprağa verildi. Cenazeler yankısı dağlara ulaşan sloganlarla kaldırıldı.

Bu ses onurun, adaletin, geleceğin sesidir

Mücadele gazetesinin yayınının 15 gün durdurulmasına yönelik tepkiler sürüyor. Sağmalcılar, Aydın, Malatya ve Bursa Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları Mücadele gazetesinin yayının durdurulmasını gönderdikleri yazılı açıklamalarla protesto ettiler. Devrimci Sol davası tutsaklarının gönderdiği mesajları aşağıda kısaltarak yayınlıyoruz.

"Duyduk ki, adaletsizliğe, sömürüye, haksız savaşa karşı halkın sesi olan Mücadele gazetemizin yayını durdurulmuş. Ancak Mücadele'nin sesi asla kesilemez.

Şimdi Mücadele Karadeniz'den Dersim'e, Ege'den Toroslar'a, Karabük'ten Cibali'ye, zindanlardan meydanlara, yüreklerden bilinçlere dopdolu... Daha bir öfkeli, coşkulu, inançlı ve atak...

Halklarımızın ve geleceğin sesi korkutuyor onları, istiyorlar ki çakalların sesinden başka bir şey duyulmasın... Oysa Mücadele gazetemiz geleceğin, onurun, adaletin sesiyle dikiliyor zalimin, zorbanın, işbirlikçi hainin karşısına. Korkuyor, karanlığın cellatları bu sesten.

Bu ses, onurun, adaletin ve geleceğin sesidir. Gelecek nasıl durdurulamazsa, adalet nasıl engellenemezse, onur nasıl yol edilemezse, Mücadele'nin sesi de boğulamaz. Şimdi daha güçlü, çok daha güçlü haykıracağız."

Aydın Devrimci Sol Davası Tutsakları

"Ülkemizde ezilen halklara karşı her zaman süren, ama son yıllarda yoğunlaşan saldırılardan, sosyalist basın da payına düşeni almaktadır. Türkiye halklarının umudunu yazan, onlara kurtuluş yolunu anlatan Mücadele gazetemiz açıldığı günden bu yana baskınlar, gözaltılar, cezaevleri ve para cezalarıyla hep gündemde olmuştur.

Oligarşinin Kürdistan'da yaptığı katliamlarını, işçi sınıfı üzerindeki oyunlarını, halkları emperyalizme satışını kitlelerin gözlerinin önüne seren Mücadele gazetemize yapılan en son saldırı da 15 günlük kapatma cezasıdır.

Mücadele gazetesine bu 'ceza'yı verenler unutmamalıdırlar ki, ezilen halkların sesi hiçbir zaman susturulamamıştır, susturulamayacaktır. Ezilenden, haklıdan yana meşru bir yolda mücadele veren sosyalist basın, bu yolunda hiçbir zaman düzenin yasalarına ihtiyaç duymadan yürümeye devam edecektir.

Bizler Bursa Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları olarak, Mücadele gazetemize yönelik bu saldırıları protesto ediyor, Mücadele gazetemizin tüm saldırılara rağmen Türkiye halklarının umudunu kitlelere taşımaya devam edeceğine inanıyoruz. Ve tüm devrimci, demokrat kamuoyunu, sosyalist basına yönelik saldırılara karşı olmaya çağırıyoruz."

Bursa Cezaevi Devrimci Sol Davası Tutsakları

"Merhaba dostlar,

Mücadelemizin coşkusuyla sizleri selamlıyoruz. Emekçi halklarımızın sesi, soluğu olan gazetemiz her zaman için oligarşinin korkulu rüyası olmuştur. Kavgamızın onurlu sesi Mücadele'nin kapatılmasını nefretle kınıyoruz.

Binbir vaatle iktidara gelenler, halka demokratikleşme vaadi verenler, basın bayramını şaşaalı şekilde kutlarken, Mücadele gazetesinin bürolarını basıp, talan edip, çalışanlarını işkenceden geçirip tutuklamaktadırlar.

Evet dostlar, basın olarak anaları Manukyan'ı, babaları Clinton'ları övenleri görmektedirler. Halkımızın alın terini, kanını, iliğine kadar sömürenler, 5 Nisan soygun paketini dayatanlar, çirkefliklerinin açıklanmasını istemiyorlar. Ancak emekçi halklarımız düzenin pislikleri, yalanları değil, devrimcileri ve gerçekleri sahiplenmektedirler.

Talanlarla, toplatmalarla, yağmalarla, para ve hapis cezalarıyla Mücadele'yi susturamayanlar, şimdilik yayın durdurmayı gündeme getirmektedirler. Diğer politikaları sökmediği gibi, bu da sökmeyecek.

Haklı ve onurlu kavgamız sürdükçe, bu kavganın onurlu sesi Mücadele susmayacaktır. Buna tüm benliğimizle inanıyor, Mücadele çalışanlarını tüm sıcaklığımızla kucaklarken, her türlü dayanışmaya hazır olduğumuzu belirtiyoruz. Biz haklıyız, biz kazanacağız! Devrimci Selamlar..."

Malatya Cezaevi Devrimci Sol Davası Tutsakları

"Yayın hayatına başladığı günden beri faşizmin saldırılarına, baskılarına, yasaklamalarına rağmen her koşulda haklı ve onurlu bir kavganın, halkların kurtuluş kavgasının yanında olan Mücadele gazetesini kapatmak oligarşinin çaresizliğidir.

Gücünü ve kaynağını tarihsel ve siyasal haklılığından alan Mücadele, eşitliğin, onurun, adaletin ve kavganın simgesi olarak halklarımızın öfkesi ve bilincidir.

Alın teri döken milyonlar, gecekondusu yıkılan yoksullar, demokratik üniversite için haykıran öğrenciler, hak alma mücadelesindeki memurlar, yok edilmek istenen, ulusal kimlikleri yok sayılan, ezilen, horlanan Türkiye halkları yanınızda. Özgür ve sömürüsüz bir dünya yaratmak için savaşanlar sizinle...

Bizler, Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol davası tutsakları olarak, halkların özgürlüğe, bağımsızlığa, onura, adalete olan tutkusunun yok edilemeyeceğini, umudun sesinin susturulamayacağını bir kez daha tekrarlıyoruz. Ve Mücadele gazetesinin kapatılmasını protesto ediyoruz."

Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol DavasıTutsakları

Ayrıca Sağlık-Sen ve Bem-Sen üyesi kamu emekçileri, Mücadele gazetesinin 15 gün yayınının durdurulmasını protesto etmek ve Mücadele gazetesi çalışanlarıyla dayanışmalarını ifade etmek için Mücadele gazetesini ziyaret ettiler.

İÇİNDEKİLER

- Halkın da adaleti var 3
- Ölümle uzlaşma olmaz 4-6
- HADEP nereye? 7
- Kürt halkı birbirine kırdırılıyor 8
- İki Devrimci Sol gerillası şehit düştü 9
- Biz sahip çıkarsak kaybedemezler 10
- "Zafer sarhoşluğu" ve Mandela 11
- Kitle mücadelesinde tradi inisiyatifin önemi 12-13
- Ve siyasetin içindeki kışla 14-15
- "Paşabahçe'yi yeniden yaratırız" 16
- Taşeron gazetecilik 17
- SSK'larda ziyaret tarifesi... Sağlık-Sen genel başkanı tutuklandı 18
- "Adaletimiz devrimimizin güvencesidir" 19
- "Milyonlarca sakat, vatandaş bile sayılmıyoruz" 20
- "Yok"lar diyarı Gülensu 21
- Belçika'da uluslararası toplantı 22
- "Dilanê Şoreşe..." 23

Mücadele Gazetesi Adana Muhabirine Gözaltı

Adana Büyükşehir Belediye işçilerinin 16 Mayıs günü yapacakları eylemi izlemeye giden Mücadele gazetesi muhabiri Ömer Doğan keyfi olarak yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Polisin bu tavrı hem Mücadele muhabirinin işini yapmasını engellemek, hem de direnişteki işçilere gözdağı vermeye yönelikti. İşçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine sahip çıkan sosyalist basın susturulamaz.

Mücadele Gazetesi Okurlarına Gözaltı

Konya polisi Mücadele gazetesi çalışanlarına ve okurlarına yönelik gözaltı terörü estiriyor.11 Mayıs gecesi Meram Özgür-Der üyesi ve Mücadele gazetesi okuru Çetin Köroğlu'nun evi basılarak gözaltına alındı. Takameram Mahallesi'ndeki evinden gözaltına alınan Köroğlu, şubeye götürülürken, aynı saatlerde İhsaniye Mahallesi'nde oturan Selçuk Üniversitesi öğrencisi Ümit Selvi'nin de evi basıldı. Ümit Selvi ile evde bulunan Nuray Öğrener, Bülent Malkoç ve Barış isimli öğrenciler de gözaltına alındı.

Polis kendileriyle görüşen SHP'lilere üç kişinin gözaltına alındığını söyleyerek İstanbul'daki bir olayı gerekçe gösterdi. Çetin Köroğlu ve Barış isimdeki kişiler daha sonra serbest bırakıldı.

Mücadele Konya Temsilcisine Ceza

Mücadele gazetesi Konya temsilcisi Özgür Güdenoğlu, 1. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından, büroda bulunan 12 Temmuz şehitler panosu gerekçe gösterilerek 1 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı. Güdenoğlu hakkında verilen ceza, 9 Mayıs 1994'te Yargıyay tarafından onaylandı.

Temmuz Yayıncılık Ltd. Şti. adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yemliha Kaya; Yönetim Merkezi: Alemdar Mah. Babıali Cad. No: 14/3 Cağaloğlu-İstanbul; Tel: 0 212 511 60 19; İrtibat Büroları: Gazi Mahallesi: Zübeyde Hanım Mah. Fevzi Çakmak Cad. No: 42 Kat:2/5 Gaziosmanpaşa-İstanbul; Nurtepe: Sahayokuşu Pınar Sk. No: 11 Alibeyköy-İstanbul; İkitelli: Atatürk Mah. İkitelli Cad. Polat İşhanı No: 152/2 İstanbul; Beykoz: Tepeköy Mah. Polenez Yolu No: 17 Beykoz-İstanbul; Esenler: Birlik Mah. Atışalanı Cad. Yasin İşhanı No: 40 Kat: 1/16 Güngören-İstanbul; Okmeydanı: Fatih Sultan Cad. Okmeydanı Şişli-İstanbul Baskı: Seriler Matbaası

GÜNDEM

Oligarşi kitlelerin tepkisinden korkuyor

Sömürü ve zulüm düzeninin temsilcileri "devletin tepesinde kavga olmaz" diye diye, "milli mutabakat" diye diye tam bir dalaşma içine girmiş durumdalar. Başbakanıyla cumhurbaşkanın, cumhurbaşkanıyla genelkurmay başkanının, onunla bakanların aralarındaki çelişki ve çatışmalar artık günlük hale geldi.

Çatışmayı çaresizlik körüklemektedir. Düzenin tüm partileri, kurumları, sorun devletin, düzenin bekası olunca bir araya gelmekte zorluk çekmiyorlar ancak bir araya geldiklerinde de bir "çare" üretememeleri ve alternatifsizlikleri kaçınılmaz olarak onları birbirine düşürüyor.

Kitle hareketinin ve devrimci mücadelenin gelişmesinin yaratacağı ilk sonuçlardan biri, onların çelişkilerinin daha da şiddetlenmesi, derinleşmesi olacaktır. Bunun önşartı ise, kitle tepkisinin, hareketinin ve iktidar hedefli bir devrimci mücadelenin sürekliliğinin sağlanmasıdır. Egemen sınıflara bu noktada soluk aldırılmamasıdır. Yani mücadelenin istikrarıdır.

Kuşkusuz mücadele inişlerle, çıkışlarla biçimlenen bir süreçtir. Kitlelerin hareketi ve savaşın ivmesi, kabarmalarla, geri çekilmelerle zigzağlı bir çizgide seyreder. Ancak yine de bu sözünü ettiğimiz sürekliliğin önünde engel değildir. Halkın muhalefetini örgütlemekte ararlı, mücadeleyi radikalleştirmekte tereddütsüz olmalıyız. Her koşulda sahip olunacak ısrar ve tereddütsizlik, devrimci mücadelenin istikrarıdır.

Egemen sınıflar mücadelenin bu gel-gitleri içindeki mücadaleleriyle kitle hareketinin yönünü değiştirmeye çalışırlar. Onu kendi sınırları içinde boğmayı, düzen içi hale getirmeyi hedeflerler. Burada önemli olan, egemen sınıfların bir an bile boş durmadıklarını, her vesileyi, her anı bu mücadeleyi geriletmek için kullandıklarına unutmamaktır.

Bir futbol karşılaşmasından, bir yıldönümüne, bir bayrama kadar her şey bu "vesile"lerin içindedir.

Mücadele işte bunun için uzun aralarla, devrelerle yürümez. Oligarşi sözü edilen –ya da daha edilebilecek– pek çok "vesile"yi bugün soygun paketini unutturmanın bir aracı haline dönüştürüyor. "İktidar sözcüsü" basın, manşetlerini bu "vesile"lerle dolduruyor. Çiller'in Demirel'e, Demirel'in Çiller'e ne dediği tüm ülkenin, tüm emekçilerin asıl sorununun yerine konuluyor.

İşte enerjinin artırılmasının, daha geniş alanları etkiler hale getirilmesinin ve her türlü protesto eylemlerinin süreklileştirilmesinin gerekliliği buradadır.

"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını süreklileştirmeli, bu çağrıyı her gün daha farklı, daha geniş kesimlere ulaştırabilmeliyiz. Açlık ve zulüm bu ülkenin, yoksul emekçi halkın gerçek gündeminin değişmeyen maddesidir.

Eğer 1 Mayıs'ta alanlarda işçi sınıfının onyıllardır sırtından atamadığı sendika ağaları yuhlanıyor, protesto ediliyorsa, emekçi yığınlar onları dinlemek yerine öfkelerini ya da devrimci bir hedefi ifade eden sloganları atıyorlarsa, bu önemli bir momenttir.

Tepkiler, gün olur beklenenin gerisinde kalabilir. Biz ısrarla işimizi yapmalıyız.

Bu noktada sorunumuzun tek başına ekonomik-demokratik talepli "kitle hareketini yükseltmek" olmadığı da unutulmamalıdır. Çıkış noktası ekonomik-demokratik talepler olan kitle eylemlerinin kendi iç sınırları da bellidir. Kitle hareketinin devrime güç vermesi, hareketin siyasallaştırılabilmesine ve bu siyasallaşmanın devrimci harekete kanalize edilebilmesidir.

Bugün kitle hareketlerindeki "muhtemel" yükselmelerin tahlilini yaparak, genel halkış beklentileriyle iştahı kabaranlar, bu iştahla –kitlelerin nasıl olsa kendiliğinden harekete geçtiğini düşünüp– legal partilere doluşanlar, gelişmenin devrimci motoru değil, engelleri haline dönüşmektedirler. Gelişme tüm bu süreç içinde devrimci örgütlenmeyi, halkın silahlı savaşını yükselterek sağlanabilecek ve sürekliliği güvence altına alınabilecektir.

Halkın da adaleti var...

İşkencenin ve işkencecilerin baştacı olduğu, korunduğu, kollandığı bir ülkede yaşıyoruz. Halk düşmanı katillerin hiçbir ceza almadığı, hatta ödüllendirildiği bir ülkede...

60 milyon insan açlık ve sefalet içinde yaşarken bir avuç asalak kasalarını doldursun diye; hak ucuz ekmek alabilmek için kuyruklar oluştururken kirnileri milyarlık yatlarda milyarlık düğünler, eğlenceler düzenlesin diye; işçi, köylü, memur, küçük üretici, öğrenci gıkını çıkarmasın; ulusal kirnilik ve haklar inkar edilsin, ulusal onur ayaklar altına alınsın diye; para babaları, patronlar, tefeciler, toprak ağalarının keyfi kaçmasın, huzur ve güvenlikleri bozulmasın diye katliamlar düzenlenir, insanlar yerlerde sürüklenir, coplanır, işkencenin onlarca çeşidi sistemli bir şekilde uygulanır bu ülkede. Ve elbette egemen sınıfların huzur ve güvenliğini sağlayan işkenceci-katiller sürüsü de her türlü yasanın üzerinde korunur, kollanırlar. Yasalar onlar için değildir ve onlara uygulanmaz. Sömürücü, zorba düzenin varlığı, oligarşinin egemenliği sürsün diyedir tüm bunlar.

* * *

Memur tokatlayan, milletvekili dövdüren, *"delikanlı"* Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar yeniden işinin başına dönüyor...

13 Ocak'ta memurların "grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı" için yaptıkları yürüyüşte emrindekilere cop kullandıran ve hızını alamayıp "delikanlılığa" soyunarak memur tokatlayan Taşanlar, 1 Mayıs'ta Milletvekili Salman Kaya'nın sivil ve resmi polislerce azgınca dövülmesi olayının tepkilerini yatıştırmak amacıyla açığa alınmıştı. Ne var ki bu durum uzun sürmedi. Gerektiğinde bürokratlarını, kuklalarını buruşturup atmaktan çekinmeyen devlet bu kez kararlılık gösterisi yapıyor, kullandıklarını koruyup kollayarak sadıklarılarını daha da artıracağının mesajını veriyordu. **Yaşanılan kriz ortamında oligarşinin önünde halka karşı açtığı savaşta zorlu bir süreç bulunuyor ve oligarşi de bunun gereklerini yapıyordu. Meclisi bile abluka altına almaktan çekinmeyen, milletvekillerini "enselerinden tutturarak" gözaltına aldıran, memurları coplatan, tokatlayan ve Salman Kaya'ya saldırısıyla "delikanlılık" örnekleri sergilemeye devam eden Taşanlar'ı korumakta ısrarlıydı devlet.**

Burjuva basının bile *"Bu kaçıncı vukuat", "Dayakçı Müdür"* başlıklarını kullandığı Salman Kaya'nın dövülmesi olayı yanında onbinlerce insan yerlerde sürüklenmiş, coplanmıştı. Gazeteciler de saldırıya uğramış, filmlerine el konulmuştu. Polisten kurtulabilen kameralar aracılığıyla milyonlarca insan polisin vahşice saldırılarını izlemişti. Kutlamalarda insanlara köpekler saldırtılıyor, coplattırılıyorlardı. *"Şeffaf"* devletin, *"pembekol"*larındaki polisler herkesin gözü önünde onbinlerce insana saldırıyorlardı. Hürriyet gazetesinin bile, *"Milyonlarca izleyici sıradan vatandaşın değil, dokunulmazlığı olan bir milletvekilinin ne hale getirildiğini görüp kahroldu."* diyebileceği kadar vahşiceydi saldırılar. Sivas katliamında ve gericilerin, faşistlerin 10 Nisan'daki mitinglerinde seyircilik yapan, onlara yardımcı olan polisler 1 Mayıs'ta "aslan" kesilmiş, ağababaları Taşanlar'ın, Menzir'lerin, Ağar'ların emirleriyle kitlelere saldırmışlardı.

Ankara'daki saldırılarda SHP Ankara Milletvekili Salman Kaya da yaralanmış, kasıtlı olarak Kaya'ya saldıran sivil ve resmi polisler milletvekilinin yüzünü gözünü kan içinde bırakmışlardı. İçişleri Bakanı Nahit Menteşe ise "Kaya'nın atılan taşlarla yaralandığını" söylüyordu. Ama Kaya taşlarla değil "Taşanlar'la" yaralanmıştı. Olay televizyonlara yansıdığında ise gizlenecek hiçbir tarafı kalmamıştı. Taşanlar'ın Ankara Emniyet Müdürü olmasında önayak olan SHP'nin Genel Başkanı Karayalçın ise İçişleri Bakanı'nı kendisini yanıltmakla suçluyor, "suçlular cezalandırılacak" diyordu. Erdal İnönü, dayak olayının "takipçisi" olacağını söylerken bir açıklama yapan SHP'liler, *"Ankara Emniyet Müdürlüğü yönetici ve kadrolarının bir senedir aşırı şiddet kullanma yoluyla yurttaşları yıldırmak gibi hem* ***fedakar emniyet örgütüne hem de demokratik devlete*** *yakışmaz bir eğilim içine girdikleri*'ni söyleyerek sorumluluğu tek başına Ankara polisine yıkarak devletin ve polisin suçunu örtbas etmeye çalışıyorlardı. Diğer partiler de benzeri bir tutum içerisindeydiler. Siyasi partilerin grup başkanvekilleri polisin tutumunu "yakışıksız" olarak değerlendiriyorlardı.

İçişleri Bakanlığı soruşturma açılıp açılmayacağına karar vermek için iki müfettiş görevlendirmişti. Kısa süre sonra müfettişler kendilerinden istenilenin de üzerinde bir işgüzarlık örneği sergilemişler ve Taşanlar'ı "masum", Salman Kaya'yı ise "suçlu" çıkarmışlardı. Müfettişler hazırladıkları raporda şöyle diyorlardı. *"...Olay sırasında Salman Kaya'nın yakasında milletvekili rokezi de olmadığı tespit edilmiş, polislere kimlik de göstermemiştir. Kimliğin yere atılması da söz konusu değildir. Milletvekili Salman Kaya'nın kanunsuz yürüyüşe katılmak, güvenlik görevlilerine hakaret etmek, olay çıkmasına sebebiyet vermek suçlarından hakkında Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunulmasının uygun olacağı sonucuna varılmıştır."*

SHP de olayı bir haftada unutmuş, "cezalandırılacak", "takipçisiyiz" gibi sözler havada kalmıştı. SHP, kendi milletvekiline bile sahip çıkmayan, bu derece duyarsız, bu derece anti-demokratik bir partiydi. Halka karşı işlenen suçların "ortağı" olmaktan da öte, doğrudan sorumlusu olduğu bu olayla bir kez daha kanıtlanmıştı...

Evet, Kaya'ya saldıran polisler soruşturma dışı bırakılıyordu. Televizyonlarda milyonlarca insanın izlediği görüntülerin hiçbir önemi bulunmuyordu. Polis devleti, kendi adaletsizliğini, hukusuzluğunu icra eden elemanlarını değil, haksızlığa, saldırılara uğrayanları cezalandıran bir adalet sistemi üzerine kurulmuştu. Oligarşinin adaletten anladığı sömürüye ve zulme dayalı düzeninin korunmasıydı...

Oligarşi, adamlarını koruyor, işkence yapan, cop sallayan, katliam düzenleyen ellerini soğutmuyordu. Bunu belki de en iyi DYP il başkanlarına hararetle, ayağa kalkılarak alkışlanan konuşmasında DYP Zonguldak il Başkanı Mehmet Gül şu sözlerle ifade ediyordu: *"Salman Kaya gidip Deniz Gezmiş'in mezarına çiçek koyuyor. Böyle bir adamı korumak için de Orhan Taşanlar gibi değerli bir emniyet görevlisini görevden alıyorsunuz. Polisin güvenini sarstığınız zaman arkanızda sizi koruyan polisler de sizi korumaktan vazgeçecektir."*

* * *

Oligarşi elbette, genç kızlarımıza, analarımıza, bacılarımıza tecavüz edecek kadar alçalan, işkenceci katiller sürüsünü koruyacak, kollayacak, adaletsizliğini icra edecektir. Bu oligarşinin adaletidir... Ama halka eziyet edenler, adaletsizliğin, haksızlığın, insanlık dışılığın, ahlaksızlığın temsilcileri, onların destekçileri ve koruyucuları bilmelidir ki, halkın da bir adaleti vardır ve suçlular için şaşmaz bir teraziye sahiptir...

Ölümle uzlaşma olmaz!..

"Annesinin sabah 6.00'da uykusundan kaldırarak ucuz ekmek almaya gönderdiği 11 yaşındaki Zeynep Kiraz, saatlerce beklediği kuyruktа düşüp bayıldı. 3 bin liralık ekmek kuyruğunda bayılan Zeynep, 'Sabah erkenden kuyruğa giriyorum. Ne yapayım babam fakir, mecburum,' dedi." (Sabah, 11 Mayıs 1994)

Ekmek kuyrukları.... İstanbul ve Ankara'da "Halk Ekmek" büfeleri önünde sabahın erken saatlerinde başlayan kuyruklarda uykusuna doymamış çocuklar, takatsiz emekliler, kadınlar...

Vitrinlerinde "diyet" için olanından sütlüsüne kadar çeşit çeşit ekmeğin sergilendiği fırınların önünden geçip yüzlerce kişinin beklediği ekmek kuyruklarına giriyorlar her gün...

Gün batmadan kapanan dizi dizi dükkanlar... Gün boyu sinek avlayan küçük esnaflar, doldurama-dıkları raflara bakıp müşteri beklemekten sıkılıyor ve dükkanlarını her zamankinden önce kapayıp evlerine gidiyorlar. Nasıl olsa satış yok! Artık ekmek bile satamayan ve bir bir kapanan mahalle bakkalları... "Halk gram gram mal alıyor. Bu durum böyle devam ederse yaşamamız mümkün değil. Krizin yükünü zorla emeğiyle geçinenlere ödetiyorlar." diyor bakkal Salih Koç. "Zamlar küçük esnafın feleğini şaşırtı, elimizdeki sermayenin yarısı yok oldu. Örneğin dün 21 bin lira olan sigara bugün 40 bin lira. Esnaf rafına dün 20 kilo sigara koyarken bugün 10 kilo sigara koyabiliyor." diyor Bakkalar Derneği Başkanı İbrahim Gürdamar. Ve ekliyor: "Bu, halka büyük bir baskı ve zorlama sistemi."

"Doktor bey size zahmet ucuzundan yazıverseniz..." Son zamanlarda hekimlerin reçete yazarken en sık duydukları sözler bunlar. Soygun paketi hastane kapılarına yığınlarını bir yandan artırırken diğer yandan hekimlerin önerdiği tedaviyi imkansızlaştıracak boyutlara çıkan ilaç fiyatlarıyla ölümü dayatıyor. "5 Nisan kalp yaptı!" diyor gazete haberleri... Kalp ve sinir hastalıkları şikayetiyle hastanelere başvuranların sayısındaki ani yükselmenin "5 Nisan"dan başka bir nedeni yok! Hekimlerin muayene kartlarına "Myokart infarktüsü" ya da "Nöroz" gibi teşhislerin yanısıra "5 Nisan" yazmaları da gerekecek! Bir örnek: "Kocaeli Devlet ve SSK Hastanelerinde 5 Nisan sonrası 379 kişinin kalp rahatsızlığı şikayetiyle tedavi olduğu belirlendi. Bu rakamın geçen yıl aynı dönemde 150'den az olduğu kaydedildi." (Milliyet, 10 Mayıs 1994) Ruh ve sinir hastalıklarında daha büyük bir artış olduğunu anlamak için sokaklardaki insan yüzlerine bakmak yeterli...

Bir başka örnek: "Bizi ölüme terk etmeyin!" Özel Transmed Diyaliz Merkezi önünde toplanan bir grup böbrek hastasının çığlığı bu...Taşıdıkları dövizdeki ifadeyle "SSK'nın Kurbanlık Koçları" SSK'nın özel diyaliz merkeziyle yeni fiyatlarda anlaşamaması nedeniyle haftada bir diyalize girmeleri gerekirken 10 gündür giremediklerini söylüyorlar. (Milliyet, 10 Mayıs '94)

Bağ-Kur ve SSK sevkleri artık pek çok hastanede kabul edilmiyor. En küçük ameliyat 10 milyon liraya çıkarken ilaç fiyatları milyonlarla ifade ediliyor. Böbrek hastalarının kullandığı Eprex adlı ilacin kutusu 20 milyon 615 bin lira, sarılık aşısı Hepuman ise 11 milyon lira... En çok kullanılan ilaçlar olan antibiyotiklerin fiyatları birkaç yüzbinden milyona kadar uzanıyor. Ciğerleri sökülürcesine öksüren ya da ağrıdan iki bükülüm kıvranan hastalar hekimere başka bir şey için değil de ucuz olması için yalvarıyorlar...

Kentlerin yanında köylerde de durum içler acısı. Köylüler yeniden karasabana dönüyorlar. Mazot fiyatı 11 bin lirayı aşınca az topraklı yoksul köylüler traktörle çift sürmeyi bırakıtlar.... Mısır, ayçiçeği, kavun, karpuz gibi ürünlerin ekimi için Nisan ayında başlayan tarla sürümünde traktörler yerine karasaban kullanılıyor.

Gübre, tohum, ilaç gibi girdilerin de fiyatlarının yüzde 100'ün üzerinde artmasıyla iyice bunalan az topraklı köylüler traktörlerinin kontağını kapatıp bir çift at ya da öküzle karasaban kullanarak topraklarını sürmeye çalışıyorlar.

At arabalarının kullanımı da artıyor giderek. Öyle ki, Anadolu'da köylerin yanında kentlerde de at arabalarının sayısında gözle görülür bir artış yaşanıyor. Taşıma ücretlerindeki artışlar nedeniyle halk artık kamyonet ya da otomobillerle taşımacılık yapamıyor.

İstanbul'da son zamlardan önce 2 milyar liraya yaklaşan taksi plaka fiyatları ise 600 milyon liraya kadar düştü. Daha önce şoförler çalışmak için taksi ararlarken bugün taksi sahipleri çalıştıracak şoför arıyorlar. Çünkü halkın önemli bir kesimi taksiye binemez hale geldi. Bütün gün boş gezip cepten yakan birçok şoför işini bıraktı. Taksilerin özel araçların boşalmasına rağmen otobüslere binenlerin sayısında da artış yok. Kaldırımlardaki kalabalığın artması artık "en alttakiler"in otobüse bile binemediklerini, mümkün olduğunca yürüyerek harcamalarını en aza indirmeye çalıştıklarını gösteriyor...

Sokakta dilenenlerin sayısı da her geçen gün artıyor. Kıyıda köşede "profesyonel" olmadıkları her hallerinden belli yeni yüzler, mahçup bir edayla gelip geçen insanlara avuç açıyorlar. Orta yaşlı kadınlar ellerinden tuttukları küçük çocuklarla kalabalık merkezlerde, caddelerde, "başka çare bulamadım" diyen gözlerle "çocuklar için ekmek parası" diye seslenıyorlar geçenlere. Sokaklarda yürüyenler de onlardan çok farklı değil oysa.

Hırsızlık da bir geçim yolu haline geliyor... Büyük kentlerde hırsızlar ordusunun elemanları onbinlere ulaşıyor. Kent meydanlarında bir bomba gibi patlıyor fuhuş. Resmi kayıtlara göre devletin verdiği "vesika" ile bedenlerini satan kadınların sayısı İstanbul, Ankara ve İzmir'de birkaç yıl önce 2-3 bin iken bugün 20 binlere ulaşmış durumda. Bedenlerini devlete vergi vermeden (!) satan kadınların sayısı ise yüzbinlerle ifade ediliyor. Acı ve inanılmaz ama gerçek. Gizli fuhuş "resmi" fuhuşu onlarca kez katlayacak boyuttadır. Ve bu rakamlar durmadan artıyor. Son bir yılda "vesikalı" kadınların sayısı %40, hırsızların sayısı ise %35 oranında artmış. Gizli fuhuşun ise bu artış oranından daha hızlı bir şekilde artığı ve toplumsal yapıya daha geniş ölçüde yerleşmeye başladığı gözleniyor. 5 Nisan'daki "istikrar" paketinden sonra eşini, kızını, akrabalarını pazarlayanların ve eşinden, ailesinden, çevresinden gizleyerek fuhuşa yönelenlerin daha da arttığı belirtiliyor. Ortaya çıkan bu durum toplumun tam bir bataklığa ve yozlaşmaya doğru sürüklendiğini gösteriyor.

Büyük bir çaresizlikle savruluyor insanlar. Yokluk, yoksulluk derinleşirken alkol tüketimi de artıyor. İlaçta pek tutmayan "ucuzundan" kullanım alkolde, sigarada tutuyor. En ucuz sigaralardan olan "Birinci" sigarası tüketimde birinci sıraya yükseliyor, viski ve rakı satışları düşerken ucuz şarap tüketiminde büyük artış gözleniyor. Çaresizlik içindeki insanlar fuhuşta oluğu gibi para kazanmak için değil de sıkıntılarından kurtulmak amacıyla alkole yöneliyorlar.

İntiharlar "salgın" haline geliyor. Dilenmeyi, hırsızlık yapmayı, fuhuşu onurlarına yedirmeyen birçok insan bilinçsizliğin de etkisiyle ölümü seçiyor.

5 Nisan'dan bugüne kadar yaşanan olaylar ve giderek derinleşen bunalım iktidarın "ekonomik istikrar" kararlarının doğrudan doğruya ÖLÜM anlamına geldiğini ortaya koyuyor. 5 Nisan'ın ÖLÜM olduğu o kadar açık ki, sadece Kocaeli'nde son bir ayda 78 intihar girişimi yaşanıyor. Ruh ve Sinir Hastalıkları Uzmanı Dr. Yaşar Ertung şunları söylüyor: "İntihar rakamları ürkütücü boyutlara ulaşmakta. Son bir ayda 78 kişi canına kıymaya kalkıştı. Ekonomik sıkıntı vatandaşlarımızın mantıklı düşünmelerini engelliyor ve çıkış yolu bulamayan hastalarımız özgüvenlerini kaybediyorlar." (Milliyet, 10 Mayıs 1994)

Bir örnek: Sultan Taşdemir, 37 yaşında 3 çocuk annesi. Cevizli Tekel Fabrikası'nda çalışırken işten atılacağı söylentileri üzerine bunalıma giren Sultan Taşdemir Boğaziçi Köprüsü'nden atlayarak canına kıymak istedi. Taşdemir çevreden yetişenler tarafından son anda yakalanarak intihardan vazgeçirildi. 3 çocuk annesi Sultan Taşdemir götürülüdüğü karakolda şunları söylemiş: "Ölürsem çocuklarıma maaş bağlanır diye düşündüm." (Hürriyet, 10 Mayıs '94)

Ekmek kuyrukları, sokakları adımlayan işsiz yığınları, aldıkları borcu ödeyemeyip hapishaneleri dolduranlar, kepenklerini bir bir indiren küçük esnaflar, yeniden karasabanın sapına yapışan yoksul köylüler, artan kalp ve sinir hastalıkları ve ilaç alamayan, hastanelere yatamayan hastalar, açlıktan irileşen gözleriyle caddelerde dilenmekten başka yol bulamayanlar... Artan "ucuz alkol" tüketimi, hırsızlık olaylarındaki büyük artış ve patlayan açık-gizli fuhuş... Ve hırsızlığı, dilenciliği, fahişeliği onurlarına yediremeyerek bilinçsizlik nedeniyle ölümü seçenler...

İşte 5 Nisan kararlarının getirdiği "istikrar"... İşte Çiller'in, Karayalçın'ın emperyalist tekellerle işbirliği yaparak halka dayattıkları reçetenin ilk sonuçları... İşte medya tekellerinin "Başka Türkiye Yok" dedikleri ülke. Açlık, onursuzluk, ölüm... İşte bizden istenen "fedakarlık" bu!

Ve öte yanda vurgunlar, soygun çarkları, sinema yıldızı gibi yaşayan "prens"ler, "prenses"ler... "İşler kötü" diye ağlaşan TÜSİAD'lar, MÜSİAD'lar, TÜGİAD'lar... Onlara çıkışıp yüzü hiç kızarmadan "Halkın parasını bir avuç mutlu azınlığa peşkeş çektirtmem" diyen ve kuyruğuna bağlı tenekeyi sağa sola çarparak Amerika'lara koşan, IMF heyetinin "hafif" bulduğu reçeteyi daha da ağırlaştırmak için güvence veren başbakan müsvedeleri... 800 milyon liraya bakanlıkta dinlenme odası döşeten bakanlar, milyarlar dökerek yat yaptıran başbakan eşleri... 12.5 milyarlık zırhlı makam otomobilleri... Özelleştirmeyi övmek için düzenlenen 400 milyonluk basın toplantıları...

Ve namussuzluğun, alçaklığın, doruğu: "Kurtuluş Savaşı" hikayesi... ABD'nin başını çektiği "yedi düvel"in sermaye örgütü IMF'nin denetiminde, açlık ve zulmün, onursuzluğun bayraklaştırıldığı bir savaş; oligarşinin halka karşı savaşı... Ve bu savaşın sloganı "Sermayeye istikrar, halka ölüm!"

Ancak halkın da bir yanıtı var tüm bunlara. Polis copuna, kurşuna, bombaya rağmen var; "ölümle uzlaşma olmaz!" Açlıkla, onursuzlukla, ölümle uzlaşılmaz. Açlığı ve zulmü sineye çekerek varılacak yer onursuzlaşmak, yozlaşmak, çürüyüp insanlıktan çıkmaktır. Sefaletin bir adım ötesi toplumun fuhuşla, hırsızlıkla zehirlenmesidir. Buna izin verilemez! Buna göz yumulamaz! Buna sessiz kalınamaz!

İşçiler, emekçiler, devrimciler...

Haklarımıza, işimize, aşımıza göz koyanları, bizi onursuzluk batağında boğmak isteyenleri pişman etmek elimizdedir. Onların daha çok baskı ve terör uygulamaları güçsüzlüklerinin, tükenişlerinin ifadesidir. Ne yaparlarsa yapsınlar halkın isyanını bastırmayı başarmaları, devrimcileri susturmaları mümkün değildir. Yeter ki her birimiz, tek tek her birimiz bize dayatılan bu onursuzluğun çemberini kırmak için üstümüze düşenleri yerine getirelim. Türk, Kürt ve tüm azınlık halklarının kurtuluşu, bizim kurtuluşumuz yine bizim ellerimizdedir. Başka bir Türkiye, başka bir Kürdistan var! Onu biz yaratacağız!

Hırsızlık ve fuhuşta büyük patlama oldu!

Aman doktor, sakın pahalı ilaç yazma!

IMF, paketi 'hafif' buldu!

Karasabana dönüş

Sömürü ve zulme karşı tepkiler büyüyor

Gaziantep'te 30 Nisan'da Düztepe Mahallesi Özdemir Caddesi'ne "Zamlara Karşı Devrimci Saflarda Birleşelim", Cemal Gürsel Mahallesi'ne "Yaşasın 1 Mayıs" yazan pankartlar asılırken; Cengiz Topel, Kıbrıs, Düztepe, Dumlupınar, Cemal Gürsel, Güzelvadi ve Yukarıbayır mahallelerine "Zam, Zulüm, Işkence; İşte Faşizm", "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Yaşasın Devrimci Sol" yazılamaları yapıldı. Eylemler Devrimci Sol Güçler tarafından üstlenildi. Mücadele gazetesinin "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" diyen özel sayılarından 10 bin tanesi de yine bu mahallelelerde yaygın olarak dağıtıldı.

Gebze'de Devrimci Sol Güçler açlığı ve zulmü protesto eden, halkı devrimci saflarda mücadeleye çağıran 40 kadar duvar yazılaması yaparken, benzeri yazılamalar Darıca'da da yoğundu. 11 Mayıs'ta yapılan yazılamalardan bir gün önce de Gebze-Aksapağındaki Dört yola Devrimci Sol Güçler tarafından bomba süsü verilmiş ve üzerinde "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" sloganının yer aldığı bir pankart asılmıştı.

İstanbul Alibeyköy ve Saha Yokuşu'nda da 10 Mayıs günü açlığa ve zulme karşı mücadelenin gerilla mücadelesiyle birleştirilmesi gerektiğine vurgu yapan Devrimci Sol Güçler "Açlığa ve Yoksulluğa Karşı Mücadele Edelim", "Umudu Dağlarda Büyütüyoruz", "Zafere Gerillalarımızla Yürüyoruz" vb. yazımaları yaygın olarak yaptılar.

Devrimci Sol Güçler 13 Mayıs günü de Gültepe Ortabayır Semt Pazarı'nda dağıttıkları özel sayılar ve ellerinde taşıdıkları dövizlerle halkı zamlara karşı çıkmaya çağırdılar.

Ortabayır Semt Pazarı'nda "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Zam Değil Ekmek İstiyoruz", "Zamlar Kaderimiz Değildir", "Zamlara Hayır" yazılı dövizlerle sloganlarla ve dağıttıkları özel sayılarla pazarda alışveriş yapanlara çağrıda bulunan Devrimci Sol Güçler'e halkın ilgisi oldukça yoğundu.

Dövizlerde yazanları okumaya çalışan kadınlar ya da okuyamadığı için yanındakilere soran yaşlı insanlar kendi sorunlarını dile getiren gençlere karşı oldukça sıcak davranıyordu.

Esnaflar ise kendilerine verilen özel sayıları dikkatle okuyor, "Nerede Kaldınız gençler" gibi sözlerle sorunları dile getirenleri sahiplendiklerini gösteriyorlardı. Pazar yerinde atılan "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" sloganları da halkın yoğun ilgisiyle karşılandı

Ankara'da da zama-zulme karşı tepkiler ve Devrimci Sol Güçlerin çalışmaları sürüyordu. ODTÜ'de her yıl yapılan Bahar Şenlikleri bu yıl 9-14 Mayıs arasında gerçekleştirilirken, şenlik boyunca Mücadele gazetesinin özel sayıları dağıtıldı, kampanyaya güç vermeye çağrı yapan konuşmalar yapıldı. AYÖDER'lilerin yürüttüğü çalışmalara ilgi büyüktü.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde TÖDEF'liler ile DPG, YDG, MG okurları ile devrimci-demokrat öğrenciler (Emeğin Bayrağı okurları-yurtseverler) Zamlara Karşı Mücadele Komitesi kurdular. Komitenin aldığı ilk eylem kararı yemek boykotu olurken, eylemden önce ve eylem sırasında baskı ve gözaltılar gündeme geldi.

Bu görüntüler 5 Nisan soygun kararları sonrasında olağanlaştı artık. Ama kanıksanmayacak, halkımız dayatılan sefaleti sineye çekmeyecek...

İzmir Aliağa'da Petrol-İş Sendikası Aliağa Şubesi tarafından "5 Nisan Ekonomik Paketi ve İşçi Sınıfına Getirdikleri" konulu bir toplantı düzenlendi. 12 Mayıs günü Aliağa Atatürk Kültür Merkezi'nde yapılan toplantıya 150 kişi katılırken, konuşmacı olan Harb-İş Sendikası Eğitim Uzmanı İsmail Hakkı Kurt, halka dayatılan soygun paketinin IMF patentli olduğunu ve baskıya, zora başvurmadan uygulanamayacağını söyledi. İsmail Hakkı Kurt konuşmasında ayrıca soygun gibi gelen zamlardan örgütsüz işçi kesimlerinin, örgütlerin güçsüz olduğu yerlerde işçilerin, geniş köylü kitlelerinin, küçük esnaf ve zanaatkarların yani toplumun asalakları olan egemenler dışında herkesin etkilendiğini söylerken, "zamlara ve yoksulluğa karşı direnmek zorundayız, direnelim" çağrısı yaptı.

Öte yandan EYÖ-DER'li öğrenciler, DLMK, Mücadele ve İşçi Hareketi gazetesi okurları da SBP Konak İlçe Örgütü'nde 16 Mayıs günü basın açıklaması yaptılar. "İktidar, 5 Nisan kararlarıyla tekelcilerin kârlarına kâr katmayı ve ABD emperyalizmine daha fazla bağlanmayı hesaplamıştır. Ama halklarımız, sofralarındaki ekmeğe, çocuklarının geleceğine uzanan bu utanmaz saldırılara karşı mücadele ediyor ve edecek" sözleriyle başlayan basın açıklamasıyla emperyalizmin IMF yoluyla ülkemize dayattığı 5 Nisan soygun paketi, 1 Mayıs günü yapılan polis saldırısı ve Orhan Taşanlar'ın göreve geri iade edilmesi ile Mücadele gazetesinin yayınının durdurulması protesto edildi. Açıklamayı yapanlar zama, zulme, işkenceye, yönelen tepkileri ve cezaevlerinde süren açlık grevlerini de desteklıyorlar.

Devrimci Sol Güçlerin İstanbul Ortabayır semt pazarındaki eylemi halkın ilgisi ve desteğiyle karşılandı.

Zonguldak'ta Mücadele ve İşçi Hareketi gazeteleri temsilcileri ile TÖDEF'li öğrenciler bir basın açıklaması yaparak kampanyaya destek olduklarını kamuoyuna duyurdular. Yapılan açıklamada, Zonguldak bölgesinde işten atılmalar ve artan işsizlikten yalnızca işçilerin değil, ekonomik yaşamları işçilere bağlı olan küçük esnafların da olumsuz etkilendiğine değinilirken "Egemenlerin krizinin faturası halka biçilen açlık ve zulüm olacaktır. Açlık ve zulüm meşru olamaz, olmamalıdır." dediler.

Açıklama şu sözlerle bitiyordu: "Bu sömürü ve zulüm düzeninde devrimci demokrat insanların görevi insanlara sömürü ve zulmü anlatmaktan çok bunlara karşı mücadele yöntemlerini göstermektir. Zulme ve sömürüye karşı insanları harekete geçirmek, onlara öncü olmaktır. Görev başına!"

TUTSAKLAR KAMPANYAYA GÜÇ VERDİ

Açlığa ve zulme karşı mücadele çağrılan hayatın her alanında yankılanırken, cezaevlerindeki tutsaklar da çeşitli protesto biçimleriyle soygun paketine ve devlet terörüne karşı tepkilerini yükseltiller. Tutsakların protestoları aileleri tarafından da desteklendi.

Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyunlarıyla kitlelere "Ayağa Kalkalım" diyorlar.

Kayseri Cezaevi'nde Tutsakların Süresiz Açlık Grevi Sürüyor

Devrimci Sol Güçler'in "Açlığa ve Zulme Karşı" başlattığı kampanyaya Kayseri Cezaevi'nden de destek geldi. Kayseri Cezaevi'ndeki Devrimci Sol ve TKP-ML/TİKKO tutsakları önce bir ortak açıklama yaptılar, ardından da çeşitli eylemlerle krizin faturasını halka çıkaran soygun paketini protesto ettiler.

Tutsaklarin halkı açlığa ve zulme karşı direnişe çağıran eylemleri 28 Nisan'da görüş yerinde ziyaretçilere yapılan anonslar ve havalandırmaya asılan "Kirli Savaşın Faturası Halka Çıkarılıyor", "Zamlara ve İşten Atılmalara Karşı Mücadele Edelim" pankartlarıyla başladı. Daha sonraki günlerde ise sırasıyla 2 gün koğuş karartma, 1 gün karavana almama, 2 günlük açlık grevi ve 2 gün sayım geciktirme eylemleri yaptılar.

Tutsakların protestolarını kampanya halinde sürdürmeleri karşısında cezaevi idaresi saldırmakta gecikmedi ve 3 Mayıs günü jandarmalar ile seçilmiş faşist gardiyanlardan oluşan bir güruh tutsaklara saldırdılar. Saldırıda koğuşlardaki malzemeler de talan edildi. Yayınlar gasp edilirken mutfak malzemeleri, yemek masaları kırıldı. Ayrıca aralarında cezaevi temsilcisi Hamdi Kayısı, Aziz Doğan, Uzay Türkmen, Hüsamettin Ciner ve Şafak Sazlı'nın da bulunduğu çok sayıda tutsak yaralandı.

Hamdi Kayısı sevk edildiği Adli Tıp'tan 3 günlük rapor aldı. İdarenin saldırılarını ve hak gasplarını protesto etmek için tutsakların 4 Mayıs'ta başlattığı süresiz açlık grevi ise sürüyor.

Malatya Cezaevi'nde Açlık Grevi ve Ailelerden Destek

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları da 5 Nisan soygun paketiyle tırmandırılan ekonomik teröre sessiz kalmadıklarını ve kalmayacaklarını yaptıkları 8 günlük açlık grevi ile gösterdiler.

"Halklarımızın sorunlarını kendi sorunlarımız, acılarını acılarımız, kazanımlarını kazanımlarımız olarak görüyoruz. Bu amaçla Malatya Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol tutsakları olarak, Devrimci Sol Güçler'in "Zama, zulme, işkenceye, devlet terörüne karşı ayağa kalkalım. Direnelim, savaşalım, kazanalım" çağrılarına ses olabilmek için 8 gündür devam ettiğimiz süresiz açlık grevini, amacına ulaştığına inandığımız için bıraktık." şeklinde 9 Mayıs günü açıklama yapan Devrimci Sol tutsakları alınan kararların emperyalistlerin, IMF'nin dayatmasıyla alındığını ve Türkiye halklarının bağımsızlığının yok edildiğini vurguladıkları açıklamada ayrıca şöyle seslendiler: "Yoksulluk, sefalet emekçi halklarımız için kader değildir. KABULLENMİYORUZ, SUSMUYORUZ!"

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakların açlık grevinin sürdüğü günlerde Özgür-Der'li ailelerle tutsak yakınları da 5 Mayıs günü İHD'de bir basın açıklaması yaparak tutsakların protestosuna güç verdiler. Özgür-Der'li aileler ve tutsak yakınları desteklerini "Cezaevlerindeki tutsak yakınlarımız bize uygulanan tüm bu baskılar için tek çarenin direnmek olduğunu gösteriyor. Bizler de bu yolu sonuna kadar hep birlikte sahipleneceğiz" sözleriyle dile getirdiler.

Küçükarmutlu Polis Kuşatmasında

Küçükarmutlu'da son günlerde gelişen polis baskılarını, gözaltıları ve gecekondu yıkımlarını protesto etmek amacıyla 14 Mayıs 1994 günü yapılmak istenen basın açıklaması, çevik kuvvetler ve siyasi şube ekipleri tarafından engellendi.

Basın açıklamasının yapılacağını haber alan polis, Küçükarmutlu'ya sabahtan yığınak yapmaya başladı. Mahalleyi üç taraftan kuşatan çevik kuvvet ve siyasi polis mahallenin tüm girişlerinde arama yaparak sabah saat 11:00'den itibaren mahalleye giriş ve çıkışları engelledi. Basın açıklaması için bölgeye gelen gazeteciler ve TV kanalları mahalleye sokulmazken, polis kimliklerine ve basın kartlarına el koyduğu gazetecileri, basını ilgilendiren bir olay yok" diyerek, mahallenin girişindeki kahvehanede yaklaşık iki saat gözaltında tuttu.

Bu arada Küçükarmutlu'da oturan Mücadele gazetesi muhabiri Hasan Polat siyasi polis tarafından götürüldüğü Büyükdere Karakolu'nda 3 saat tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

AYŞE GÜLEN HALK SAHNESİ OYUNLARIYLA ZULME VE SÖMÜRÜYE KARŞI

Kurulduğu ilk andan itibaren halkın sorunlarının ve mücadelesinin bir parçası olan Ayşe Gülen Halk Sahnesi (AGHS) 5 Nisan'da alınan soygun kararlarına karşı sergilediği oyunlarla halkı mücadele etmeye birlikte hareket etmeye çağırıyor.

İlk olarak 16 Mayıs sabahı, yüzlerce insanın sabah 05.00'dan itibaren daha ucuz ekmek alabilmek için kuyruğa girdiği halk ekmek bayilerinin birinde, Kocamustafapaşa Halk Ekmek Bayii önünde bir oyun sergiledi. AGHS saat 7.15 olmasına rağmen zamlan protesto eden ve emperyalizmi teşhir eden oyunlarını sunarken halkın yoğun ilgisiyle karşılaştı.

Bir sonraki gün, 17 Mayıs'ta Sağlık-Sen Cerrahpaşa Temsilciliği'nin düzenlediği gösteriye katıldılar. Sağlık-Sen Temsilciliği Cerrahpaşa Hastanesi'nde düzenlediği gösteride Hemşireler haftasıyla Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun kampanyasını bütünleştirmişti. AGHS'liler oyunlarını pankart ve dövizlerin önünde sergiledikten sonra Sağlık-Sen adına bir açıklama okundu. Açıklamada "Alınan kararların ülkemizin geleceği için değil, egemenlerin geleceği için" olduğu belirtilirken Hemşireler Haftası olarak kutlanan 12-18 Mayıs tarihlerinin mücadelenin yükseltildiği günler olacağını da eklediler. Gösteri zamları ve sömürüyü protesto eden, mücadeleye çağrı yapan sloganlarla biterken, Sağlık-Sen'liler tüm kamu emekçilerini 28 Mayıs'ta Ankara'da alanları doldurmaya çağırdı.

AGHS oyunlarını başta pazar yerleri, ekmek kuyrukları, meydanlar olmak üzere İstanbul'un çeşitli semt ve bölgelerinde sürdürecek.

KONYA'DA KÇSP SOYGUN PAKETİNE KARŞI MİTİNG DÜZENLEDİ...

Konya'da KÇSP üyesi sendikalardan EĞİT-SEN, TÜM HABER-SEN, KÜLTÜR-SEN, ENER-SEN ve TÜM SAĞLIK-SEN zam paketine karşı 30 Nisan günü bir miting düzenlediler. Miting Atatürk Kız Lisesi'nin önünde başladıktan sonra Alaaddin Tepesi etrafında yapılan yürüyüşle sona erdi. Miting başlarken Demokrasi Şehitleri ve Atatürk için yapılan saygı duruşunun ardından sendika başkanları birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmalarda tepkilerin ekonomik yaklaşımlarla sınırlandırılmasına dikkat edildi. Bu sırada "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Hak Hak Dediler, Hakkımızı Yediler" vb. sloganlar atıldı.

Miting öncesinde ve miting sırasında ise Konya polisinin Konya Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun mitinge katılmasını engellemeye yönelik çabaları yoğunlaştı. Mitingten önce sağkırarak platformun pankartını alan polis, toplanma yerinden sonra yürüyüşe geçileceği sırada "tertip komitesi sizi alanda istemiyor" diyerek fiili olarak platform katılımcılarının mitinge katılmalarını engelledi.

Bu arada Şeker ve Öğretmenevleri bölgelerinde 6 Mayıs'ta Devrimci Sol Güçler tarafından "Zam, Zulüm, İşkence; İşte Faşizm", "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "İşten Atılmalara Karşı Devrimci Saflarda Birleşelim", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" içerikli yazılamalar yapılırken, 7 Mayıs'ta benzer sloganların yer aldığı kuşlamalar Fuar Karakolu civarında ve Zafer Meydanı'nında yaygın olarak yapıldı. 7 Mayıs'i izleyen günlerde ise Aydınlıkevler, Muhacir Pazarı, Stad çevresi ve İhsaniye bölgelerinde kuşlamalar sürdü.

Miting ve ardından Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan eylemler karşısında saldırganlaşan Konya polisi gözaltı terörü estirdi. 8 Mayıs'tan itibaren onlarca insan gözaltına alındı, sorgulandı. Gözaltına alınanların bir kısmı serbest bırakılırken Mücadele gazetesi Konya Temsilcisi Özgür Gündeoğlu, işçi Çağın Köroğlu, Selçuk Üniversitesi öğrencilerinden Ümit Selvi ve Barış Önaydın'ın da aralarında bulunduğu 15 kişi gözaltında tutuluyor. Bu arada Mücadele gazetesi Konya Temsilciliği de basılarak talan edildi.

Adana'da yasak 1 Mayıs'ın kutlanmasını engelleyemedi

Ülkenin pek çok yerinde 1 Mayıs izinli mitinglerle kutlanırken Adana Valiliği geçen yıl olduğu gibi bu yıl da "kamu düzenini bozucu olaylar olabilir. Güvenlik yetersiz kalır" gerekçesiyle 1 Mayıs başvurularını reddetti, yasal miting yapılmasını sendikaların 1 Mayıs'ı kutlamasını yasakladı. Birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs mücadeleyle kazanıldığından, yasaklarla engellenemezdi.

Devrimci Sol Güçler de günler öncesinden "Zama, Zulme Karşı, 1 Mayıs'ta Alanlardayız" çağrısını bildiriler, duvar yazıları, pankartlar ve kullanılabilecek her türlü propaganda malzemesiyle Adana halkına ulaştırmışlardı. 29 Nisan'da Mücahitler Bulvarı'na "1 Mayıs'ta Alanlara Yürüyelim", Dağlıoğlu Mahalleesi'ne "Biji Yek Gulan", 30 Nisan'da da Narlıca Mahallesi'ne "Yaşasın 1 Mayıs" pankartlarını asan Devrimci Sol Güçler; SSK Hastanesi duvarına, Kemal Paşa Mahallesi'ne ve İbo Osman Caddesi'ne "Yaşasın 1 Mayıs", "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" Baraj Yolu üzerindeki asfalta da "Yaşasın Devrimci Sol" yazılamalarını yaptılar. Tüm çalışmalar 1 Mayıs'a katılımı ve duyarlılığı artırmaya yönelikti.

Valilik 1 Mayıs'ı yasaklamıştı, miting başvurusunda belirlenen güzergahı polislerle, panzerlerle kesmişlerdi. Hiç kimseyi yürütmeyecek, yürümek isteyene korku salacaklardı. Ancak Devrimci Sol Güçler kararlıydılar, şehrin başka bir bölgesinde değil, mitingin yapılacağı yerde kutlayacaklardı 1 Mayıs'ı.

Kutlama Devrimci Sol Güçler'in Hastaneler Kavşağı'nda "Yaşasın 1 Mayıs" pankartını açması ve atılan sloganlarla başladı. Kortej "İşçiyiz- Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" sloganlarını atarak yürüyüşe geçtiğinde polis harekete geçti. Adana'da halkın olduğu kadar 1 Mayıs'ın da yeminli düşmanı olan Adana Valiliği kutlamayı engellemek için panzerlerini, polislerini oraya yollamıştı. Yürüyüşe panzerler eşliğinde saldıran polisler kitlenin arkasına ateş açıp önlerine gelen herkese saldırdılar. Onlarca insan gözaltına alındı.

Mitingin başlayacağı yerde Özgür-Der'li aileler de vardı. "1 Mayıs Yasal Haklımız, Kimse Engelleyemez", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarıyla 20 kişilik bir kitleyle yürümeye başladıklarında onlar da polisin saldırısıyla yüz yüze kaldılar. Özgür-Der Sekreteri Hamide Öztürk, Mücadele gazetesi muhabiri Bülent Ecevit Özdemir ve Nilgün Kemik'in de polisin bulunduğu bir grup gözaltına alındı.

Polis saldırısı bununla da bitmedi. Polis, 1 Mayıs'ı kutlamaya gelen diğer gruplara da yöneldi ve Emeğin Bayrağı dergisi okurlarından bir grubu gözaltına aldı.

Gözaltıların ya da polis saldırısının 1 Mayıs'ın engellenemeyeceğini gösteren Devrimci Sol Güçler her şeye rağmen alandaydılar.

Gözaltındakilerin serbest bırakılması için Adana Özgür-Der, Mücadele, Sağlık-Sen Adana Şubesi, Tavır, DLMK ve TÖDEF'li öğrenciler ortak bir basın açıklaması yaptılar. Gözaltındakiler iki gün sonra serbest bırakıldılar. Yasaklanan miting alanında bu gelişmeler olurken Seyhan Belediyesi Temizlik işçileri de şantiyenin önünde halaylarla, DEP'lilerse il binasında düzenledikleri bir toplantıyla 1 Mayıs'ı kutladılar.

Şerafettin Elçi yine harekettedi

İşbirlikçi Kürt partisi girişimi

Mevcut düzen partilerinin Kürt halkı içinde önemli oranda erimiş olmaları, bu alanda yeni arayışları da sürekli gündemde tutuyor. Eski Bayındırlık Bakanlarından Şerafettin Elçi'nin "Kürt partisi" kurma girişimi de bunlardan birisi.

Şerafettin Elçi mevcut düzen içinde, oligarşi ile işbirliği temelinde Kürt milliyetçiliği siyasetinin en tipik temsilcilerinden biridir.

Geçmişte düzen partilerinde ve devlet bürokrasisinde aldığı görevler, onun işbirlikçilik ve devlet yöneticiliği üzerine "tecrübesi"nin kaynağıdır. Öte yandan onun Kürtçülüğü de düzenle barışık yaşamaya can atan ve ulusal kimliğiyle pek ilişkisi kalmamış, onu yadsımış ya da yadsımaya her an hazır egemen sınıfların istem ve arzularını yansıtacak kadar "milliyetçi"dir.

1992'nin ilk aylarında koalisyon hükümetinin o dönemki başbakanı Demirel "Kürt realitesini tanıyoruz" dediği zaman "ılımlı" Kürt milliyetçileri önlerinin açılacağını düşünmüş ve parti kurmak için harekettenmişlerdi. Şerafettin Elçi Kürt partisi çalışması yapanlarla yine en başında yer almıştı. Şerafettin Elçi'ye göre Kürtlerin bir partiye ihtiyaçları vardı. Ama "bu parti HEP olmazdı". Ş. Elçi bir Kürt partisi kurmanın mevcut yasalarla imkansız olduğunu belirttikten sonra yine de hareketlenmelerinin boşa olmadığını ifade ederek "zamanın yaklaştığı kanısındayım" diyordu.

Ş. Elçi'nin, başbakanın sözlerinde ifadesini bulan bir yasal değişikliklik önlerinin açılacağı beklentisi yıllar geçmesine rağmen bir türlü gerçekleşmedi. Henüz zamanı gelmemişti.

Yasal zemini henüz olmamasına rağmen, Şerafettin Elçi yine de parti kurma hazırlıklarına başladı. Çünkü Elçi'ye göre Kürtlerin bir partiye olan ihtiyaçları halı geçertiydi.

Kürt halkı içinde, halkın dini duygularını siyasal malzeme olarak kullanan Refah Partisi, boşluğu dolduracak ölçüde gelişmişti. HEP ve daha sonra aynı çizgide kurulan parti de düzen politikalarına uyum sağlayacak bir işbirlikçilik çizgisine getirilememişti.

Oysa önümüzdeki süreçte, devletin geliştireceği politikalar için Kürt halkının içinde taban bulan işbirlikçi bir partiye ihtiyaç vardı. Şerafettin Elçi işte bu ihtiyacı karşılamak için elverişli ismidi.

Ancak, Şerafettin Elçi'nin Kürt halkı içinde taban bulması oldukça zordur. Bunun sebebi, sadece bu partinin adının "Korucu partisi"ne çıkmış olması değildir. Kendisine asıl temel olarak korucuları seçen herhangi bir siyasi oluşumun Kürt halkı içinde taban bulma şansı yoktur. Bu nedenle Şerafettin Elçi de korucuların desteğini almış olsa bile korucularla açık bir ilişki kurmaktan kaçınacaktır, kaçınmaktadır. Ancak koruculardan ısrar durması ve bazı Kürt ulusal taleplerinden söz etmesi de onun taban bulmasına yetmeyecektir. Çünkü hakların kazanımı için hiçbir mücadele vermeyen, Kürt halkının köyleri bombalanıp, yakılıp boşaltılırken, insanlar işkence ve katliamlara maruz kalırken kılını kıpırdatmayan birisinin, bazı taleplere göstermelik olarak sahip çıktığını iddia etmesi inandırıcı olamaz. Şerafettin Elçi ve onun gibi mücadele adına hiçbir emeği geçmeyenler, mücadele belli bir aşamaya gelince araya girip Kürt halkı adına sözcülüğe soyunuyorlar. Yarattıkları değerleri işbirlikçilik potasında pazarlamaya kalkıyorlar. Ancak istedikleri zemini bulamayacaklar.

Şerafettin Elçi

HADEP nereye?

Daha ileriye mi, yoksa daha geriye mi?..

DEP'in kapatılması istemiyle açılan dava Anayasa Mahkemesi'nde sürerken, kendini ayrı çizgide ifade eden yeni bir parti daha kuruldu. İsmi Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) olan partinin Genel Başkanlığı'na Murat Bozlak getirildi.

Bozlak, Özgür Ülke gazetesine verdiği demeçte, kurulan yeni partinin savunduğu düşüncelerle DEP'in çizgisi arasında önemli bir fark olmadığını söyleyerek, DEP kapatılmazsa birleşme olabileceğini söyledi. DEP'ten farklı olarak, HADEP'in kuruluş çalışmalarına "Hevdem" ve "Deng" dergisi çevrelerinin katılmadığı öğrenildi. Reformist Kürt milliyetçisi görüşlere sahip olduğu bilinen bu çevrelerin ayrı bir parti çalışması içinde olduğu belirtiliyor. Ayrı partileşmenin nedeni ise sözü edilen çevrelerin son DEP kongresinde "tasfiye edilmiş" olmaları... Öte yandan Rizgari dergisi çevresi ise "son gelişmeler üzerine yasal alanın terk edilmesi gerekir" şeklindeki görüşlerine rağmen, HADEP çalışmalarına katılıyor.

Partinin kuruluş çalışmaları sırasında, yasal anlamda mücadelenin sınırları ve hedefleri üzerine tartışılırken, çeşitli Kürt milliyetçisi siyasal çevrelerin HADEP içinde kendi grup çıkarlarını ön plana çıkarmamaları ve partiye siyasal bir kimlik kazandırmak için çaba göstermeleri yeni parti çalışmasında öncelikle vurgu yapılan konuları oluşturuyor.

"Türkiye Partisi" Olur mu?

Tüm grupların üzerinde anlaştığı ve altı özelliklé çizilen bir nokta ise kurulan partinin bir "Türkiye Partisi" olması istediğidir. Bu isteği hem çeşitli Kürt dergi çevrelerinin yazılarında, hem de Genel Başkan Murat Bozlak'ın demeçlerinde görmek mümkün.

Ama bu sadece bir istek olarak kalmaya mahkum görünüyor. HEP ve DEP de aynı şekilde Türkiye partisi olma, yani tüm milliyetlerden emekçi halkı kucaklama amacıyla yola çıkmışlar ama sonunda milliyetçi bir yaklaşımdan kurtulamamaları bir yana, Kürt halkını bile temsil edememişlerdir.

Yeni kurulan HADEP de aynı amacı önüne koyuyor. Ama bu amacın, yaşamın somutluğu içinde pratik bir olgu haline gelebilmesi doğrultusunda en ufak bir adım atılmadığı için, onun da bu açmazla karşı karşıya olduğunu söylemek zor değildir.

HADEP kurucuları, adını açıkça koyan bir "Kürt partisi" kurma yönünde adım atmıyorlar. Öte yandan Türkiye partisi olalım dediklerinde de her seferinde onları bir "Kürt partisi" olmaya götüren anlayışı da sorgulamıyorlar. Bunda da asıl neden Kürt milliyetçi anlayışla hayatın dayattıkları arasındaki farklılıktır.

Türk şovenizmine barikat olmak, Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkları, mücadele içinde yanına çekmeye çalışmak gibi amaçlar bugün yaşamın dayattığı açık gerçekler durumundadır. Devletin "böl, yönet" politikalarını, şovenist kışkırtmalarını boşa çıkarmanın, emekçi halkların birlik ve dayanışmasıyla mücadele gücünü artırmanın en elverişli yol ve yönteminin halkların ortak mücadelesi olduğunu yaşamın kendisi gösteriyor.

Ancak Türkiye partisi için yola çıkanlar, yaşamın gösterdiği gerçekliklerin zeminde, geçmişteki HEP ve DEP deneyimlerini sorgulamak zorundadırlar. Bu sorgulama hem HEP'in ve DEP'in kuruluşundeki temel mantığı, hem de bu alandaki mücadelede kullanılan yöntemleri, kurulan ittifakları içermeliydi. Ancak böyle bir muhasebe yapmak yerine, eleştriler karşısında "Türkiye partisi olamamamızın nedeni Türk devrimcilerinin, demokratlarının partimize gelmemesidir" gibi suni gerekçeler ileri sürülmüştü. Nitekim bu tür sözler bugün de söyleniyor.

Ancak bu tür sözlerin de "kendileri dışında neden arama ve kendilerini aklama" dışında bir anlamı olmuyor. Ülkemizdeki bütün halkları kucaklayacak olan bir örgütlenmenin bu şekilde olamayacağı açıktır. Tıpkı geçmişte de görüldüğü gibi...

Tüm milliyetlerden emekçi halkların birlik ve dayanışmasına giden yol öncelikle, ulusal ve sınıfsal mücadeleye, sınıf bakış açısı ile bakabilmekten geçmektedir. Kürt milliyetçi anlayışı ekseninde bir araya gelen çeşitli Kürt siyasal çevrelerinin, aralarına farklı milliyetten kimi ulusları da katsalar bütün halkları kucaklayamamalarının nedeni kendi anlayışlarındaki ve hareket tarzlarındaki eksikliktedir. Sınıf bakış açısına değil milliyetçi bakışa sahip olmalarıdır. Öte yandan şurası da açıktır ki, halkların ortak mücadele ve ortak örgütlenmesi için atılacak adımlar legal alanla da sınırlı değildir.

Legal Alan Mücadelesinin Sınırları

HADEP'in kuruluşunda vurgu yapılan noktalardan biri de "resmi ideolojiye karşı olmak"tır.

Ancak bu sözlerin mücadele pratiği içinde nasıl şekilleneceği edilen sözlerden daha önemlidir.

Hakkında kapatma davası açılmış bulunan DEP'in Genel Başkanı ve dört milletvekili cezaevinde tutuklu iken, legal alanda nasıl bir mücadele verileceği, üzerinde ayrıca durulması gereken bir konudur. Devletin DEP'e açıkça ya düzen içinde erimeyi ya da tasfiye olmayı dayattığı bir süreçte, HADEP'in de aynı politikanın hedefi olacağı açıktır. Bu anlamda "resmi ideolojiye karşı olma" iddiası, devletin tasfiye ve ıslah etme çabalarına nasıl bir cevap verileceği ile anlam kazanacaktır.

HADEP, mevcut mücadelede açıkça taraf olup, kendi tarafının taleplerini ifade eden ve bu talepleri her koşulda, her alanda ikirciksiz savunan bir parti mi olacaktır? Yoksa taraflar üstü görünüp herkese "ateşkes" çağrısı yapmayı bir misyon olarak mi benimseyecektir? Yasal alanda kalabilmek için yasalara uyma kaygısını her şeyin önüne mi taşıyacak, yoksa meşruluğunu halkın örgütlü mücadelesine yaslanarak güçlendirme yoluna mı gidecektir?

Altı Kürt milletvekili yaptıkları siyasal konuşmalar nedeniyle tutuklu iken, milletvekili sıralarını işgal eden diğer Kürt milletvekillerinin neden hiçbir şey yapmadıklarını sorgulayacak ve harekete geçmeyenleri teşhir edecek midir?

Oligarşinin Kürt ve Türk halklarını birbirine kırdırmaya çalışan politikaları ve buna zemin hazırlayan davranışları karşısında tavrı ne olacaktır?

HEP'in, DEP'in bu konularda izlediği politikaların hangi sonuçları yarattığı –ya da yaratamadığı– bugün daha açıkça ortadadır. Devrimcilerin bu çerçevedeki eleştirileri de bilinıyor. Özetle belirtilmesi gereken; kurulan partilerin bir türlü istenilen siyasi sonuçları yaratamamasının temelinde milliyetçi bakış açısı yatmaktadır. Eksiklik, bu bakış açısının biçimlendirdiği mücadele biçimleri ve örgütlenme anlayışındadır.

HADEP, legal alanda gerçekten halkların mücadelesine katkı sağlayacak bir şeyler yapmak istiyorsa, yukarıdaki sorulara cevap aramalı ve bu cevapları bularak hareket etmelidir. Ve bunun da öncesinde, bugün ülke koşullarının Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Laz, tüm uluslardan ve tüm azınlık milliyetlerden gerçek yurtseverlerin önüne koyduğu görev, halklarımızın "özgür" taleplerini savunurken ortak çıkarlarını karşılayacak ortak bir örgütülülük ve mücadele ihtiyacına yanıt vermektir. Atılacak her adım buradan başlamak zorundadır.

Paylaşılamayan zenginlik: Kürt petrolü

Emperyalistlerin iştahını kabartıyor

Güney Kürdistan'da geniş petrol yatakları bulunmasaydı, elbette dört parçaya bölünmüş Kürt halkının ulusal başkaldırı hareketleri yine de sıcak bir atmosfer yaratırdı. Ama herhalde Kürdistan bugün olduğu kadar yoğun bir uluslararası ilginin odağı haline gelmezdi.

Evet Kürdistan da diğer Ortadoğu ülkeleri gibi geniş petrol yataklarına sahip bir ülke. Üstelik Kürt halkının kendi ulusal devletine sahip olmaması, ulusal baskı ve asimilasyona hedef olmasından doğan toplumsal çelişki ve çatışmalar, emperyalist devletlerin bölgeye yoğun ilgi göstermesi için yetip de artıyor. Bir taraftan petrol rezervlerini kontrol altına alma mücadelesi, diğer taraftan bölgesel statükoyu tehdit eden toplumsal hareketlenmeleri kontrol altına alma sorunu emperyalist politikaların ana eksenini oluşturuyor. Çekiç Güç'ün konumlandırılması, feodal-milliyetçi Kürt hareketleri ile geliştirilen ilişkiler, Zaho, Süleymaniye gibi Kürt kentlerini doldurman Amerikalı, Fransız, Alman, İngiliz işadamlarının girdiği ilişkiler hep söz konusu politikanın birer parçası olarak şekillenmektedir.

Kürdistan'daki petrol rezervlerini ele geçirme mücadelesi Kürdistan'ın paylaşıldığı 1920'lere kadar uzanır.

Hatırlanacağı üzere Kürt aşiret reislerinden bazılarını da ikna ederek, Sevr emperyalist anlaşmasına karşı direnişe geçen Kemalistlerin önlerine koydukları hedeflerden birincisi, Misak-i Milli sınırları içinde kendi egemenliklerini kurmaktı. Misak-i Milli sınırları içinde Musul ve Kerkük de vardır. Ancak Lozan görüşmeleri sırasında, TBMM heyeti, Musul ve Kerkük üzerindeki hak talebinden vazgeçmek zorunda kalır. Bölgedeki petrol rezervlerinin ekonomik değerini iyi bilen İngilizler, bu konuda ısrarlı olmuşlardı. Lozan müzakereleri bölge petrolünün ele geçirilmesi mücadelesinin daha o günlerde başlaması anlamına geliyordu.

Bölgedeki ulusal ve toplumsal çatışmalar, daha sonraki süreçte de, petrol rezervlerini paylaşma veya ele geçirme isteklerinden bağımsız olmadı.

Irak'ta 1930'lardan itibaren silahlı bir direniş geliştiren Molla Mustafa Barzani, 1963 yılına gelindiğinde Kürtlere özerklik sözü verilmesi üzerine, ateşkese yanaşmıştı. Irak'ta iktidarda bulunan General Kasım bir darbe ile devrilmiş, yerine Kürtlerle yakın ilişkisi olan BAAS partisi iktidarı kurulmuştu.

Ancak BAAS partisi ile Molla Mustafa Barzani arasındaki bahar havası da kısa sürdü. BAAS'cılar Kürtlere özerklik tanımakla beraber, çıkarılan eyalet kanununda Kerkük ve Hanikin gibi petrol bölgelerini Kürt özerk bölgesi dışında göstermişlerdi.

Paylaşılamayan petroldü ve Molla Mustafa Barzani 1975'e kadar sürecek silahlı direnişine tekrar başladı.

Türkiye egemen sınıfları ise Lozan'da kaptırdıkları Musul ve Kerkük petrollerini ele geçirme düşüncesinden hiçbir zaman vazgeçmediler. Özellikle 8 yıl süren İran Irak savaşında Irak'ın zayıf düşmesiyle birlikte Türkiye oligarşisi hiç zaman kaybetmeden eski defterleri açtı. Musul ve Kerkük'ün aslında nasıl kendilerine ait olduğunu hatırlatan yazılar gazetelerde boy göstermeye başladı. Ama emperyalist devletlere kölece bağlı Türkiye oligarşisi, efendilerinin muhtemelen karşı çıkacağı böylesi bir işgal hareketine girmekten hep çekindi.

En son Özal'ın başbakan olduğu Körfez krizi döneminde, 1990 Temmuz Ağustos aylarında, aktif dış politika adına ABD'nin uşaklığına soyunan Türkiye'nin gözleri yine petroldeydi. Özal "Bir koyup üç alınız" derken, Güney Kürdistan petrollerinin en azından bir kısmının kendilerine bırakılacağını umuyordu. Ama bilindiği gibi Türkiye, bir değil yirmi koydu ama hiçbir şey alamadı.

Bölge petrolü günümüzde de bir ilgi odağı. Öyle ki uluslararası tekellerin temsilcileri Kürt kentlerinde cirit atarken, yine düşündükleri tek şey bölge petrolü ve onun paylaşımı.

Ancak Irak'a uygulanan BM ambargosu nedeniyle bugün Güney Kürdistan'daki petrol yatakları değerlendirilemiyor. Irak sınırları içinde görülen Güney Kürdistan'da ne petrol kuyuları açmak ne rafineri kurup petrolü işlemek ve ne de bunu dışarıya satmak mümkün değil.

Geçtiğimiz ay Almanya'da bulunan Talabani Bonn kentinde Kürt Enformasyon ve Dokümantasyon Merkezi'nin düzenlediği bir toplantıda konuşurken aynı sorunları dile getirmiş, ambargonun kaldırılmasını istemiş ve devletlerden rafineri kurmak için para yardımı talep etmişti. Açlığın pençesinde kıvranan Kürt halkı bugün kendi topraları üzerindeki petrolü bile çıkarma, işleme ve satma hakkına sahip değil. Musul ve Kerkük zaten "federe Kürt devleti" sınırları içinde değildi. Geriye kalan bölgede ise yeterli teknik donanım yoktu. Açıkçası Kürt halkı petrol rezervlerinin üzerinde yaşamasına rağmen açlık ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmişti.

Salt bu durum bile, bölgeye konumlandırılan Çekiç Güç'ün, Kürt halkını mı yoksa petrol rezervlerini mi koruduğunu fazlasıyla anlatıyordu. Emperyalist Çekiç Güç'ün "koruması"nda kurulan "federe Kürt devleti"nin, kendi petrolüne bile sahip çıkamaması, emperyalist devletlerin petrol paylaşımında, işbirlikçiliğe dünden razı bir konumda kendine verilecek payı beklemesi doğaldı. Ancak emperyalizmin, bölgesel çıkarlarını daha iyi temsil eden işbirlikçiler yarattığı sürece "federe Kürt devleti"nin işbirlikçilik payına da göz dikeceği sürecin bir başka gerçeğidir. Ve süreç bir kez daha gösterdi ki, kendi doğal zenginliklerine sahip çıkabilmek ancak ulusal ve sınıfsal talepler etrafında örgütlenen ve kendi özgüczüne güvenenlerin işidir.

KDP ve YNK yeniden çatışmaya başladı

Kürt halkı birbirine kırdırılıyor

Körfez krizi sonrasında emperyalizmin koruması altında Güney Kürdistan'da "Federe Kürt Devleti" ilan eden ve aralarındaki çatışmalara son veren IKDP (Irak Kürdistan Demokrat Partı) ile YNK (Kürdistan Yurtsever Birliği) yeniden çatışmaya başladılar.

KDP'nin Keladuze alanında bir YNK sorumlusunu öldürmesi ve yardımcısını yaralamasıyla 2 Mayıs günü başlayan çatışmalar, protokollere rağmen sürüyor. KURD-A'nın bölgeden ulaştırdığı bilgilere göre olayların gelişimi şöyle:

KDP'nin 2 Mayıs'taki saldırısı üzerine YNK de KDP'nin Keladuze, Ranya, Carxume ve Hacova'daki karakollarını basarak 30 KDP'liyi öldürdü. Daha sonra KDP ve YNK sorumluları çatışmalarını durdurulması ve esirlerin iadesi kararı aldılar. Ancak çatışmalar anlaşmaya rağmen durmadı. KDP saldırarak bazı YNK karakollarını ele geçirirken, YNK da Süleymaniye ve German yöresindeki KDP karakollarını ele geçirdi. 50'den fazla KDP ve YNK peşmergesinin ölmesi üzerine KDP ve YNK, 5 Mayıs günü partiler düzeyinde çatışmaları durdurma kararı aldılar ve bir protokol imzaladılar. Ancak bu protokol de sonuç vermedi. Selahaddin kentinde YNK karakollarına saldıran KDP'liler 17 YNK'liyi öldürdüler. 11 de KDP'linin öldüğü çatışmalar sonunda Selahaddin kenti KDP'nin eline geçti ve YNK'liler kuvvetlerini dağlara çektiler. Alep ve Germiyan'da ise YNK'liler ile İslamı Hareket arasında çatışmalar çıktı. Bunun üzerine Irak kuvvetleri Hevler yakınlarında 30 bin kişilik bir kuvvet yığınağı yaptılar.

Erbil kentinde ise 7 Mayıs günü 2 bin kişinin katıldığı bir gösteriyle çatışmalar kınandı. Kürt halkının suni gerekçeler yaratılarak birbirine kırdırılmaması istendi. Şimdiye kadar çok sayıda KDP ve YNK peşmergesinin öldüğü çatışmalar halen sürüyor.

ABD ve Avrupa emperyalizmiyle tam bir işbirliği içerisinde bulunan ve aşiret temeline dayalı örgütlenen KDP ve YNK, özellikle Körfez krizinden sonra Kürdistani Cephe içerisinde yer almışlar ve aralarındaki çatışmalara son vermişlerdi. Çatışmaların sona erdirilmesinin temel nedeni ise özellikle Saddam yönetimindeki Irak'a yönelik baskıların yoğunlaştırılmasıydı. KDP ve YNK kuvvetleri ayrıca Türkiye'deki yurtsever güçlerin önünü kesmek gibi bir görev üstleniyordu. Birçok yurtsever KDP ve YNK kuvvetleri tarafından katledilmesi ve Türkiye sınırındaki karakolların sayısının artırılması bunun en açık kanıtıdır. Çünkü KDP ve YNK gibi feodal milliyetçi yapılar Kürt halkının özgürlüğünü ve bağımsızlığını savunmak bir yana, Kürt halkının kanı üzerine yapılan pazarlıklarda figüran işbirlikçiler olmaktan öte gidememişlerdir. Bugün Güney Kürdistan "bağımsızlığa yeşil ışık yakılacağı" demagojisiyle, Çekiç Güç'ün şemsiyesi altında emperyalist ve işbirlikçi devletlerin gizli servislerinin cirit attığı bir yer haline gelmiştir. Uyuşturucu ticaretinden katliam tezgahlamaya kadar birçok kirli işin planları "Kürt halkına yardım etmek için" geldiği belirtilen bu örgütlerce yapılmaktadır. CIA, burada "Uluslararası Kurtarma Komitesi" adı altında faaliyet yürütmekte ve bunun gibi 60'ın üzerinde gizli servis kuruluşu "Kürt Federe Devleti" sınırları içerisinde yer almaktadır.

YNK Lideri Talabani-KDP Lideri Barzani: Aralarındaki "barış"ı ya da savaşı emperyalizm belirliyor.

Bugün çatışmaların yeniden başlamış olması da bu gerçekten bağımsız ele alınamaz. Çıkarı gereği yapay olarak barış sağlayan emperyalist güçler, yine çıkarları gereği istedikleri zaman çatışmaları alevlendirmektedirler. Yani bugün Güney Kürdistan'daki "Federatif Kürt Devleti" sınırları içerisinde emperyalizmden habersiz kuş uçmamaktadır...

Çatışmanın kaynağında emperyalist ya da işbirlikçi devletler olmakla birlikte Çekiç Güç'ün gölgesinde bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratabileceklerini sananlar bu çatışmanın zeminini hazırlamışlardır. Feodal-milliyetçi dar bakışlarının bir sonucu olarak Kürt halkını emperyalizmin vereceği bir "özgürlük" beklentisi içine sokanlar son çatışmanın asıl sorumlularından biridir.

İki Devrimci Sol gerillası şehit düştü

Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Ardıç Köyü Karabakır Mezrası ile Altınçevre Köyü yakınlarında 4 Mayıs günü Devrimci Sol gerillalarıyla jandarma ve özel tim arasında çatışma çıktı. Sabah 04 sıralarında başlayan çatışma akşam 19.00'a kadar sürdü.

Çevredeki köylülerden alınan bilgilere göre, Çemişgezek, Pertek ve Hozat'tan gelen askeri birlikler ve özel timler, büyük bir yığınakla, bir gerilla birliğinin bulunduğu alanı çember altına aldılar. Kuşatma altında yaklaşık 15 saat çatışan Devrimci Sol gerillalarından ikisi şehit düştü. Devlet güçleri, bütün birliklerini yığmasına, ağır makineli silahlar kullanmasına ve çatışma bölgesini havadan bombalamasına rağmen, gerillalar çemberi yararak çatışma alanından uzaklaştılar.

Hozat Sağlık Ocağı'na getirilen Serpil Yılmaz'ın cenazesi ailesi tarafından alınarak Dersim'e, Ayten Yüksel Keleş ise Hozat"ın Bigami Köyü'ne götürüldü.

Hozat ve çevre köyleri ayağa kalkmıştı. Hozat meydanında toplanan halk öfkeyle cenazeleri bekliyordu. İşkenceciler Ayten'in bacağını kırmış, öldürdükten sonra vücudunu sigarayla yakmışlardı. Oradaki bütün halk görmüştü bunu. Ayten'in cenazesi köyü olan Bigami'ye götürüldü. Halk hep bir ağızdan "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Ayten, Serpil Yoldaşlar Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıyordu.

Mezarlıkta ise tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra Ayten'i ve devrim şehitlerini anlatan şiirler okundu. Dersim dağları "Yaşasın Dersim Direnişimiz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarıyla yankılanıyordu...

Serpil YILMAZ

Ayten Yüksel KELEŞ

Ailesi Serpil Yılmaz'ı anlatıyor

Serpil Yılmaz 1975 yılında Dersim'e bağlı Çukur Köyü doğumlu, orta halli bir ailenin yedi çocuğundan birisi. 1991 yılında Tunceli Cumhuriyet Lisesi'nden mezun olmuş.

Ablası, Aygül Yılmaz şöyle anlatıyor Serpil'i: "Kardeşim çok cana yakın biriydi. Çocukları çok severdi. Çok iyi şiir yazar ve resim yapardı. Şiirlerinde sevgiyi, mücadeleyi ve devrimcileri anlatırdı. Şehitler üzerine de çok güzel şiirleri vardı.

Gerillalara karşı büyük ilgisi vardı. Onların yaşamlarını öğrenmek isterdi. Bir köye gittiğinde gözleri sürekli gerillaları arardı. 'Keşke gerillalar şimdi çıkıp gelseler, onları bir kez görsem de iki gözüm kör olsa' derdi. Yoldaşlarına çok bağlıydı. Onlara laf söyletmez, toz kondurmazdı. Birisi yoldaşlarına kötü bir şey söylediğinde kıyamet kopartırdı.

Onu asıl Hozat halkına sorun. Onlar bacımı benden daha iyi anlatır. Sağolsunlar bacımı iyice yıkayıp defnettiler. Onu sahiplendiler. Omuzlarında taşıyarak 'Serpil'ler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor' sloganlarıyla uğurladılar. Bacım gerilla olduğu için onunla gurur duyuyorum."

Annesi Makbule Yılmaz ise kızı için şunları söylüyordu: "Benim kızım çok bilgiliydi. Çok cana yakındı. Arkadaşlarını çok severdi. Hozat halkından Allah razı olsun, kızımı bir güzel yıkayıp defnettiler. Hozat'ta o kadar slogan attılar, askerler hiçbir şey yapamadı. Kızımı son kez Dersim'deki evime götürecektim. Ama askerler izin vermediler. O kadar yalvardım bırakmadılar. Arabanın camlarını kırıp şoförü ve hepimizi tarttıkıyıp, dövdüler. 'Bırakın evimize gidelim' dedik, bırakmadılar. Köpek gibi saldırdılar. Gece saat onda zorla köye yolladılar.

Kızımın dağdaki arkadaşlarından kendilerine iyi bakmalarını istiyorum. Onlar da benim canım ciğerim."

Ayten Keleş'in anması ve izlenimler

Ayten Yüksel Keleş'in anmasına giden muhabirlerimiz 7 Mayıs günü şöyle anlatıyorlar:

"4 Mayıs'taki çatışmadan sonra 3 gün geçmişti. Ayten Keleş'in anması yapılacaktı. Anmaya katılmak üzere Elazığ'dan yola çıktık. Hozat'a gidiyoruz. Yol boyunca yoğun güvenlik önlemleriyle karşılaşıyoruz. Sık sık kimlik kontrolleri ve aramalar yapılıyor. Hozat'a vardığımızda da durum değişmiyor. Yolda askeri konvoylara rastlıyoruz. Çatışmanın olduğu Ardıç Dağı yakınlarında askerlerin aramaları sürüyor. Hozat merkezde analara rastlıyoruz.Ayten'in anmasına gidiyoruz diyorlar. Evde yaptıkları yiyecekler var ellerinde. Mezar başında dağıtacaklar. Kendimizi tanıtıp, gazeteci olduğumuzu söylüyoruz. Çok sıcak yaklaşıyorlar ve hemen olayları anlatmaya başlıyorlar. Bir yandan da gözlerindeki acıyla, öfkeyle, cenazeye yapılan işkenceleri anlatıyorlar. Bir ana, "Ayten'e çok işkence yapmışlar, bu insanlığa sığar mı? İnsan değil bunlar" diye ağlıyor. Köye varıyoruz. Kalabalığın içerisinden Ayten'in ailesinin yanına gidiyoruz. Babası sarılıyor, "Ayten'imin arkadaşları gelmiş" diye ağlıyor. "Nazlıydı benim kızım" diyor. "En çok onu severdim. Davası haklı bir davadır. En çok üzüldüğüm işkence yapmış olmalarıdır" diyor. Kitleyle birlikte mezara doğru yürümeye başlıyoruz. Hep bir ağızdan "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Haklıyız Kazanacağız", sloganları atılıyor. Analar ağıtlarıyla gerillaları, arkadaşları mezar başında Ayten'in özelliklerini anlatıyorlar. "Sevecendi, güleryüzlüydü, inatçıydı, en çok çocukları severdi" diyorlar. "İnsanları severdi. Gerillayı ise bir başka severdi" diyorlar. Gözlerde kin, yüreklerde inançla toprağa veriliyordu Ayten Yüksel Keleş... Devrimci Sol bayrağıyla gömülmüştü. Şimdi ise yoldaşları onu bir kez daha uğurluyorlardı. O bir Devrimci Sol savaşçısı olarak silahının son mermisine kadar çatışarak şehit düşmüştü.

Kartal'dan aradığını söyleyen bir kişi ise 7 Mayıs günü şehit gerillaların anısına Devrimci Sol Güçler imzalı "Gerillalar Savaşı Öğretiyor" yazılı bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı astıklarını belirtti. Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nde 12 Mayıs günü Liseli Dev-Genç imzalı, "Dersim Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazılı bildiriler dağıtıldı.

Malatya'da ise, şehit düşen Devrimci Sol gerillalarının anısına 12 Mayıs 1994 tarihinde "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür. Devrimci Sol Güçler" imzalı, bomba süsü verilmiş iki pankart asıldığı öğrenildi.

Büromuzu 7 Mayıs günü arayan bir kişi, şehit Devrimci Sol gerillalarının anısına Okmeydanı'nda yazılamalar yaptıklarını belirterek, "Yaşasın Dersim Direnişimiz. Halkın Umudu Devrimci Sol. Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" dedi.

Devrimci Sol Güçler:
"Şehit Gerillaları Anıyoruz

Dersim'de 4 Mayıs günü şehit düşen gerillalar İstanbul'da anıldılar. 6-7 Mayıs günleri yazılamalar yapıldı ve pankartlar asıldı.

Yeni bir "kayıp" daha... İstanbul'da polis tarafından alınan Recep Güler'den yaklaşık 40 gündür haber alınamıyor

Biz sahip çıkarsak, kaybedemezler

Devlet halka karşı açtığı haksız savaşta terör ve zorbalığın hemen her türlü yöntemini deniyor. Baskılar, katliamlar bütün hızıyla devam ederken, "kayıp"ların listesi de her geçen gün biraz daha kabarıyor. Recep Güler bu listeye eklenen son isimlerden. Recep'in "kaybedilmesinden" başta İstanbul Emniyet Müdürlüğü olmak üzere düzenin ilgili bütün kurum ve kişileri sorumludur. "Kayıp"lara artık yeter demeliyiz. Devletin "kaybetme" politikasının karşısına dikilerek hesap sormalıyız.

Ülkemizde son dönemlerde olduğuna sık yaşanan "kayıp"lara bir yenisi daha eklenmeye çalışılıyor. Yaklaşık 40 gün önce gözaltına alınan Recep Güler'den haber alınamıyor. Ailesinin ve avukatlarının defalarca yaptığı başvurular, "bizde böyle biri yok" ya da "gözaltında değil" denilerek geri çevrildi.

Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Recep Güler'in ablası 18 Mayıs günü Haklar ve Özgürlükler Bülteni bürosunda bir basın açıklaması yaptı. Recep Güler'in ablası Hanife Güler, kardeşinin akıbetine ilişkin olarak İstanbul DGM savcılığına verdiği dilekçenin bir örneğini basına dağıttı. Dilekçede "1 Mayıs günü gözaltına alınarak ilgili şubeye götürülen kimseler serbest bırakıldıktan sonra, şubede adının Recep Güler olduğunu ve Devrimci Sol operasyonundan dolayı burada bulunduğunu ifade eden biriyle karşılaştıklarını, polislerin de kendisini devamlı surette çağırırken Recep adını kullandıklarını bildirmişlerdir." denilerek Recep Güler'in gözaltında olduğuna dair ciddi veriler olduğu belirtiliyordu.

Recep GÜLER

Haklar ve Özgürlükler Platformu dönem sözcüsü Nilüfer Alcan ise Recep Güler'den yaklaşık 40 gündür haber alınamadığını ve yapılan tüm başvuruların sonuçsuz kaldığını söylediği açıklamasında, "Kaybedilen insanların ortak özelliği ülkemizdeki devrimci muhalefetin içinde yer almalarıdır. Kayıpların sayısının gün geçtikçe artmasının temel sorumlusu devlettir. Yaşanan insan hakları ihlalleri, insanca ve onurlu yaşam için verilen hak alma mücadelesinin önüne çıkarılan devlet teröründen başka bir şey değildir. Devlet, devrimci muhalefetin gelişmesini, güçlenmesini önlemek için insanlık dışı yöntemlere başvuruyor. Dünyanın hiçbir yerinde bu yöntemler başarıya ulaşmadı, ülkemizde de ulaşmayacak." diyerek susmanın onaylamak olduğunu belirtti.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ümran Gün, DGM ve Cumhuriyet Savcılıklarına başvuruda bulunduklarını, yapılan başvurulara olumsuz yanıt verildiğini söyledi. Ayrıca "kayıp"larla verilmek istenen mesajın gözdağı olduğunu söyleyen Av. Ümran Gün, konuyu uluslararası kuruluşlara, İçişleri Bakanı'na ve ilgili kurumlara götürceklerini belirterek olayın takipçisi olacaklarını söyledi.

Eşi kaybedilen Hanım Şakar

"Bu vahşete seyirci kalmayın"

13 Ağustos 1993'te kaybedilen Erdoğan Şakar'ın eşi Hanım Şakar bir süre önce gözaltına alınmış ve DGM savcılığı tarafından gerekçe bile gösterilmeden tutuklanmıştı. Şu anda Sağlıkçılar Cezaevi'nde bulunan Hanım Şakar'la birlikte 4 yaşındaki kızı Özge ve 1.5 yaşındaki oğlu Baran da "tutsak". Çocukları henüz çok küçük olduğu için yanından ayrılmayan Hanım Şakar'la eşinin kaybedilmesinden sonra yaşadıkları, gözaltına alınışı ve tutuklanması üzerine konuştuk.

Eşiniz PERPA katliamı sonrasında kayboldu. Olayı anlatabilir misiniz?

Eşim bir süredir iş arıyordu. Olaydan bir gün önce, yani 12 Ağustos akşamı, daha kalıcı bir iş bulana kadar PERPA'da kafeteryası olan bir arkadaşının yanında çalışacağını söyledi. Kafenin adresini, telefonunu verdi. 13 Ağustos 1993 günü erkenden evden ayrıldı. O gün bugündür de kendisinden hiçbir şekilde haber alamadık.

Olayı nasıl öğrendiniz?

Televizyon'da PERPA'da polisin düzenlediği bir operasyon sonucu çatışma çıktığı, 5 kişinin öldürüldüğü haberi geçiyordu. Operasyon yapılan yer Erdoğan'ın yeni başladığı işyeriydi. Şaşkındım, paniklemiştim. Çocukları komşulara bırakıp apar topar PERPA'ya gittim. Ama polisler kimseyi içeri almıyorlardı. Sonrası bildiğiniz gibi Erdoğan'dan bir daha haber alamadık.

Eşinizi bulmak için ne yaptınız, nelerde aradınız?

Eşimin kardeşi ve avukatımla birlikte bütün karakolları, hastaneleri, morgları yani kayıp bir insanın aranabileceği her yeri aradık günlerce. Çatışmadan sonraki günlerde öldürülenlerin hepsinin ismi açıklandı. Erdoğan'a dair en küçük bir haber yoktu. En son STP'de eşimin bulunması için açlık grevine başladım. Yine bildiğiniz gibi eşimin kaybedilmesine ilişkin dava açtım. Halen sürüyor.

Eşinizin PERPA'dan alınıp kaybedildiğini söylediniz. Başka bir şey olamaz mı?

Hayır, olamaz... Çünkü eşim o gün orada işe başladı. Ve o gün, hiçbir neden yokken ortadan kayboldu. PERPA katliamının hemen sonrasında İHD ve TİYAD'a bana yardımcı olmaları için başvurmuştum. Bu iki demekten ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından oluşan bir heyet PERPA'da incelemeler yaptı. Çevre işyerinde bulunan onlarca insanla konuştular.

Görgü tanıklarından bazıları çatışmada yaralanan bir kişinin üst kata kaçtığını ama oradan gözaltına alındığını söylediler. Bazıları kafeden sağ olarak alınan birinin polis tarafından binadan çıkartıldığını gördüklerini söylediler. Ayrıca kafede eşime ait olan bir portföy bulundu. Görgü tanıklarının hiçbiri tanıklık yapmayı, kamuoyuna bilgi vermeyi kabul etmedi. Polisten, aynı şeylerin kendi başlarına gelmesinden korkuyorlardı. Yani Erdoğan o gün oradaydı ve polis tarafından kaybedildi.

Bize gözaltına alınışınızı ve gözaltında yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Yurtdışındaki akrabalarımın davetiyesi üzerine pasaport alıp, vize işlemlerine başlamıştım. Bunun için sattığımız dükkanın devir teslim belgeleri gerekliydi. Bu sorunumu bir arkadaşıma anlattım. Arkadaşım eşinin bu meseleyi halledeceğini söyledi. Ertesi gün kızım Özge ve arkadaşımın oğlunu alıp parka gittim. Arkadaşımın eşi beni armcaoğlumun evine bırakacakken polis yolda arabayı durdurdu. Zorla arabaya bindirilip karakola götürüldük. Karakola girer girmez bize vurmaya başladılar. Bana "Seni uzun süredir bekliyorduk, demek hakkımızda suç duyurusunda bulunur, bizi mahkemeye çağırırsın, bunun hesabını vereceksin" dediler. Daha sonra şubeye götürüldüm. Bana işkence yaparak bir dizi eylem kabul ettirmeye çalıştılar. Kaba dayak, askı, elektrik vs. türü işkence yöntemlerini denediler. Sürekli küfür ediyor, "Türkiye'nin sahibi biziz, istediğimizi yaparız; kimse bizden hesap soramaz" diyorlardı. Yanımdaki arkadaşı askıya alınıp elektrik verilirken üç yaşındaki oğluna işkenceyi izlettirdiler. Kızım sorguya çekildi. Bana işkence yapılırken ona çığlıklarını dinletildi. İşkence süresince burada bir sürü insanı kaybettiklerini, bir dahaki sefere beni de kaybedeceklerini söylüyor ve ölümle tehdit ediyorlardı. Ama yüklemeye çalıştıkları hiçbir şeyi kabul etmedim. Onlara kin duyuyordum.

DGM'de tutuklandınız. Gerekçe neydi?

Gözaltı sonrası savcının karşısına çıkarıldım. Savcı beni dinlemek zahmetine bile katlanmadı. Bana Erdoğan'ın eşi olup olmadığımı sordu. Onun haricinde yaptığım açıklamaları dikkate almaksızın "beni ilgilendirmez dışarı çık, cezaevine gideceksin" dedi.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Daha önce benzeri şeyler duyduğumda fazla tepki göstermedim, bana inandırıcı gelmiyordu. Bütün insanlara seslenıyorum. Duyduklarınızın doğru olabileceğini, bu topraklarda her gün onlarca insanın öldürüldüğünü, kaybedildiğini, her gün bir sürü insanın evinden alınıp götürüldüğünü bilmelisiniz. Çocukların gözleri önünde ana babalara işkence yapılıyor. Bu vahşete seyirci kalmayın. Bütün namuslu, onurlu insanların çevrelerinde yaşananlara duyarlı olmasını, insanlara yaşatılan bu acılara tepki göstermesini diliyorum. Ancak mücadele ederek, bir araya gelerek bugüne dek yaşatılanların hesabını sorabiliriz, sormalıyız.

"Zafer sarhoşluğu" ve Mandela

26-28 Nisan olarak açıklanan, fakat bazı gerekçelerle 30 Nisan'a kadar uzayan ilk çok ırklı Güney Afrika seçimleri, "özgür ve demokratik" bir ortamda gerçekleşti. Tüm dünya kamuoyunun da beklediği gibi, Nelson Mandela'nın önderliğindeki ANC (Afrika Ulusal Kongresi) toplam oyların %62.4'ünü alarak, seçimleri büyük bir farkla önde bitirdi.

9 Mayıs günü toplanan ilk çok ırklı Güney Afrika Parlamentosu tarafından Nelson Mandela'nın Devlet Başkanlığı onaylandı. Ve böylece, Güney Afrika'nın gerçek sahipleri, 342 yıllık bir aradan sonra, siyah bir başkanın, Nelson Mandela'nın önderliğinde ülke yönetiminde söz sahibi oldu.

İlk anda bakıldığında, Güney Afrika'nın siyah halkı için küçümsenemeyecek bir değişimi ifade eden bu gelişme, Güney Afrika halkları açısından neler getirecek? Seçim sonuçları, siyah-beyaz halklardan oluşan ve yüzyıllardır baskı ve sömürüyle özdeşleşen G. Afrika tarihini değiştirmeye yetecek mi? Bu soruların yanıtları önümüzdeki günlerde ortaya çıkacak. Ancak Güney Afrika'nın geçmişini ve bugününü değerlendirdiğimizde önümüzdeki günlerin, nasıl şekilleneceği konusunda bir fikir edinmek mümkündür.

Emperyalizmin yeni sömürgesi Güney Afrika'da sadece oy kullanmanın yetmeyeceğini önümüzdeki günler gösterecektir.

Uzlaşmacılığın Gideceği Yer Bataklıktır

ANC ve onunla özdeşleşen Mandela'nın seçimleri kazanması, onyıllardır Apartheid politikalarına karşı vermiş olduğu onurlu mücadelenin bir sonucudur. ANC ve Mandela hiçbir zaman açıktan sosyalizmi savunmasa da, sosyalist düşüncelerden etkilenmiş, yıllardır sürdürdüğü direnişi bu düşüncelerin ışığında biçimlendirmiştir. İşte bundan dolayıdır ki, ANC seçimlerde, başta siyah halk olmak üzere beyaz sosyalistlerin ve melez halkın desteğini de almıştır.

Cezaevinde kaldığı süre içerisinde, bağımsız "sosyalist" Güney Afrika idealini taşıyan Mandela, cezaevinden çıktıktan sonra siyasal düşüncelerinden sürekli tavizler verdi. Devlet başkanlığına giden yolun önünü de ancak böyle açmıştır. Cezaevinden çıktığı ilk günlerde yapmış olduğu silahlı mücadele çağrıları kısa sürede uzlaşma çağrılarına dönüşmüştür. Kısaca, Mandela verdiği tavizlerle, emperyalizmin istediği çizgiye gelmiştir. Ve bugün Mandela, "Ben ne sosyalistim ne de kapitalist, sosyalist görüşleri asla savunmadım" diyebilecek kadar bu ideallerden uzaklaşmıştır. Yirmi sekiz yıllık cezaevi geçmişinden ve siyah halkların umudundan verilen tavizler bununla da sınırlı kalmamıştır. Siyah ve diğer halkların ANC'yi desteklemesi gerekçelerinden birini oluşturan devletleştirme politikası konusunda "Bankaları ve tekelleri devletleştireceğimizi ilan ettik ki, bu da ideolojik bir seçim ama, aldığımız tepkiler üzerine tutumumuzu değiştirdik" diyebilmektedir. Emperyalizmle uzlaşmada daha da ileri giderek, "Demokrasinin beşiği ABD'den ülkemize demokratik ilkelerin yerleştirilmesi konusunda yardım bekliyoruz" sözleriyle gelecekteki hedeflerini açıkça ilan etmekten çekinmiyor. Sanki siyah halkı ve yirmi sekiz yıl cezasvinde tutarak kendisini cezalandıran başkasıymış gibi, Mandela emperyalizmden yardım istemekten utanmıyor.

Sorunların Çözümü Seçimlerde Değil, Devrimdedir...

Medya, Mandela'nın, ilk olmanın onurunu yaşadığını söylüyor. Gerçekten de binlerce insanın kanı pahasına elde edilen böylesi bir "başarı" gözardı edilemez. Fakat, devlet başkanının renk değiştirmesiyle ülkede yaşayan halkların taleplerinin karşılanamayacağı ortadadır. Güney Afrika'da yaşayan halkın, özgürlük, demokrasi taleplerileye birlikte insanca yaşama istemleri var ve bu sorunların çözümü, faşizmle uzlaşılarak kazanılamaz.

Güney Afrika'da işsizlik, açlık, yoksulluk ve evsizlik özellikle siyah halkı etkileyen en önemli sorunlar olarak orta yerde duruyor. Bunlara ek olarak, ırkçı beyaz faşist örgütlenmelerin, seçim sürecinde tırmandırdığı terör eylemlerinin önümüzdeki günlerde daha da artarak can güvenliği sorununu gündeme getireceği açıktır. Ve gelecekte Güney Afrika'nın önemli sorunlarından birisini oluşturacaktır. "Ben ne sosyalistim ne de kapitalistim" diyen Mandela'nın bu sorunların altından kalkması mümkün değildir. Ayrıca seçimleri kazanmak da tek başına sorunları çözmek için yetmiyor. Emperyalizmin yıllardır Güney Afrika'da uyguladığı politikaların bir sonucu olarak ortaya çıkan bu sorunları aşmak, ancak ve ancak, emperyalizme karşı geliştirilecek net bir tavırla mümkündür. "... sosyalist görüşleri asla savunmadım" diyen bir Mandela'nın emperyalizme karşı tavır alabilecek ne cesareti, ne de böyle bir düşüncesi vardır. Mandela bugün geçmiş mücadelesini reddeden bir noktadadır. Emperyalizmle uzlaşma kendini inkar etmektir.

Apartheid politikalarının gereklerine göre şekillenmiş bir devletin temellerini ortadan kaldırmadan, kısmi anlamda da olsa demokratik hak ve özgürlükleri halka taşımak olanaksızdır. Beyazların ırkçılığı üzerine şekillenen bu politikaların savunucularıyla yan yana aynı parlamentoda yer alarak, halkın sorunlarına yanıt bulunacağını sanmak hayalciliktir. Siyah halk bir yana, diğer halkların çıkarlarını savunmak bile mevcut düzenin temelleriyle çatışmayı zorunlu kılıyor. Irkçı devletin ortadan kaldırılmadığı bir ortamda, onun varlık koşullarını oluşturan nedenleri ortadan kaldırmak mümkün değildir. Irkçı Güney Afrika devleti, siyah halkın sömürüsü ve baskı altında tutulması üzerine kurulmuştur. Siyahlar için organize olan bu devlet, melezleri de, beyaz emekçi halkı da siyahlarla aynı kaderi paylaşmaya mahkum etmiştir. Bu noktada seçimleri ve sonuçlarını değerlendirdiğimizde Güney Afrika halkları için fazla değişecek bir şeyin olmayacağını söyleyebiliriz.

Mandelalı bir Güney Afrika yönetiminin getirebileceği en olumlu değişiklikler, siyah halkın seçimlerle ortadan kaldırılmaya çalışılan ikinci sınıf vatandaşlığının, diğer bazı demokratik hakların pekiştirilmesi olabilir. Bu da, kapitalist bir düzende siyahından beyazına tüm emekçi halkın "ikinci sınıf vatandaş olma" gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Kısacası, özgür, bağımsız bir Güney Afrika'nın yaratılması, halkların kardeşçe yaşayabileceği, sömürüsüz bir Güney Afrika'nın yaratılması, ancak ve ancak, uzlaşmacılığın ve egemen sınıfların sömürü aracı olan ırkçı-faşist devletin yıkılmasıyla mümkündür. Bunun yolu da, seçimlerde kazanılan "zafer sarhoşluğu"ndan kurtularak, geçmiş direniş geleneğinin canlı tutularak yükselsilmesinden geçmektedir. Ki, zafer sarhoşluğu kısa sürede yerini şaşkınlığa bıraktı bile. Çünkü Mandela, ırkçı rejimin eski devlet başkanı De Klerk'i yardımcısı olarak atadı. İnkatha lideri Buthezli gibi kasabı da işçileri bakanı yaptı. Seçimler öncesi ayrı kutupları temsil edenler, şimdi iktidarı paylaşıyorlar, hem de ne adına olduğunu bile bilmeden.

Boby Sands Anıldı

Boby SANDS

IRA savaşçısı Boby Sands ölümünün 13. yılında Wolfe Tone Society'nin düzenlediği bir anma toplantısı ile anıldı. 8 Mayıs günü Londra'da Conway Hall'de yapılan anma toplantısına aralarında İşçi Partisi Milletvekili Jeramy Corsby ile Sinn Fein, İrlanda Özgürlük Hareketi, Devrimci Sol Güçler gibi pek çok grubun temsilcilerinin de bulunduğu yaklaşık 200 kişi katıldı.

Toplantıda Wolfe Tone Society temsilcisi özetle "İrlanda İrlanda halkındır. Birleşik İrlanda'dan tek bir parçayı dahi İngiliz emperyalistlerine bırakmadan onları İrlanda'dan kovacağız." derken; İşçi Partisi millitvekili Jeramy Corsby de kurtuluş için mücadele edenlerin terörist olmadığını, gerçek teröristlerin İrlanda'yı işgal edenler, Güney Afrika'da savunmasız halka ateş açılmasına seyirci kalanlar olduğunu söyledi. J. Corsby konuşmasını 1981 Ölüm Orucu şehitlerini selamlayarak bitirdi.

Anmaya katılan Devrimci Sol Güçler de mesajlarında Devrimci Sol'un bulunduğu her alanda emperyalizme karşı mücadele eden bir halk hareketi olduğunu belirttiler. Devrimci Sol'un da tıpkı IRA savaşçıları gibi insanlık onuru ve siyasi tutsaklık için yapılan ölüm oruçlarında şehitler verdiğini vurguladıktan sonra "İrlanda'nın ulusal kahramanları James Connolly, Boby Sands ve tüm devrim şehitleri, onların yarattıkları mücadelesi gelenekleri bizim gelenekleri mizdir, bizim değerlerimizdir. Onları mücadelemizde yaşatacağız" dediler.

Macaristan'da seçimlerin ilk turunu sosyalistler kazandı

Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan karşı-devrim dalgası sırasında yoğun emperyalist propagandanın da etkisiyle Komünist Parti'sinden uzaklaşan Macar halkı, Hıristiyan ve muhafazakarlardan oluşan Demokratik Macaristan Forumu'nun politikalarının çözüm olmadığını görerek hızla sosyalistlere yöneldi. İki aşamalı bir seçim sistemi uygulanan Macaristan'da 9 Mayıs'ta yapılan seçimlerin ilk turunda Macaristan Sosyalist Partisi 176 seçim sandığının 160'ında birinci parti olarak çıktı. Sosyalist Parti şu anda birinci parti olarak çıktığı ilk tur seçimleri sonunda 1990'da yapılan seçimlerde aldığı oylarını üçe katladı.

Sosyalistler oylarını artırırken, şu an için iktidarı oluşturan Demokratik Macaristan Forumu hızla oy kaybediyor, kesin sonuçların alınacağı ikinci tur seçimleri 29 Mayıs'ta yapılacak. Sosyalistlerin ikinci turda arayı açmaları ile birlikte tek başına iktidar olma şansları oldukça fazla görünüyor. Koalisyon durumunda sosyalistlerin, ikinci parti durumundaki özgür demokratları tercih edecekleri sanılıyor.

Sosyalistlerin iktidarına kesin gözüyle bakılırken, 15 partinin bulunduğu Macaristan'da parlamentoya girebilecek partiler şöyle şunlar: Sosyalist Parti, Özgür Demokrat Parti, Hıristiyan Demokrat Parti, Liberal Genç Demokratlar Federasyonu, Ulusal Halkçı Çiftçi Partisi, Muhafazakar Parti.

Kitle mücadelesinde

Bugün ülkemizde yaşanan kriz, toplumun tüm kesimlerini derinden etkileyen bir boyuta ulaştı. Oligarşi dışında kalan hemen bütün toplumsal sınıf ve tabakalar, krizin etkisini günlük yaşamında hissetmekte, sonuçlarıyla birlikte yaşamaktalar. Kriz sadece ekonomiyi değil, düzenin kendisini sarsmaktadır. Toplumsal memnuniyetsizliğin ulaştığı boyut hiç de azımsanamayacak noktadadır.

Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, artık saklanamaz haldedir. Burjuva partilerin düzenin ölüm-kalım savaşı verdiği noktada aralarında bir görüş birliğine varamaması da, bunun bir göstergesidir. Oligarşinin iktidar ve muhalefet partileri artık tek başlarına gündemi saptama "yeteneğinden" bile yoksundurlar. Oligarşi tam anlamıyla yönetemez durumdadır. Faşizmin halka karşı açtığı haksız savaşın sonucunda gündeme gelen vergi ve zam yükü, enflasyon, işsizlik, yoksulluk ve sefalet, emekçiler için artık yaşamı çekilmez hale getirmiştir. Bütün emekçi kesimlerde bu gidişe "dur" deme arzusunun görülmesi bunun sonucudur. Bütünlüklü olmayan ve iktidarı hedeflemekten uzak bir özellik gösterse de, hemen her kesimden irili ufaklı tepkilerin yükselmesi devrimciler açısından değerlendirilmesi gereken bir fırsattır. Oligarşinin çaresizlik içinde kıvranıp durması da...

Kitle Hareketlerine Politik Bir Muhteva Kazandırmak İçin İradi İnisiyatif Gerekir

Mücadele yeni sömürge ülkelerde zengin bir kitle kaynağına sahiptir. Hele ki sınıfsal uçurumun derinliğinin, 5 Nisan soygun paketi gibi kararlarla katlanarak arttığı bir ülkede, kitlelerin ekonomik, demokratik, siyasal taleplerindeki çözümsüzlüğün yarattığı birikim, bugün düzeni sarsacak noktadadır. Ancak buna rağmen, bu tepkilerin açıktan açığa dile getirilmemiği, düzene yönelmediği de bir gerçektir. Şüphesiz terörün açıktan estirildiği, kitlelerin örgütsüzleştirilmesinin her şeyin önüne geçirildiği ve yıllardır halkın hak arama bilincinin demagoji ve yalanlarla karartıldığı göz önüne alındığında, bu birikimin somut çelişkilerini ve patlama noktalarını yakalayıp kitlelere ulaşmak, örgütlü güçlere yani devrimcilere düşüyor. Devrimciler açısından sorun, yaşanan her süreçte toplumsal çelişkilerin yolunu ve yerini bulabilmek ve bunu her kesimin, her alanın özgünlüğü içinde değerlendirerek, sürece bu açıdan müdahale edebilmektir. Bu gerçekleştirildiğinde kitleler sarılıp sarmalanabiliyor, biriken ve açığa çıkmayı bekleyen tepkileri, istemleri, duygu ve düşünceleri açığa çıkarak mücadelenin kanallarına akıyor. Tarihimizde bunun örnekleri çoktur. Zaten devrimci mücadelede asıl olan da bu çelişkilere, halkın özlem ve taleplerine çözüm üretebilmektir. Muhalefetiyle, iktidarıyla tüm burjuva partilerinin ittifakına rağmen, krize hiçbir çözüm bulamamaları, bunu devrimcilerden başka yapabilecek hiçbir gücün bulunmadığına işaret etmektedir. Bugün sorun Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, kısaca tüm halkların ve milliyetlerin sınıfsal ve ulusal taleplerini ifade ederek, onların mücadelesine önder olabilmektir.

Bugün kendiliğinden ya da iradi, barışçıl veya radikal kitle tepkilerine gereken önemi verip bunları yönlendirmekten söz ediyorsak, devrimci iradeyi ve politikayı da kitle eylemleriyle çakıştırabilmeliyiz. Devrimciler, toplumsal çelişkileri ve kitlelerin içinde bulunduğu nesnel durumu kavrayarak mücadeleyi iradi kampanyalar şeklinde uzun sürece yaydıklarında, kitleleri peşlerinden çekip götürecekleri sonuçları da ortaya çıkarabiliyorlar.

Bütün iş, toplumsal çelişkileri sürece göre biçimlenişi ve özgünlüğü içinde kavrayabilmek, politik cesaret ve atılganlıkla bunlara yerinde ve zamanında müdahale edebilmektir. Gelecek günlerin daha radikal ve giderek politikleşecek kitle hareketlerine gebe olduğunu görmek zor değildir.

Devrimci irade ve inisiyatifin rolü ve önemi tam da buradadır. Bunu başarmanın ölçütü ise, kitlelerin içinde bulunduğu durumu görerek, bunu mücadeleye dökebilme becerisidir. Devrimci irade ve politika kitleleri harekete geçirerek onları kucakladığında, kitlesellik ileri noktalara taşınabilmektedir.

"Askeri mücadeleye siyasi mücadeleyi, savaşta ajitasyon çalışmasını, düşman askeri kuvvetlerini imhayla ayaklanmalar için kitlelerin harekete geçirilmesini sımsıkı düzenlemek." (Nguyen Giap)

Bu sıkılığı yakalayabilmek için, kitlelerin talepleriyle sürece denk düşen politikamızı çakıştırabilmek gerekir. Bunu yapabildiğimizde, geniş kitle hareketlerini yaratmamız işten bile değildir. Bugün bunu yapabilecek, kitlelere öncülük edebilecek kapasiteye sahibiz. Sorun süratle bu kapasitemize denk düşen yeni biçimler, örgütlenmeler, sloganlar, hedefler yaratmak ve kitlelere bunları benimsetebilmektir. Devrimci iradenin kitlelerin iradesine dönüştüğü ve eylemliliklerin devrimci politika tarafından çizildiği bir süreçten, insanların mücadeleci bir kimlikle çıkacağı, politik inisiyatiflerinin artacağı unutulmamalıdır. Bugün kendiliğinden ya da iradi, barışçıl veya radikal kitle tepkilerine gereken önemi verip bunları yönlendirmekten söz ediyorsak, devrimci iradeyi ve politikayı da kitle eylemleriyle çakıştırabilmeliyiz. Kendiliğinden kitle eylemleriyle devrimci iradenin yönlendirdiği kitle eylemleri arasındaki temel farklılık buradadır. Kitle eylemleri devrimcilerin mücadelesiyle politik hedeflere yönlendirilemediği, mücadele ve örgütlülük biçimlerinin, taleplerin sürecin ihtiyaçlarına göre biçimlendirilemediği yerde, kitlesel eylemlilikler politikleştirilemediği gibi, kalıcı örgütlenmeler de ortaya çıkarmıyor. Devrimciler, toplumsal çelişkileri ve kitlelerin içinde bulunduğu nesnel durumu kavrayarak mücadeleyi iradi kampanyalar şeklinde uzun sürece yaydıklarında, kitleleri peşlerinden çekip götürecekleri sonuçları da ortaya çıkarabiliyorlar. Devrimcilerin bütün mücadele biçimlerini bir arada uyguladıkları, halkın özlem ve taleplerini dile getirerek onları yönlendirdikleri kampanyalardan kitleler de, devrimciler de kazançlı çıkıyorlar. Kitleselleşmenin adımları bu süreçlerde hızlanıyor. İradi tavırları kitlelerin içine taşıyarak, onların duygu ve düşünceleriyle birleştirerek, kitleleri etkiliyor ve eğitiyor. Kitlelerle iç içe geçmeyen, onların duygu, düşünce, özlem ve taleplerini algılayamayan, onların havasını soluyamayanlar, ellerinde devrimci politika olsa bile, bunu kitleleri harekete geçirebilecek bir güce dönüştüremiyorlar. Bu noktada programlar ve reçetelerden öte, kitlelere gidebilmek, onların içinde bulunduğu durumu çözümleyerek hareket etmek önem taşıyor. Süreç devrimcilerin giderek, halkın özgün çelişkilerini daha iyi kavradıklarını, kitlelere daha fazla gidebildiklerini ve kitle eylemlerini daha fazla etkileyebildiklerini gösteriyor. Bu da kitlelerle kaynaşıdığı ölçüde devrimci iradenin artacağını, devrimci hareket lehine azımsanamayacak politik ve örgütsel sonuçlar yaklaşılanabileceğini gösteriyor.

Mücadele içerisinde öylesi anlarla karşılaşıyoruz ki, o an kitlelerde belki de hiçbir dönem birikemeyecek tepki ve öfkenin kabardığını görüyoruz. İşte böyle anlarda, devrimcilerin bu öfkenin kabuğunu kırabilmesi için öncü rollerini, politik cesaret ve atılganlıklarını gösterebilmeleri gerekiyor. Kitleleri çatışma noktasına getiren çelişkileri, ancak devrimcilerin müdahalesi açığa çıkarabilir. Bunun yapılamadığı yerde, kitlelerin öfkesinin boşalarak heba olması kaçınılmazdır. O halde, şimdi yapılması gereken, kitleleri mücadele içine daha yaygın çekebilmenin ve yeni süreci mücadele açısından en iyi şekilde değerlendirebilmenin yollarını bulabilmektir. Devrimcilik, kitlesel mücadeleyi yönlendirebilmekle anlam kazanır. Kitleler, içinde bulunulan süreçte, mücadelede daha fazla rol almaya adaydır. Bugün kitleselleşmenin aralanan kapısını ardına kadar açmak bizim elimizdedir.

Devrim mücadelesine öncülük edecek olan her devrimci hareket, gücünü ve kaynağını halktan alır. O, izlediği strateji ve taktiklerle ve bunun sonucunda yarattığı ilişkilerle halk içinde gelişir, güçlenir ve büyür. Bunu başaramayan hiçbir hareket devrimi zafere taşıyamaz. Ülkemizde ise bunu başarmanın yolu, silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi kabul eden, diğer bütün mücadele biçimlerini silahlı mücadeleye tabi olarak ele alan, ama bunu da asla politik kitle mücadelesinden ayrı düşünmeyen, ekonomik-demokratik mücadeleyi küçümsemeyen, sınıf mücadelesini sadece silahlı mücadeleye indirgemeyen, kitle hareketlerini bütün gücüyle örgütleme çabasını gösteren bir devrimci çizgi başarabilir. Yani biz başarabiliriz!

Politik Kitle Mücadelesi Silahlı Mücadele Temelinde Gelişmelidir

Egemen güçlerin bugün ülkenin içinde bulunduğu koşullarda, kitlelerle bütünleşmiş, onda umut olmayı becermiş devrimci hareketten duyduğu korkuyu hemen her fırsatta görmek ve kendi ağızlarından duymak mümkün. Evren'in "Ben söylemiştim, bu iş askerle, silahla biter." deyişini, Demirel'in "Çok dikkatli olmak lazım. Halkı krizi atlatacağımıza inandırmalıyız, yoksa çareyi başka yerlerde arar. Dikkatli olmalıyız." sözleri izliyor. Aslında bu deyişler, ülkenin içinde bulunduğu krizin boyutunu ve bu koşullar içinde devrimci mücadelenin gelişip güçlenmesinden duydukları kaygıyı açıkça ifade ediyor.

Oligarşinin 12 Eylül sonrasında olduğu gibi "ezdik, yok ettik, bitirdik" deyişini bugün "inşallah 'terörü' kontrol altına alacağız" sözleri takip ediyor. Bütün bunların arkasında ise, egemen güçlerin düzeni hedefleyen, Türkiye halkları içinde dal budak salan, politik kitle mücadelesiyle silahlı mücadeleyi birleştirerek silahlı mücadeleyi kırda ve şehirde yürüten devrimci hareketin gelişme korkusu vardır.

Yüzyıllar boyunca kitlelerle bütünleşmiş örgütlü halk hareketlerinden egemen sınıflar her zaman korkmuşlardır. Aynı bugün olduğu gibi...

Egemen güçlerin her türlü yönteme başvurarak ezilen sınıfların örgütlü gücünü ve mücadeleyi boğmaya çalışması işte bu yüzdendir. Ülkemizde de iktidarın gündeme getirdiği tüm uygulamalarla emekçi kesimlerin mücadelesinin önüne barikat kurmayı amaçlarken, başta da devrimci mücadeleyi hedef alması bunun içindir.

Devrim mücadelesine öncülük edecek olan her devrimci hareket, gücünü ve kaynağını halktan alır. O, izlediği strateji ve taktiklerle ve bunun sonucunda yarattığı ilişkilerle halk içinde gelişir, güçlenir ve büyür. Bunu başaramayan hiçbir hareket devrimi zafere taşıyamaz. Ülkemizde ise bunu başarmanın yolu, silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi kabul eden, diğer bütün mücadele biçimlerini silahlı mücadeleye tabi olarak ele alan, ama bunu da asla politik kitle mücadelesinden ayrı düşünmeyen, ekonomik-demokratik mücadeleyi küçümsemeyen, sınıf mücadelesini sadece silahlı mücadeleye indirgemeyen, kitle hareketlerini bütün gücüyle örgütleme çabasını gösteren bir devrimci çizgi başarabilir. Yani biz başarabiliriz! Ülkemizde faşizme, emperya-

radi inisiyatifin önemi

lizme ve onun bir görünümü olan baskı, terör, zorbalık ve sömürüye karşı kazanmanın başka yolu yoktur.

Kitle mücadelesiyle silahlı eylem birbirinin dışında, birbirine karşı şeyler değil, kendi aralarında güçlü bir içbağ, karşılıklı etkileme gücüne sahip bir bütünün parçalarıdır. Faşizmin hüküm sürdüğü, baskı ve katliamların sistematik devlet politikası haline geldiği, her türlü yasal ve anayasal hakların istenildiği zaman zorla rafa kaldırılabildiği bizim gibi ülkelerde, kitle mücadelesini silahlı mücadeleden ayrı düşünmek mümkün değildir. Böylesi koşullarda, kitle mücadelesinin önünü açmak için iktidar perspektifine sahip bir silahlı devrimci hareketin devrim mücadelesinin omurgası olması şarttır. Bu anlamda silahlı mücadele bizim gibi ülkelerde temeldir ve kitle mücadelesini geliştiren, niteliki hale getiren bir etkiye sahiptir. Bu temel üzerinde şekillenecek olan kitle mücadelesi de silahlı eylemin politik muhtevasını güçlendiren, kitleler içindeki etkisini artıran yanıyla önemlidir.

Bizim gibi ülkelerde kitle mücadelesi bu temelde değerlendirilmeyince, yanlışya düşmek kitle hareketlerinin yükseliş ve alçalışlarından etkilenerek, kitle hareketlerinin niteliğini ve boyutlarını sağlıklı değerlendirememek kaçınılmazdır. Bunun dışımızdaki soldaki en önemli yansıması, bu türden kitle hareketlerini abartılı değerlendirmelerinde ifadesini bulur. Kitlelerin küçüklü büyüklü, kendiliğinden ya da iradi tepkileri elbette önemlidir. Ancak esas olan iktidar alternatifi devrimci silahlı mücadele sonucu gelişen kitle hareketleridir. Bu iki haldeki kitle hareketleri birbirinden temelde ayrılır. Silahlı mücadele temelinde gelişen kitle hareketleri halkta iktidar bilincini geliştirirken, daha örgütlü, daha güçlü ve daha nitelikli bir kitle hareketi yaratır. Bu özellikler silahlı mücadelenin yarattığı kitle hareketlerinde halkın tepkilerinin ve kitle potansiyelinin daha güçlü bir şekilde açığa çıkmasını da beraberinde getirir. Ülkemizin tarihinde de görüldüğü gibi, silahlı mücadele bazen kendiliğinden gelişen ve ekonomik-demokratik taleplerle sınırlı kalan kitle hareketlerinde bir gerileme yaratabilir. Ancak bu durumu yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirmemek gerekir. Çünkü önemli olan, ekonomik-demokratik taleplerin ötesine geçemeyen, siyasi hedeflerden ve örgütlenmeden uzak bir kitlesellik değil, iktidarı, devrimi hedefleyen radikal bir çizgiye doğru çekilmiş nitelikli bir kitlesellikir.

Devrimci hareketin halkın çıkarlarına bir bütün olarak sahip çıkma, halka kurduğu ilişkilerde sadece halkın açığa çıkmış somut taleplerini değil, o an için tali gibi görünen ama halkın yaşamıyla bir bütün oluşturan taleplerinin çözümü doğrultusunda da çaba göstererek pratikte yol göstermesi bunun sonucudur. Devrimci hareketin ortaya çıktığı andan bugüne kadar, hem halkın silahlı savaşını, hem de her türden ekonomik, demokratik, politik mücadelesini geliştirerek mücadeleye öncülük etmesi işte bu anlayışın sonucudur. Devrimci hareketin tarihinde sayısız anti-faşist, anti-emperyalist, silahlı ya da silahsız eylemler, yasal ya da yasadışı gösteriler olduğu kadar, irili ufaklı barışçıl ya da radikal kitle tepkilerini de politize etme ve devrimci mücadeleye katma örnekleri vardır. Bu tarihte bugün için örnek alarak geliştireceğimiz sayısız zenginlik vardır. Bu zenginlik bugün bizi hem diğer sol gruplardan ayırıyor, hem de halkın örgütlenmiş gücü ve sesi olarak varlığımızı sürdürmemizi sağlıyor. Bugün düzene karşı verilen iktidar mücadelesinin örgütleyici ve geliştirici gücüyseк, bunu bir anlamda kitlelerin yığınlar halinde faşizmin karşısına dikilmesini amaçlayan ideolojik-politik çizgimize ve önderliğimize borçluyuz. Eylemlerimizin ve kampanyalarımızın emekçi halkın talep ve özlemleriyle çakışması, onların sorunlarının çözüm yollarını göstermesi hep bu yüzdendir.

İdeolojik ve politik mücadele stratejisine uygun olarak yürüttüğü günlük mücadele ve örgütlenme çalışmalarının yanı sıra, ülkenin geleceğini,emekçi halkın yaşamını ilgilendiren önemli gelişmeler karşısında belli başlı güçlerini seferber ettiği "kampanya"lar örgütleme geleneğine sahip olan devrimci hareketin bugün yürüttüğü "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım!" kampanyasını da bu anlayış çerçevesinde ele almak gerekir. Devrimci hareket bu kampanyalarla şimdiye kadar olduğu gibi, bugün de oligarşinin emekçi halkı da hesaba katması gerektiğini, ezilen halk kesimlerinin de söyleyecek sözleri olduğunu göstermekte, egemen güçlerin halk düşmanı politikalarında kitlelerle bütünleşmiş devrimci hareketin politikalarını da hesaba katmak zorunda olduğunu vurgulamakta, bütün mücadele yöntemlerini kullanarak halkta belirli bir bilinçlenme hedeflemekte ve kadrolaşma politikasına uygun hedefler katetmektedir. Kısaca bugün yürüttüğü faaliyetlerle konuşmaya devam etmektedir. Bugün, yıllardır oligarşinin tahakkümü altında bulunan emekçi halkın devrimci hareketi umut olarak görmesi, halkın belleğinde yer edebilmesi de buna bağlıdır.

Bugün oligarşi her attığı adımda devrimci hareketi hesaba katmak zorunda kalıyorsa, bu kitle mücadelesiyle silahlı mücadeleyi kaynaştırmamıza bağlıdır. 86 ve sonrasındaki kendiliğinden kitle eylemlerinin, 89'da radikal bir çizgiye çekerek kitle bağlarımızı sağlamlaştırmamız ve bu kitlesselliği de nitelikli bir zeminde yükseltişimizin esasen günümüze kadar sürerek devam etmesi, politikalarımızın, taktiklerimizin, sloganlarımızın kitleler tarafından benimsenerek sahiplenilmesi bunun önemli bir göstergesidir. İşte bu yüzden bir daha sökülüp atılamamacasına halk kitleleri içerisine kök saldık, onlarla bütünleştik. "Alternatifimiz yok" diyen burjuva partilerinin ve düzenin karşısına dikilebildik.

Oligarşinin sözcüleri "Gidecek başka yerimiz yok. Bu Türkiye hepimizin, sahip çıkalım" diyorlarsa, esas olarak bu onların halkla bütünleşmiş devrimci bir hareketten duydukları korku ve kaygıyı gösteriyor. Evet, bu ülke bizim, başka bir yere gitmeye de hiç niyetimiz yok. Zaten biz değil, onlar gidecekler.

Kitle Hareketlerine Gebe Bir Sürecin İçindeyiz

Bugün kitle hareketlerinin gündeme gelebilmesi koşulları itibarıyla olumlu bir

Kitle mücadelesiyle silahlı eylem birbirinin dışında, birbirine karşı şeyler değil, kendi aralarında güçlü bir içbağ, karşılıklı etkileme gücüne sahip bir bütünün parçalarıdır. Faşizmin hüküm sürdüğü, baskı ve katliamların sistematik devlet politikası haline geldiği, her türlü yasal ve anayasal hakların istenildiği zaman zorla rafa kaldırılabildiği bizim gibi ülkelerde, kitle mücadelesini silahlı mücadeleden ayrı düşünmek mümkün değildir. Böylesi koşullarda, kitle mücadelesinin önünü açmak için iktidar perspektifine sahip bir silahlı devrimci hareketin devrim mücadelesinin omurgası olması şarttır.

gelişme vardır. Kitlesel eylemlerin gündeme gelmesinin ve kitlelerde genel bir bilinçlenme sağlanabilmesinin koşulu fazladır. Böyle bir süreçte devrimcilerin görevi, ideolojik-politik çizgimizin üzerinde tüm halkın birleşik genel direnişini örgütlemektir. Örgütleyerek burjuva muhalefetinin etki alanını daraltmak ve devrimci şiarları yaygınlaştırmaktır. Hayatın durduğu, genel grevin, boykotların, protesto gösterilerinin gündeme geldiği genel direniş, aynı zamanda kitleleri de eğiten bir okul özelliği gösterecektir. O yüzden de kitlelerdeki potansiyeli görerek, tepkilerinin boyutunu daha iyi algılamalıyız. Kitlelerin içine girerek genel direniş için ajitasyon, propaganda çalışmalarını yoğunlaştırdığımızda, ciddi sonuçlar elde edebiliriz.

Kitlelerin eyleme geçme konusunda korkak, çekimser ya da karamsar davranması, meşru zemin arayışı içinde bulunması, kendi çıkarlarını düşünerek hareket etmesi doğaldır. Buna karşılık devrimcilerin yapması gereken şey, inatçı ve sabırlı bir şekilde örgütlenmeyi gerçekleştirerek kitlelerin tepkisini açığa çıkarmak, açığa çıkanları da devrimci bir kalıba dökebilmektir. Tüm halk kesimlerini kapsayacak bir direnişin güncel ve tarihsel boyutlarını iyi kavramak için, her devrimcinin kendi omuzlarındaki sorumluluğun bilincyle hareket etmesi gerekiyor. Bugün burjuva muhalefetin bu potansiyeli kendi potasına kanalize etmesini istemiyorsak, bütün enerjimizi kullanarak iktidar hedefini öne çıkaran bir anlayışla kitlelere gidip onları kucaklayabilmeliyiz. Çünkü bugün halkın devrimcilerden başka güvenebileceği alternatif, devrimcilerden başka tutunabileceği bir dal yoktur.

Mücadele geliştiği ve kitleleri etkileyerek onları kucakladığı zaman, düzeni daha derinden sarsacak noktalara doğru ilerleyecektir.

Ülkemizde kapitalizmin iç dinamiğinin zayıf oluşu ve egemen sınıfların güçsüzlüğü, emekçi kesimlerin yaşamında bir iyileşme sağlanabilmesinin koşullarını ortadan kaldırmıştır. Ülkemizde oligarşinin açmazının kökleri de bu toprağın derinliklerindedir. Krizin derinleştiği ve burjuva kampta bütün elbirliğine rağmen, hiçbir çözüm üretilemediği mevcut koşullardan azami ölçüde yararlanmayı bilmeliyiz. İktidara olan tepkisini ortaya koymak isteyen kitleleri, bu zeminde harekete geçirebilir, iktidara karşı halkın genel direnişini gerçekleştirebiliriz. Düzenin iktidarıyla, muhalefetiyle halk desteğini yitirdiği, titreyen dizlerine derman bulmak için sırtını ABD'ye ve IMF'ye dayamaktan başka bir çare bulamadığı bir süreçte, devrimci mücadelenin gelişmesi için her türlü koşul vardır. Her şey kitle çalışmasını hayata geçirmedeki ısrarımıza, inadımıza, becerimize, üretkenliğimize ve zenginliğimize bağlıdır. Emekçi sınıfların ekonomik, demokratik, siyasi hak ve istemlerini pratiğe dökmesinin önünü açmalı, genelleştirmeli, daha örgütlü ve radikal bir hale getirmeliyiz. Bunun yapıldığı, kitlelere kendi hak ve istemlerine sahip çıkma bilinci verildiği, kitlelerin eyleme geçme konusundaki korkularının adım adım yenildiği, halkın güncel taleplerinin ifade edildiği bir ortamda daha ileri adımlar atabiliriz. Bu noktaların iyi değerlendirilmesi, kitlesselleşmenin de yolunu açacaktır. Devrimciler kitlelere ulaşabildiği oranda, bunun yöntemlerini geliştirebildiği oranda, kitlelerinde bu yapılan çağrılara sessiz kalmadıkları görülecektir. Zaten devrimci iradiliğin anlamı da bu noktadadır. Düzenle yaptığımız savaşımın, hesaplaşmanın gelecekten umutlu olmaması için hiçbir neden yoktur. Kendiliğinden ya da iradi başlayan kitle hareketlerini politik hareket etme bilinciyle donatabildiğimiz ve bunu da onlara kavratabildiğimiz oranda, önümüz açıktır.

Bugün kitlesselleşmenin kapısı fazlasıyla aralanmıştır. Böyle olduğu için de, uygulamaya koyacağımız devrimci politikaların kitlelerin ilgi odağı haline gelmesi hiç de beklenmedik bir durum olmayacaktır. Bunu yaptığımızda, düzenin kitleleri aldatmaya yönelik bütün taktiklerine rağmen, kitlesselleşmemizin önündeki bütün engellerin birer birer kalktığını göreceğiz. Kitlelerin tepkilerine kulak vermenin, onların duygu ve düşüncelerini açığa çıkarmanın ve mücadeleye katacak şekilde yoğurmanın önemini kavramalıyız. Bunu yaparken, politikalarımızı, taktiklerimizi, üslubumuzu genel politikalarımız yanında her sınıf ve tabakanın kendine has özelliklerini, ilişkilerini, yaşama ve üretime katılma biçimlerinin farklılıklarıyla zenginleştirmeliyiz. Taktiklerimizin, programlarımızın, kararlarımızın mahallelerde, fabrikalarda, okullarda uygulanırken, farklı biçimlere bürünmesi gerektiğinden hareketle, genel politikamızı bulunduğumuz alana en uygun düşen biçimi verebilmek, kitlelere ulaşabilmemizin önemli bir yoludur.

Bugün birikimimizle, geleneklerimizle, ideolojik-politik çizgimizle bunu becerebilmemiz zor değil. Bunu bizden başka başarabilecek kimse yok.

Yüzyıllık sivil-asker çelişkisi... Kışlaya, okula, camiye "sokulmayan" siyaset... Muhtıralar, cuntalar, zinde kuvvetler ve sonu gelmeyen "demokrasiye dönüş"ler...

Ve siyasetin içindeki kışla

"Efendiler,

Kumandanlar askerlik vazifesini ve icabatını düşünürken ve tatbik ederken, siyasi mülazahaların tesirinde bulunmaktan kaçınmalıdırlar. Siyasi cihetin icabatını düşünen başka vazifedarlar olduğunu unutmamalıdırlar. Memleketin genel hayatında orduyu siyasetten tecrit etmek ilkesi, cumhuriyetin daima sözünü ettiği bir esas noktadır."

Mustafa Kemal bu sözü 1920'li yılların başında söyler. Ve o bu sözü söylerken kendisinin siyaset arenasındaki en büyük dayanağı da ordudan başkası değildir. Söylediği, Osmanlı'dan bu yana sürüp gelen kışla-siyaset çelişkisinin 20'ler Türkiye'sindeki bir yansımasıdır yalnızca..

"Okula, kışlaya ve camiye siyaset sokmama", Türkiye'deki siyasal yaşamın belki de en uzun süre ve en sık kullanılan demagojilerinden biridir. Gerçekle arasındaki mesafe de aynı ölçüde uzaktır. Çünkü Osmanlı'dan Kemalist iktidara ve oradan bugüne şöyle kabaca bir göz atıldığında görülür ki, askerler, ordu bu tarihteki her önemli siyasal gelişmenin doğrudan içinde yer almış, bu gelişmelerin belirleyici güçlerinden biri olmuşlardır.

"ANLAYAN NE ANLADI"

Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in görev süresinin uzatılıp uzatılmaması üzerine başlayan ve başbakandan cumhurbaşkanına, iktidar partilerinden muhalefete kadar hemen herkesi içine alarak genişleyen tartışma, ordunun sistem içindeki yerini bir kez daha gündeme getirdi. Aslında tartışma bir boyutuyla da bu yeri unutanlara bir hatırlatmaydı. Doğan Güreş'in "1 Eylül'de gidiyorum" açıklaması da artık ordunun "sivil" iktidarlara tabi olduğunun, "demokratik" geleneklere itibar etmeye başladığının değil, bu "yerin" vurgulanmasıdır. Hükümetin Güreş'le devam hazırlıklarını yüzüne gözüne bulaştırarak "rejim" tartışmasına yol açması, plannın uygulanamamasını getirmiştir. Değilse oligarşinin gerek görmesi ve ordunun dayatması halinde "sivil"lerin ya da "demokrat" Demirel'in buna direnmesi mümkün değildir.

Sözde sivil iktidara tabi olan Genelkurmay Başkanı "Biz kimseden lütuf kabul etmeyiz" diyor ve konuşmasını şu sözlerle bitiriyordu; "Sivillerin de alternatifi vardır."

Güreş bu her türlü "yoruma" açık cümleyi bir sonraki açıklamasında yine "yoruma" çok açık şu cümleyle tamamlıyor: "Bizim söylediğimizi anlayan anladı, hala anlamak istemeyenler var."

İktidardan ya da muhalefetten kimse bu sözlere yanıt vermedi. Tersine bu sözlerden sonra "aman orduyu kızdırmayalım" havası yayıldı birdenbire ortalığa. Evet bu ülkenin siyasetinde hep cuntalar ya da cunta tehditleri olagelmişti. Bu da onlardan biriydi. Darbe ya da darbe tehdidi, birinin olmacığı yerde diğeri, ordunun ülke siyasetindeki kalıcı etkisi bunlarda somutluyordu kendisini.

EN "ÖRGÜTLÜ GÜÇ"

Ülkemiz siyasal tarihinde üç cuntaya tanık olundu. Ne var ki "cunta" olgusunun siyasal yaşamdaki yeri ve etkisi 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül'le sınırlı değildir. Cuntanın kendisi ya da olasılığı siyaset sahnesinin hemen her zaman baş aktörlerinden biridir ve oligarşi, halkın muhalefetine ve hatta burjuva muhalefete "çekidüzen vermek" için ssürekli olarak yapabildiği zaman açık darbeye, cuntaya doğrudan başvuramadığında ise darbe tehdidine başvurmuştur.

Çünkü TSK, orduları, kolordularıyla oligarşinin elindeki en örgütlü, tankları, toplarıyla en etkili güçtür.

Çünkü ordunun, kurtuluş ordusundan emperyalizmin işgal ordusuna dönüştüğü sürecin tümünde, egemen sınıfların, emperyalizmin çıkar ve isteklerliyle paralel bir çizgide olmuştur.

Kısacası, ordunun siyasetteki yeri ne yalnızca kimlerinin ileri sürdüğü gibi "silahlı kuvvetlerin, düzenli hazır, örgütlü ve bilinen en büyük güç olması"ndan, ne de yalnızca "yeni teknolojilere kısa sürede adapte olmasıyla toplumun her kesimi için modernleştirici bir işlev yüklenmesi"nin ürünüdür. Ordunun siyasetteki ağırlığı önce küçük burjuva diktatörlüğünün, ardından oligarşinin ve emperyalizmin çıkarlarına paralel gelişip artan bir ağırlıktır. Kendi başına, soyut bir ağırlık değildir bu. TC'nin kuruluşundan bu yana ordunun hep egemen sınıfların güvenebilecekleri asıl güç olarak yönetimdeki yeri pekiştirilmiştir. Bugün MGK'nın ülke yönetiminde ve ordunun da MGK'da kazandığı ağırlık emperyalizmin, oligarşinin çıkarlarının güvence altına alınmasıdır, onların istek ve programlarına uygundur.

Ordunun siyasetteki yerinin tarihsel gelişimi bunu anlatıyor.

"KIŞLAYA GİRMEYEN SİYASET" YA DA SİYASETİN İÇİNDEN HİÇ ÇIKMAYAN KIŞLA

Aklı evveller "kışlaya siyaseti sokmamış"lar ama kışla siyasetin içinden hiç çıkmamıştır bu ülkede; yani her darbe sonrasının klasik tasviri, senaryosu, ordunun kışlasına çekilmesi hiç yaşanmamıştır.

İşler tam tersinedir. Osmanlı'dan beri böyledir bu.

Osmanlı'da batılılaşma denilen şey hep önce ordudan başlamıştır. Art arda gelen askeri yenilgiler, talana, işgale dayanan Osmanlı'yı önce ordunun örgütlenmesini ve teknolojisini yenilemek zorunda bırakmıştır.

Yeniçerilerin "kazan kaldırma"ları ordunun siyasete açık müdahalelerinin bilinen en klasik örneğidir.

Osmanlı'nın ilk "reformcu, ıslahatçı" padişahlarından Üçüncü Selim, işe kendisine bağlı olacak bir ordu oluşturarak başlar, Nizam-ı Cedid'i kurar. 12 Eylül'de şapkasını alıp gitmesini eleştirenlere karşı "benim ordum, tankım topum mu vardı ki direneceklim" diyen Demirel'in düştüğü duruma düşmemek için yüzyıllar öncesinden "tedbir" almaya çalışır Üçüncü Selim... Ama işe yaramaz. Bir süre sonra Kabakçı Mustafa ayaklanması adı verilen bir yeniçeri ayaklanmasıyla tahttan indirilir.

1876 Anayasası yani birinci Meşrutiyet bir darbe ile ilan ettirilir.

Osmanlı'nın son dönemlerine damgasını vuran Genç Osmanlılar, sonra Jön Türkler ağırlığı askerlere dayanan örgütlerdir. Osmanlı ordusundaki küçük rütbeli subayların %70'i üyedir Jön Türklere. Ve İkinci Meşrutiyet Jön Türklere bağlı küçük rütbeli subayların ayaklanmalarının sonucu olarak ilan edilir.

Giderek ordunun üst yönetimi de bu örgütler içinde yer almaya başlar. Osmanlı devletinin son yıllarında artık iktidarda İttihat ve Terakki'nin yönetimini ele geçiren Enver, Talat ve Cemal paşaların ağırlığı vardır. Asker-siyaset çelişkisi o zamandan açığa vurur kendini. Çelişki kendi içinde sayısız paradoksları doğurur. Örneğin 1900'lerin başlarında özellikle Rumeli'de İttihat ve Terakki'nin baskıcı yönetimine karşı örgütlenen ve dağlara çıkan askerlerin taleplerinden biri de "silahlı kuvvetlerin siyasetle ilgilenmemesi"dir.

Ama askerlerin "siyasete ilgisi" hiç bitmez..

KURTULUŞ SAVAŞI VE ASKERLER

Bir bağımsızlık savaşı yürütülüyor olmasının doğal sonucu olarak "askerlerin yeri" belirleyicidir bu süreçte. Bu, öncelikle önderlikte gösterir kendini. M. Kemal, İsmet İnönü, Fevzi Çakmak gibi yüksek rütbeli subaylar vardır savaşın başında 1919'da Amasya Tamimi ile alınan kararların uygulanması görevi orduya verilir ve alınan kararları uygulamak-denetlemek için oluşturulan kuruldaki 14 kişiden 11'i askerdir.

1920'de oluşturulan ilk meclisin üyelerinin %15'i askerdir.

Ama kışla-siyaset çatışması yine gündemdedir.

2 Mayıs 1920'de "İlli bir askeri diktatörlüğün çıkmaması" için genelkurmay doğrudan meclise karşı sorumlu tutulur. Subaylar o güne kadar askerlik mesleğini sürdürürken, aynı zamanda milletvekili de olabilmektedirler. Ancak bu da birileri için "rahatsız edici"dir. "Alt birimlerin siyasetle ilgilenmemesi için" 5 Eylül'de Ordu ve Kolordu komutanları dışındaki subayların meclis üyesi olamayacağı kararı alınır.

Kurtuluş savaşının sonlarına doğru meclisteki bileşimde eski Osmanlı düzenini sürdürmek isteyenler çoğunluktur. Sık sık Osmanlı düzeninin belli yanlarını yeniden kurmak isterler. Ancak başaramazlar. Çünkü, M. Kemal azınlıktadır ama ordunun desteği vardır arkasında. Kemalist iktidarın programı uygulanmaya devam edilir; çoğu zaman meclise rağmen yapılır bu. Örneğin Hilafet'in kaldırılması kararı da esasta mecliste değil M. Kemal'in 1924'te İzmir'de ordu komutanlarıyla yaptığı toplantıda alınır ve yürürlüğe konulur.

DP, 27 MAYIS VE "SAKATLANAN" DEMOKRASİ

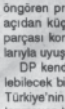

DP 14 Mayıs 1950'de yapılan seçimlerle iktidar olur. Bu gelişme CHP'yle iç içe olan ordunun pek hoşuna gitmez. DP'nin yukarıdan aşağıya kapitalizmi geliştiren, yeni sömürgeciliğe uyumu öngören programı ekonomik ve siyasal açıdan küçük burjuvazinin ve onun bir parçası konumunda olan ordunun çıkarlarıyla uyuşmamaktadır çünkü.

DP kendi iktidarına karşı ordudan gelebilecek bir "tehdit"e karşı önlem olarak Türkiye'nin siyasal yaşamında pek rastlanmayan bir girişimle orduda operasyon başlatır, kuvvet komutanlarını değiştirir, bazı generalleri emekliye sevk eder. Ama bu da DP için sonun başlangıcı olur. Ordu açık muhalefete geçer. DP'nin halk üzerinde, her türlü muhalefet üzerindeki baskıyı gittikçe artırması ise halkın muhalefetiyle ordunun muhalefetini yer yer çakıştırır.

Kara Harp Okulu öğrencileri 555 K eylemini örgütlerler bu dönemde. Üniversite öğrencileriyle birlikte yürüyüşler düzenlerler. Kışla sokaktadır kısacası. Aynı günlerde Karakuvvetleri Komutanı Cemal Gürsel bir "muhtıra" yayınlar.

"25 Mayıs 1960'da Eskişehir Havaalanı'nda Menderes'i karşılayan hava subayları saygı duruşu sırasında Menderes yanlarına gelince "geriye dön!" komutu ile tek saf halinde başbakana arkalarını dönerler."

Sonunda, 27 Mayıs 1960'ta ordu yönetime el koyar.

Hangi hakla, hangi gerekçeyle?

Yanıt, 2771 sayılı Ordu Dahili Hizmet Kanunu'nun 34. maddesidir.

TBMM'nin sahip olduğu yetkiler, anayasa ve meclis "tağyir, tedbil" edilerek, Milli Birlik Kurulu'na devredilir.

Kışla siyasetin tepesindedir artık. Tank ve top gücüyle.

1961'de yeni bir anayasa hazırlanır ve yeni bir organ yerleştirilir siyasal yaşama; Milli Güvenlik Kurulu. Genelkurmay Başkanının, generallerin seçimle gelmişlerle birlikte oluşturacakları bir kuruldur bu ve etkisi, yetkisi, her cuntada biraz daha artırılacak ve '90'larda da tanık olunduğu gibi yönetimde belirleyici bir organ durumuna gelecektir.

Ne var ki ordu MGK'yı Anayasa'ya yerleştirip göstermelik de olsa kışlasına çekilmez, çünkü 15 Ekim 1961'de yapılan seçim sonuçları MGK'nın istediği gibi sonuçlanmamıştır. Ve üstelik AP bir "sivil"i cumhurbaşkanı adayı olarak göstermiştir. Ordunun bir kısmı seçimlerin iptal edilmesini savunur. Sonunda çözüm parti liderleri ve generalleri arasında yapılan "Çankaya Protokolü"nde bulunur. Bu protokole göre siyasi partiler general Cemal Gürsel'in cumhurbaşkanı seçilmesine "yardımcı" (!) olacaklardır.

Cemal Gürsel seçime "tek aday" olarak katılır. Ama "ne olur ne olmaz" diyerek seçim sırasında Meclis silahlı kuvvetler tarafından kuşatılır ve Orgeneral Gürsel Cumhurbaşkanı seçilir. Parlamento-ordu ilişkisi düzenin ne kadar "sivil" olduğu bu örnekle artık yorum gerektirmeyecek kadar açık sergilenir.

O günlerin devamında şöyle der İnönü, "Ordu ile oynamaya gelmez"

SEÇİMLER VE GENERALLER

Komutan milletvekilleri ilk meclisin karakteristik özelliklerindendi. Asıl meclis onlardı bir yerde. Güç onların komutasındaydı... Ama sonraki dönemlerde de generaller hep partilerin gözde adayları, meclislerin revaçta milletvekilleri olmuşlardır.

İlk çok partili seçimlerde DP'nin gösterdiği adaylar arasında 15 emekli general vardır... Kurtuluş savaşının Genelkurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak'ın DP'den meclise girmesi üzerine Halk Partililer "misilleme" olarak Kazım Karabekir Paşa'yı meclis başkanlığına seçerler.

Aradan yıllar geçer. Generaller hep revaçta kalır. Üstelik daha sonrakilerin "Kurtuluş savaşının generalleri" olma gibi bir özellikleri de yoktur. Baki Tuğ, Ali Faik Türün, Ali Elverdi, Faik Tarımcıoğlu, Recep Ergun gibi eli kanlı generaller vardır artık meclis kürsüsünde.

12 Eylül'den sonra daha da "değer" kazanırlar. "Demokratik hayatın vazgeçilmez unsurları" olan "sivil" partiler, cuntadan (MGK'dan) veto yememek için kapısını çalmadık albay, general bırakmazlar. Parlamentonun yolu Ali Fethi Esener'lerle, Turgut Sunalp'lerle, Bülent Ulusu'larla açılmaya çalışılır.

Generaller oligarşinin en "güvenilir" üyesidirler. Milli Savunma, içişleri gibi kilit görevler onlarsız düşünülemez.

TEKİL BİR ÖRNEK CEVDET SUNAY

1966'daki cumhurbaşkanlığı seçimi ordunun yönetimdeki ağırlığının çıplak bir göstergesi olur.

Cemal Gürsel'in hastalanması üzerine yeni cumhurbaşkanının seçimi gündeme gelir. Yenisini seçmek partilerin, parlamentonun görevidir. Ama iş onlara düşmez. Ordunun TC için "atayacağı" cumhurbaşkanı hazırdır zaten. O anda genelkurmay başkanı olan Cevdet Sunay hemen görevinden ayrılır. Hemen arkasından kontenjan senatörü olarak atanır. Ve 28 Mart 1966'da da bütün düzen partilerinin "ortak adayı" olarak cumhurbaşkanı seçilir.

Genelkurmay başkanının altındaki koltuk değiştirilmiş, Sunay ordunun başından sivil yönetimin, TBMM'nin, hükümetin başına geçmiştir. Demokrasicilik oyunu sürmektedir....

12 MART, 12 EYLÜL... DARBENİN KALICILAŞTIRILMASI

12 Mart ülkemizde klasik olarak üç cuntadan biri olarak sayılır. Oysa ortada açık bir "cunta yönetimi" yoktur. Partiler, meclis açıktır. İş başında "sivil" hükümet vardır. Ve asıl önemli olan, ordunun siyasetteki yerini gösteren olgu da budur; Darbe yönetimi için yalnızca muhtıra yetmiştir. Demokrasi bezirganları ertesi gün ordunun önünde secdeye varmışlardır.

27 Mayıs darbesiyle 61 Anayasası'nda sisteme eklenen MGK'nın yeri 12 Mart'ta daha bir belirleyici konuma yükseltildi. 61 Anayasası'nda MGK bakanlar kuruluna yalnızca "bildiriyor"du. Bu, 12 Mart'ta "tavsiye eder"e dönüştürüldü.

Oligarşiye bu belirleme de yetmedi ve 12 Eylül'le de MGK'nın "düşünce ve önerileri" uyulması zorunlu "tavsiye kararlarına" dönüştürüldü.

Türkiye'de 40 yıldır "sömürge tipi faşizme göre biçimlenen göstermelik bir demokrasicilik oyunu" sahnelendiği için, "sivilleşme" de, "demokratikleşme" de hep, örneğin, cumhurbaşkanının askeri birlikleri şortla denetlemesine, ya da örneğin genelkurmay başkanının MSB'na bağlanmasına indirgenmiştir. Oysa bu ülkede genelkurmayın MSB'na bağlı olduğu dönemler de olmuştur. 30 Mayıs 1949'da kabul edilen 5398 sayılı yasa Genelkurmay Başkanlığını Milli Savunma Bakanlığı'na bağlamış, genelkurmayı bakanlığın bir ünitesi durumuna getirmiştir. Ama kimse bu süreçte ordunun "sivil" iktidara tabi olduğunu iddia edemez. Ki öyle olmadığı 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta görülür. Yasa da bu dönemde zaten yeniden değiştirilir.

12 Eylül adıyla, sanıyla, kurumları ve hukukuyla "eksiksiz" bir cuntaydı.

Cuntayı izleyen aylarda yüzlerce insanı "meclisi ıskata teşebbüs"ten idamla yargılayacak olan cunta, meclisi kapatarak, meclisin elindeki yasa yapma yetkisiyle birlikte iktidara yerleşmiştir.

Yüzlerce insanı "Anayasayı tagyir, tebdil ve ilga etmekten" yargılayacak olan cuntanın ilk çıkardığı kanunlardan biri de Anayasa'yı "ilga"nın ta kendisidir: "MG Konseyi'nin çıkardığı bildiri ve kanunlar ile aldığı kararlar hakkında anayasaya aykırılık iddiasının ileri sürülemeyeceği" (27 Ekim 1980 tarihli 2324 sayılı kanun)

Siyasete karışmaması istenen kışla adına yönetime el koyan cunta, 52 numaralı bildirisi ile kışla dışında herkese "her türlü siyasal faaliyet"i yasakladı.

Cuntanın ikinci dönemi Cumhurbaşkanıyla Genelkurmay Başkanının aynı olduğu bir süreçti. 12 Eylül yönetimi de elbette (!) her cunta gibi kışlasına dönecekti. '83'te demokrasiye dönüş adı altında adeta bir seçim komedisi yaşandı. Muvazaalı parti, muvazaalı seçim kavramları bu dönemde siyaset literatürüne girdi. Cunta iktidarı ve muhalefeti seçim öncesinde belirlemiş ve "koç"larını siyaset meydanına salıvermişti; cuntanın planına göre emekli orgeneral başkanlığındaki MDP iktidar olacaktı.

Ancak bu kez boyunun ölçüsünü alan cunta ve askerlerdi. Güçlerinin, iktidarlarının emperyalizmin onayı ve desteğiyle olduğunu hatırlamak zorunda kaldılar; istemedikleri halde emperyalizmin direktifiyle ANAP'ı veto edemediler ve seçimden cuntanın adayı değil, emperyalizmin ve "sivil" görünümüyle belli kesimlerin desteğini alan ANAP çıktı. Cuntanın üyeleri başta olmak üzere, generallerin "sivil" yönetimindeki yerleri zaten hazırlanmıştı. MGK'yla zaten doğrudan yönetimin belirleyici bir parçasıydılar. Çünkü, artık açık faşizmin kurumlaştırılması gerekiyordu. Bunun ötesinde TRT'den üniversite yönetimine, ekonomik kuruldan spor işlerine kadar devletin her kurumunda, her alanında askerler temsil edileceklerdi. Askerler artık günlük siyasetin de bir parçasıydı. Elbette "askerler" deyişi ordunun bütününden çok ordu içinde tekelci burjuvaziyle iç içe girmiş, çıkarları ortaklaşmış bir grubu temsil ediyordu.

Siyaset sahnesi "şık olmayan" olaylarla çalkalanıyor

Özellikle son bir haftadır oligarşinin siyaset sahnesi birbirine veryansın eden burjuva siyasetçileri ile "büyük patron"ların hükümetle dalaşına tanık oluyor.

Egemen sınıfların temsilcileriyle burjuva siyasetçileri oligarşinin yaşadığı derin ekonomik krizi "çözmeye" çalışırken krizin yarattığı paniğin etkisiyle ne yapacaklarını bilmez bir halde birbirlerine saldırıp duruyorlar. Elbette bu dalaş düzenin bugün içinde bulunduğu krizin boyutundan kaynaklanıyor.

TÜSİAD, düzenlediği "mantı toplantısı"nda Mesut Yılmaz'ı olası bir hükümet değişikliği noktasında ısındırmaya ve onun kendilerine ne tür hizmetler yapabileceğini öğrenmeye çalışıyor. Ancak bu toplantıdan sonra Mesut Yılmaz boşboğazlığıyla, Demirel'in ifadesi ile "şık olmayan" bir durum yaratarak, TÜSİAD'ın kendisine sinyal verdiğini açık edince "şık olmayan" olaylar birbirinin peşi sıra gelmeye başlıyor. Çiller, bir yandan Yılmaz'a çatarken TÜSİAD'a da veryansın ediyor.

Kendilerine Çiller tarafından hainliğe kadar varan suçlamalar getirilmiş olmasının tepkisiyle TÜSİAD, düne kadar "kapılarındaki başbakan" olarak kabul ettiği Çiller'i sert bir şekilde "tenkit" edip, yönetememekle suçladı ve bırakıp gitmesini istedi.

Evet, "şık olmayan" durumlar birbirini izliyordu. Sorun burada da bitmedi; Çiller'in bakanlarıyla yaptığı bir telefon görüşmesi basına sızdırılınca siyaset sahnesi bu kez de bununla çalkalanmaya başladı. Kendisini atlatarak Güreş'in görev süresini uzatmaya çalışan Çiller'e, "şık olmayan" bu durum nedeniyle tepki gösteren Demirel, karşılığında kendisini "ucuz kahraman" olarak nitelendiren Güreş'in sert yanıtını alınca soluğu Mısır'da aldı. Demirel'in sıkıntısı Güreş'in görev süresinin uzatılması değil, kendisine danışılmamış olmasıydı. Kendisi "ikna edilseydi" zaten sorun olmayacaktı. Zira o var olan hükümeti desteklemek için "elinden gelen" tüm çabayı gösteriyordu.

Oligarşinin yaşadığı ekonomik krizin derinliği öyle boyutlu ki, kısa sürede siyaset sahnesini allak bullak etti. Ve kriz herkesi paniğe düşürmüş durumda.

Oldukça derin bir kriz yaşıyorlar, ancak krizden çıkmak için başvurdukları tüm "çare"ler de krizin daha da derinleşmesinden başka bir sonuç doğurmuyor.

Aslında burjuvazi için kriz, ekonomik kararlar çerçevesinde tümüyle halk kitlelerinin üzerine yükselerek kendileri açısından bir "çözüm" yoluna sokulmuştu. Ancak, kararların alınması tek başına yeterli değildi. Önemli olan alınan bu kararların bir an önce hayata geçmesi ve düzenin krizinin bir an önce hafifletilmesiydi(!). TÜSİAD çevresi bu noktada bir yandan hükümeti sıkıştırırken, diğer yandan da farklı alternatifleri devreye sokma girişimlerine başladı. Burjuvazinin gerçekte bugün için hükümeti devirmekten çok, onun alınan kararları uygulaması için zorlaması söz konusudur. DYP-SHP koalisyonunun egemen sınıfların çıkarlarını savunmak açısından taşıdığı zayıflıklar burjuvaziyi fazlasıyla rahatsız etmekte ve yeni arayışlara itmektedir. Tekelci burjuvazinin tepkisi aslında daha rahat bir sömürü ortamı için "reformlar"ın ve "demokratikleşme"nin gerçekleştirilememiş olmasındandır.

Çiller'in TÜSİAD'a gösterdiği "tepki", aslında bir yanıyla göstermelik, diğer yanıyla da çaresizlikten ne yapacağını şaşırmış olmasından başka bir şey değildi. Çünkü sonuçta burjuva partiler, egemen sınıfların ve emperyalizmin istediği gibi davranmak zorundaydılar.

Oligarşinin nice "zahmetlere" katlanıp sağladığı mutabakatın böylesi "şık olmayan" olaylar nedeniyle bozulmuş olmasının rahatsızlığıyla yeniden bu mutabakat oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bu konuda "eski tüfek" sanayici ve işadamları ile çanak yalayıcıları medya, çoktan devreye girmiş durumdadır. Ama boşuna çaba!..

Düzenin krizi yapısaldır. Onun özünden, emperyalizme bağlı çarpık kapitalizmin kendi yapısından kaynaklanmaktadır. Oligarşinin bu noktada yaptığı ve yapacağı tek şey krizini emekçi halkın sırtına daha da fazla yıkıp kendini düze çıkarmak olacaktır. Bu da ancak emekçi halk kitlelerinin ve onlara öncülük eden devrimcilerin izin vermesiyle olabilir ki, bu mümkün değildir.

Emekçi halkın giderek büyüyen öfkesi, egemen sınıfların ve onların emekçiler arasındaki işbirlikçilerine bunu kanıtlamak zorundadır. "Şık olmayan" olayların sonu böyle gelecektir.

Beykoz Deri Kundura'da "kapatılmaya" doğru

"Paşabahçe'yi yeniden yaratırız"

✓ **Beykoz Deri 1812'de kuruldu. 1933'te Sümerbank'a bağlandı... 1990'a kadar hiç zarar etmedi. "Vergi rekortmeni" oldu. Yağmaya rağmen kârdaydı Deri Kundura.**

✓ 1986'da özelleştirme kapsamına alındı. Özelleştirmenin gerekçesini yaratmak için ne yapılıp edilip zarar ettirilmeliydi.... Gerekmediği halde yüksek faizle kredi alındı... Sümerbank Holdinge bağlandı, satış olanakları kısıtlandı... Artık "zarardaydı".

✓ **Paşabahçe, Tekel ve Deri Kundura; Beykoz'un nefes boruları... Şimdi soluksuz bırakılmak isteniyor Beykoz halkı, işçisi, ailesi, esnafıyla iktidarın dayattığı açlığa ve zulme karşı direnişi seçiyor... Kararlılar; çünkü daha dün Paşabahçe direnişini yaratanlardı onlar.**

KİT'lerin normal koşullarda zarar etmediğini, ancak nasıl zarar ettirildiğini artık bilmeyen kalmadı. KİT'ler artık herkes biliyor ki, soyulan, yağmalanan arpalıklardır. Düzen partileri pay almak için "kendi adamlarını" yönetici yapıyorlar bu arpalıklara... Ama tüm bunlara rağmen zarar ettirilemeyen KİT'ler de var hala. İktidarın özelleştirme gerekçesini yalanlayan böylesi durumlarda da, demir çelik işletmeleri örneğinde olduğu gibi, işletme bu kez önceden gönderilen faks emirleriyle trilyonlarca lira zararda gösteriliyor.

Gerçekler açık. Ve bu gerçekleri en iyi bilenlerin başında işçiler geliyor. Fabrikanın idaresinde değil de üretim içinde olmaları işçilerin gerçekleri bilmelerine engel değil. Çünkü işçi ne ürettiğini, bunun pazarda kaça satıldığını ve işletmenin bundan ne kadar kâr ettiğini de hesap edebiliyor. Zarar gerekçesiyle kapatılmak istenen fabrikalarda çalışan hemen tüm işçiler işletmenin üretim ve pazarlama konusundaki girdi ve çıktıtarını, ortada dönen politikaları, o işletmenin yolsuzluk yapan yöneticilerinden bile daha iyi biliyorlar.

Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası Kapatılmanın Eşiğine Nasıl Getirildi?

Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası'nın tıpkı Zonguldak kömür ocakları gibi, tersaneler ve Tekel'e bağlı fabrikalar gibi oldukça eski bir tarihi bulunuyor ve Türkiye'deki ilk ve önemli endüstrilerden birini oluşturuyor. Türkiye'deki ilk organize deri işletmesi 1812'de Osmanlı'dar döneminde başlayarak ordunun, polisin deri ile ilgili tüm ihtiyaçlarını karşılamış; 1933 yılında Atatürk'ün talimatıyla Sümerbank'a bağlanmıştır.

1990 yılına kadar zararın söz konusu olmadığı bu fabrika dönem dönem vergi rekortmeni de olmuştu. Deri Kundura Fabrikası'na zarar ettirme ve kapatma planları ise 1986 yılında özelleştirme politikalarının gündeme sokulmasıyla başladı. Bu fabrikada işçi olmanın yanında Beykoz Deri-İş Şube Başkanı olan Salih Kırtorun şunları söylüyor: "1986 yılında çıkartılan bir yasayla KİT'lerin bankalardan faizli kredi alması serbest bırakıldı. Her fırsatta yüksek faizle kredi alan bürokratlar işletmeleri süreç içerisinde ödeme güçlüğü içine soktular. Faizle alınan borç işçiye ücret olarak ödendi. Şimdi zarar hanesinde yazılı olan miktar sadece alınan borcun faiz kısmıdır. Bizim fabrika için de bu geçerli. Şimdi bizim fabrikanın içi boşaltılarak borçlandığı bankaya ipotek ettirilecek. Geçen yıl değeri 3.5 trilyondu. Bu yıl da 5.6 trilyona çıkmıştır.

Sümerbank'ın 2 yıl önce özelleştirme kapsamında parçalanarak holdinleşmesi sonucu Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası da Sümerbank'tan ayrılarak Sümerbank mağazalarının parça parça satılması bu fabrikada üretilen ayakkabı, kemer vs. deri eşyaların pazarlarının daralmasını da beraberinde getirdi. KİT'lerin deri ile ilgili tüm ihtiyaçlarını karşılayan fabrika, 1986 yılından sonra sipariş konusundaki ihalelerde çok küçük fiyat farklarıyla bu ihaleleri "kaybetmiş", satış ve iş yapma kapasitesi düşmüş.

tür. Sağlam ve standartlara uygun olan Sümerbank ayakkabıları holdinleşmeden sonra pahalandığı için satıldığı mağazalarda fazla alıcı da bulamıyor.

Oysa günde 10 bin çift ayakkabı üreten bu işletme (İşçiler, dünyada bu kapasitede bir fabrika bulunmadığını söylüyorlar) 1986 yılında modernize edildi. Birkaç makine dışında çoğu makine son teknolojinin ürünü. Ve bu nedenle işletme yıllık üretim planlarının hedeflerinin gerisine düşmemiş, üretim hedefleri yüzde 90, 95, 98 dolayında gerçekleşmiştir.

Üstelik fabrikanın modernize edilmesiyle birlikte daha geniş bir kitlenin ihtiyacına uygun üretim yapılmaya başlanmıştır. Ancak tüm bunlara rağmen ne siyasi iktidarın ne de bu işletme yöneticilerinin üretimi artırmak veya üretilen ürünü daha yaygın pazarlamak gibi bir politikalarının bulunmaması, işçilerin deyimiyle "Beykoz'un sermaye çevrelerine kurban edilmek istenmesi"ndendir..

Sermayeye Yem Edilmek İstenen, Deri Kundura Fabrikası ile Birlikte Beykoz Halkıdır

İstanbul'un Beykoz ilçesi tipik bir Anadolu kasabasını andırıyor. "Beykoz girişi olan ancak çıkışı olmayan bir kasaba." Halkın geçimi işçisiyle, esnafıyla ve memuruyla birlikte temel olarak bölgedeki 3 fabrikaya, Paşabahçe Cam, Tekel ve Deri Kundura'ya bağlı. Bu 3 işletmeden birinin kapatılması Beykoz'un soluk borularından birinin tıkanması demektir. Çünkü bu 3 fabrika Beykoz ekonomisine ayda 50 milyar liralık bir akış sağlıyor. Sadece Deri Kundura işçilerinin bölgeye aktardığı para ise 15 milyar.

Ama Deri Kundura, 5 Nisan soygun paketinin kapatılacak işletmeler listesinde yer alıyor. 1994 yılının sonuna kadar bu hedefe ulaşılarak (!) kapatılması istenen fabrikada bugün 1257 işçi çalışıyor. Memur kapsamındakiler ise bu rakama dahil değil. Türkiye'de deri ve kundura alanında özel sektöre kurs vermiş, teknik elemanlar yetiştirmiş olan bu fabrikanın önce yüzüstü bırakılması, şimdi de kapatılmak istenmesi işçisiyle birlikte tüm Beykoz halkını işsizlikle, hak gasplarıyla yüz yüze bırakacak. Dolayısıyla Beykoz esnafı işçilerin yürüttüğü ve sürdürmeyi düşündükleri mücadeleye kendilerinin de dahil edilmesini istiyorlar. Deri-İş Beykoz Şube Başkanı Salih Kırtorun, "Deri kundura işçileri Beykoz'a ayda 15 milyar katkı sağlıyor. Kundurann kapatılmasıyla bunun yerine konacak para olmayınca, işçiler dışındaki Beykoz da halkı ister istemez mücadelemize destek verecek. Önümüzdeki süreçte düzenleyeceğimiz eylemlere esnafı da dahil edeceğiz. Buranın ikinci bir Paşabahçe olmamaması için bir neden yok!" diyor.

Deri-İş Beykoz Şube Başkanı Salih Kırtorun

olan işçiler buna bağlı olarak sosyal yaşamlarını da sınırlıyorlar. Bu nedenle "İleriye dönük tasarılarda bulunamıyoruz. Burası bize dedemizden, babamızdan kaldı. Fakat bizim çocuklarımıza bırakacak bir şeyimiz olamayacak" diyorlar.

Fabrikada işini, ekmeğini, zamları konuşan işçiler iş çıkışında hemen eve gitmeyi yeğliyorlar. Eskisi gibi sosyal ilişkilerde bulunmak gibi bir psikolojiye sahip değiller. Yine bu nedenle Beykoz'da akşam saat 8.00 olduğunda sokakta pek kimsenin kalmadığı görülüyor.

"5 Nisan Paketi Bizi Ekmeğimizin İçine Hapsetti"

Kapatılacak olan diğer KİT'lerde olduğu gibi Beykoz Deri Kundura Fabrikası işçilerinin verimi de kapatılma kararından sonra düştü. İşçiler ve sendika yöneticileri "Biz aslında şimdi demokrasi mücadelesinde anti-demokratik uygulamalara karşı mücadele içinde olmalıydık. İMF direktiflerini arkasına alan sisteme karşı mücadele içinde olmalıydık. Oysa bizi düşürdüler. Ekmeğimizin içine hapsettiler. Şimdi yalnız fabrikanın kapatılmasını ve işimizi düşünmek zorunda bırakılıyoruz." diyorlar.

Böylesi bir moral bozukluğu içinde

Dün Paşabahçe'yle Tek Vücut Olan Beykoz Halkının Gözü Deri Kundura'da

'94 yılı sonuna kadar kapatılma programına alınan Deri Kundura Fabrikası'nın işçileri bu uygulamaya karşı tepklerini çeşitli defalar sokağa dökülerek gösterdiler. Son olarak 4 Mayıs'ta yaptıkları ve kendilerinin "Mini Miting" olarak değerlendirdikleri eylemde iktidarın bu dayatmasına karşı öfke ve kararlılıklarını kamuoyuna gösterdiler. Mitingten önce yapılan yürüyüş sırasında kortejin en önünde yer alan kadınlar, yıllardır ter akıttıkları, çocuklarına ekmek götürdükleri bu işletmeyi kapattırmayacaklarını ve bunun için gerekirse canlarını verebileceklerini öfkeyle belirtiyorlardı. İşçilerin eylemlerinde vurguladığı talepleri ise temel olarak, "Deri kundura zarar etmedi, ettirildi. Üstelik zararın nedeni 1990 yılına kadar burayı sürekli kâr ettirmiş olan biz işçiler değiliz. Fabrikayı kapatarak otel yapmak isteyenlere peşkeş çekileceğine versinler bize, biz çalıştıralım" noktasında düğümleniyordu.

Deri-İş Şube Başkanı Salih Kırtorun, "KİT'lerin açığının kapatılması için Beykoz'u da programına alan siyasi iktidar iyi hesap yapamadı. Hükümet burayı kapatma konusunda kararı, çünkü IMF bu emri ona verdi. Ancak biz daha kararlıyız. Ailelerimiz, çocuklarımıza birlikte bunu gösteriyoruz. Bunun daha da büyüğünü göstereceğiz ve mutlaka geri adım atacaklar. Beykoz esnafı da bizim yanımızda" diyerek işçilerin kararlılığını dile getiriyor.

"Emekliliği" için gün sayan, ay sayan deri kundura fabrikası işçileri ve Beykoz halkı önümüzdeki süreçte yeni direnişlere hazırlanıyorlar. Bu kararlılık emeğini, alınterini sahiplenen işçilerin dışında arabalarının, evinin ve dükkanın duvarlarına "Beykoz Deri Kundura Bizimdir Kapatılamaz" yazılı afişlerini asan tüm Beykoz halkında da var!

Taşeron gazetecilik

Bab-ı Ali'den taşınarak en önemli geleneklerinden birisini terk eden burjuva basın geçmişine göre büyük farklılıklar yaşıyor. Artık burjuva basında haber yerine promosyon, gazeteci yerine taşeron işçi var. Ve patronlar artık gazetecilik değil ticaret yaptıkları gerçeğini gizleme gereği duymuyorlar.

Hemen tüm yasal haklarını 1960 sonrasında MGK'nın yaptığı "kıyağa" borçlu olan gazeteciler hiçbir zaman örgütlü olamadılar. Ne daha fazla hak elde etmek için, ne de ellerindeki hakları korumak için mücadele etmediler. Toplumsal muhalefetin güçlendiği dönemde sendikalı olan basın emekçileri sendikanın anlamını da bilmediklerinden sahip çıkmadılar.

Yılların Bab-ı Ali'sini terk edip İkitelli'ye taşınan basın patronları bir yandan çelenkleri yıkıp atarken, bir yandan da hızlı bir değişim başlattılar. Gazete patronları, TV kanalları, dergiler, pazarlama şirketleri, bankalar kurarak holdingleştiler. Amaçlarını ise "bizim amacımız bir koyup beş almak, biz kâr etmek için varız" diyerek açık bir şekilde ortaya koydular. Artık burjuva basın kurumlarının binalarında haber arşivi yerine ansiklopediler, sıcaklık veya ısıtma cihazları göze çarpmaya başlamıştır.

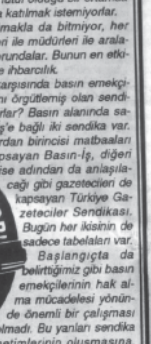

Pazarladığı ürünü değiştiren patronlar ardından basın emekçilerine el attı. Hızla bir sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma çalışması başlatıldı. Önce teknik servisler taşeronlaştırıldı. Daha önce gazetede çalışıp patronla arası iyi olanlar bir şirket kurup yanına birkaç kişi aldı ve işleri yürütmeye başladı. Ardından arşivler özel şirketlere devredildi ve nihayet gazetelerin haber servislerine de taşeron girdi.

Geçtiğimiz birkaç ay içerisinde burjuva basının tarihinde görülmeyen bir kıyım yaşandı. Yaklaşık 2500 basın emekçisi işsiz bırakıldı. Böylesi bir durum işten çıkartılmayan kesim üzerinde de bir tehdit oluşturmaktadır. Sık sık "doldur boşalt" yöntemi ile basın emekçilerini işten çıkartıp yerine başkalarını alan patronlar daha da güçlendiler. Habercilik devrinin sona ermiş olması zaten nitelikli basın emekçilerinin pazarlık silahını elinden almıştı.

Tüm üretim birimlerinde patronun adamlarından oluşan çekirdek bir kadro var. Çekirdek kadro yanına aldığı birkaç insanla işleri yapıyor. Ancak çekirdek kadro dışındakiler kısa süreli aralıklarla değiştiriliyor. Örneğin Hürriyet Ofset tesislerinde çalışan çekirdek kadro dışındaki vasıfsız işçiler sürekli olarak değiştirilirler.

Burjuva basın kurumlarında artık kimin gazeteci olduğu, kimin taşeron ya da işçi olduğu pek belli değil. Holding bünyesinde birçok şirket kuran patronlar sendikalaşmayı önlemek amacıyla birçok şirket kuruyorlar ve çalışanlar da bu şirketler arasında dağıtılarak kadro yapılıyor. Bu konuda Türkiye gazetesinde yaşanan durum oldukça çarpıcıdır. İşten çıkartılan ikiyüz kişiye tebliğatla beraber verilen bir kağıtta istedikleri takdirde Türkiye Pazarlama Şirketi'nde çalışabilecekleri bildiriliyordu.

Holdinglerin bünyesinde kurulan şirketlerin bir işlevi daha var. Yaklaşık yüz kişinin çalıştığı bir birimde çoğunluğu taşeronlar oluşturuyor. Gazetenin kendi kadrosundaki çalışan sayısı ise dokuzu geçmiyor. İşveren böylelikle tasarruf ve konut fonu ödemekten kurtulmuş oluyor ve rahatlıkla vergi kaçınıyor.

SENDİKALARDA DURUM

Patronlar açısından altın çağın yaşandığı burjuva basında emekçiler de taş devrini yaşıyor. Sürekli olarak işten çıkartılma tehdidi ile karşı karşıya kalan basın emekçileri üzerlerine ölü toprağı serpilmişçesine sessizler. Çünkü iş bulmanın büyük bir lütuf olduğu bir ortamda işsizler ordusuna katılmak istemiyorlar.

İş sessiz kalmakla da bitmiyor, her zaman için şefleri ile müdürleri ile aralarını iyi tutmak zorundalar. Bunun en etkili yolu yağcılık ve ihbarcılık.

Yaşananlar karşısında basın emekçilerinin bir kısmını örgütlemiş olan sendikalar ne yapıyorlar? Basın alanında sadece Türk-İş'e bağlı iki sendika var. Bunlardan birincisi matbaaları kapsayan Basın-İş, diğeri ise adından da anlaşılacağı gibi gazetecileri de kapsayan Türkiye Gazeteciler Sendikası. Bugün her ikisinin de sadece tabelaları var.

Başlangıçta da belirttiğimiz gibi basın emekçilerinin hak alma mücadelesi yönünde önemli bir çalışması olmadı. Bu yanları sendika yönetimlerinin oluşmasına, sendikaya bakış açılarına da yansıdı. Sendika işten çıkartılmalar, taşeronlaştırma karşısında ses çıkartmadı. Sadece toplu sözleşme dönemlerinde işveren tarafından önüne konulan metnin altına tartışmasız imza atmaktan öteye gitmedi. Hatta giderek safını işverene daha çok yaklaştırdı. TGS, Güneş gazetesinden çıkartıldıktan sonra "Onur Çadırında" direnen emekçilere destek olmadığı gibi, yardım etmek isteyen diğer sendikaları da engelledi. Üstelik direnişçiler sendikanın giderek azalan üyelerinden bir kısmını oluşturuyordu. Ardından Milliyet gazetesinde büyük bir taşeronlaştırma çalışması başlatıldı. TGS'nin yaptıkları yine bir basın açıklaması ve birkaç yere pul yapıştırmaktan öteye gitmedi. Basın-İş ise ancak matbaalarda örgütlenebiliyor. Bu nedenle gazetelerde çok düşük bir üye sayısına sahip.

Her iki sendikanın da durumunu en iyi ortaya koyan ise burjuva basında yaşanan kıyım konusunda bilgi sahibi olmamaları. Görüştüğümüz her iki sendikanın yetkilileri de kıyımın boyutları ve ulaştığı rakam konusunda bilgi veremediler. Bunun nedeni olarak ise basın kuruluşlarında çalışanların kadrolarının birbirine girmiş olmasını gösteriyorlar. Pazarlama şirketinde çalışan bir kişi gazeteci olarak gözükürken, fiilen gazetecilik yapan bir kişi ise yasal olarak gazeteci görünmeyebiliyor. Elbette bilgisizliklerinin en önemli nedeni bu konunun onları çok fazla ilgilendirmemesi.

İşten atılan Adana Büyükşehir Belediye İşçileri

"Gerçek gücümüzü göstereceğiz"

Adana Büyükşehir Belediyesi'nde işçi kıyımı... 100 işçinin iş aktini fesh eden ANAP'lı Belediye Başkanı Aytaç Durak işçi kıyımının süreceğini söylüyor

Yerel seçimlerin hemen ardından belediyelerde başlatılan işçi kıyımı sürüyor. Adana'da Yüreğir Belediyesi'nden sonra Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan 100 işçinin de iş hakkı 11 Mayıs'ta feshedildi. ANAP'lı Belediye Başkanı Aytaç Durak bunun bir başlangıç olduğunu, çıkışların devam edeceğini belirtirken, işçiler 12 Mayıs'ta Genel-İş Sendikası yöneticileriyle birlikte bir basın açıklaması yaptılar.

İşçiler açıklamada, belediye başkanlarının "kadro fazlalığı", "ödeme güçlüğü" vb. gerekçelerle işçilerin işine son vermesinin gayri ciddi bir durum olduğunu belirterek işçi kıyımlarının taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırmanın bir parçası olduğunu belirttiler.

Sendika yöneticileriyle birlikte bir değerlendirme yapan işçiler, kıyımlara karşı sonuna kadar mücadele edilmesi gerektiği kararına vardılar. Bir süre önce Yüreğir Belediyesi'nde yaşanan kıyım karşısında işçiler 12 günlük bir direnişten sonra sessizliğe gömülmüşler; Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı A. Kerim Timur bu haksızlığa karşı sonuna kadar direneceklerini söylemesine karşın çok fazla şey yapılmamıştı. Büyükşehir Belediyesi'nden işten atılan işçiler bundan ders çıkanp ayrı duruma düşmek istemiyorlar.

İşten atılan Sinan Kankiliç, "Ben 4 yıllık kadrolu bir işçiyim. Yol Müdürlüğü'nde şoför olarak çalışıyordum. Belediye Başkanı 'çalışmıyorlar' diyerek işçi kıyımlarını meşrulaştırmaya çalışıyor. Halbuki belediyedeki işçiler dünyanın hiçbir ülkesinde olmayacak ağır şartlarda işbaşı yapıyorlar." dedi.

Sinan Kankiliç, "Peki bu kıyıma karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?" şeklindeki sorumuza ise şu yanıtı verdi: "İşçilerle toplantı yaptık. Sonuna kadar mücadele etmekte kararlıyız. Belediye Başkanı Durak'a gerçek gücümüzü göstereceğiz. Yalnız demokratik kitle örgütlerinden de gereken desteği aldığımızda eylemlerin çok daha başarılı olacağına inanıyoruz..."

İşten atılan işçiler arasında odalarına kayıtlı 3 mühendisin bulunduğunu belirten Adana Ziraat Mühendisleri Odası 16 Mayıs'ta bir açıklama yaparak Aytaç Durak'ı kınadı. Açıklamada ayrıca, "Haksızlıkların düzeltilmesini istiyoruz. Anakent Belediyesi'nde atılan 100 işçinin başlatmış olduğu direnişi destekliyoruz." denildi.

16 Mayıs günü aileleriyle birlikte belediye binası önünde toplanan işçiler, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşimizi İstiyoruz", "İşçi Kıyımına Son" dövizleri asarak belediye binası önünde 8 saatlik oturma eylemi yaptılar. İşçilerin oturma eylemine sendikacıların yanı sıra, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Tavır dergisi çalışanları, Grup Nisan Güneşi, Adana Su ve Kanalizasyon İşçileri ziyarette bulunarak destek verdiler. Tavır dergisi çalışanlarının okuduğu mesajda 5 Nisan ekonomik paketinin emekçi sınıflara karşı açılmış bir savaş olduğu belirtilirken, direnişçi işçilerin yanlarında olacakları vurgulandı. Grup Nisan Güneşi de işçilere bir dinleti sundu. Ardından 5 Nisan ekonomik paketinin işçi kıyımlarını artırdığını ve ülkemiz emekçi halklarını nasıl etkilediğini belirten konuşmalar yapıldıktan sonra sloganlar atılarak oturma eylemi bitirildi. Direnişçi Komitesi adına bir açıklama yapan işçiler "Eylemlerimizi işlerimize geri dönene kadar sürdüreceğiz. Bütün atılan arkadaşlar geri alınmadığı takdirde eylemlerimiz artacaktır." dedi. İşçilerin oturma eylemini izlemeye çalışan Mücadele muhabiri Ömer Doğan'ı gözaltına alan polis, 17 Nisan'da da İşçi Hareketi gazetesi muhabirini gözaltına alarak işçilere gözdağı vermeye çalıştı.

Pınar Tekstil'de işçi kıyımı

Mersin Tarsus yolu üzerinde bulunan Pınar Tekstil Fabrikası'nda çalışan 5 işçi 7 Mayıs'ta işten atıldı. İhracata yönelik üretim yapan Pınar Tekstil işçilerin ücretlerini vermediği gibi işçileri 7.5-8 saat çalıştırıyor. İşyerinde çalışan işçileri sigortadan ve sendikadan mahkum bırakmak için işçilerin üzerlerinde baskı kurmaya çalışan işveren, hakkını arayan bütün işçileri kapı dışarı ediyor. Fabrikadan atılan 5 işçinin hakkını aramak için işverenle görüşen Songül Yurdakul ve Elif Karaduman görüşmemizde şunları söylediler: "Fabrikada çalışanların hepsi sigortasız ve sendikasızdır. İşveren çok düşük ücret verdiği halde işçilerin aylıklarını 2 taksitle veriyor. Atılan arkadaşlarımızın niçin atıldığını sorduğumuzda ise onların işçilerin içerisinde sendikal çalışma yaptıklarını, işverenin verdiği aylığa razı olmadıkları ve haklarını aradıkları için işten atıldığını belirtti."

Filiz Demircan ise "İşçi kıyımının yaşandığı her yerde işçiler mutlaka birlik içinde mücadele etmek zorundadır. Bizler de bütün işçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğine inandığımız için arkadaşlarımızın işten atılmasını protesto edip kendi isteğimizle işten ayrıldık. Arkadaşlarla birlikte işverene karşı hakkımızı savunacağız." dedi.

SSK'larda ziyaret tarifesi

Devlet kuruluşları da dahil, çeşitli kurumlarda yüz milyarlara hatta trilyonlara varan alacağı bulunan SSK (Sosyal Sigortalar Kurumu), içine düştüğü durumun acısını yine kendisine her ay prim ödeyen emekçilerden çıkarmaya devam ediyor.

"SSK'yi bir yılda kencine getireceğiz. Alacaklar için gerekli mekanizmaları işleteceğiz. SSK müettişlerini alacak konusunda etkin hale getireceğiz ve sigorta yüzsüzlerine fırsat tanımayacağız" sözlerini dilinden düşürmeyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Moğultay, SSK ve buna bağlı hastanelerde hasta ve hasta yakınlarından haraç aldırıyor. SSK hastanelerine uzun bekleyiş ve çabalardan sonra yatabilen hastaları, ziyarete gelen yakınları para ödemeden ziyaret edemiyorlar. Çünkü her sigorta hastanesinin 5 Nisan'dan beri bir Güzelleştirme ve Geliştirme Koruma Derneği var. Daha doğrusu dernek olmasa bile adı ve bu adla basılmış haraç makbuzları var.

SSK Hastanesi'ndeki yakınını ziyarete gelen herkes kapıdan içeri girmek için kendisine "dernek adına" uzatılan bu makbuz karşılığında istenilen parayı ödemek zorunda kalıyor. 50 bin, 10 bin, ya da hastanesine ve ziyaret saatine göre daha fazla para ödeyerek hastalarını görebilen ziyaretçiler para ödemediklerinde ziyarete giremiyorlar. Hastane giderlerinin belli kısmını karşılayabileceklerini söyleyen Çalışma Bakanlığı ise pervasızlığını gizleme gereği bile duymuyor.

Bolu SSK'da Ziyaret Ücreti Tarifesi

SSK primleri maaşlarından peşin olarak kesilen emekçiler, hasta ziyaretlerinde ayrıca başhekimlerin peşin ziyaret haraçlarıyla karşı karşıyalar. "SSK Bolu Hastanesi Başhekimliği onayı ile" başlıklı soygun tarifesi ticari taksilerdeki taksimetreleri andırıyor...

Saat: 13.00-14.00 5 bin TL
Saat: 10.00-13.00 20 bin TL
Saat: 14.00-17.00 20 bin TL
Saat: 17.00-22.00 50 bin TL

şeklinde çıkarılan soygun listesi, "SSK Bolu Hastanesi Koruma-Geliştirme-Güzelleştirme ve Yardımlaşma Derneği" adı altında makbuz kesilerek uygulanıyor. Var olup olmadığı bile bilinmeyen bu derneğin makbuz karşılığı aldığı paranın bağış olup olmadığı ve bağış ise izinli olup olmadığı belli değil.

Binbir güçlükle paralarını denkleştirip, çevre köylerden ziyarete gelenler artık hep birlikte içeri giremiyorlar. Çünkü dönüş paralarını da düşünmek zorundalar. Bir hastayı görmeye gelen 5 kişilik ziyaretçi grubunun en az ikisi dışarıda beklemek zorunda kalıyor. Onlara sadece hastaya pencereden el sallamak düşüyor.

Bolu'dan bize bu haberi gönderen gönüllü bir muhabirimiz haberin altına şöyle bir çağrı da düşmüş: "Tüm demokratik kurum ve kuruluşları bu konuda duyarlı olmaya çağırıyorum. Eğer bu soygun girişimlerine sesiz kalırsak yarın farklı alanlarda da bu tür listeler karşımıza çıkacaktır."

S. S. K. BOLU HASTANESİ
Koruma - Geliştirme - Güzelleştirme
ve Yardımlaşma Derneği
Kod No. : 14-09-015
Seri : A
5000. - TL.
Tarih : ...../...../ 199

SAĞLIK-SEN genel başkanı tutuklandı

Sendika üye ve yöneticilerine yönelik baskılara bir yenisi daha eklendi. Sağlık-Sen Genel Başkanı Songül Aytemur izinli afiş yapıştırmaktan dolayı açılan davadan 5 ay hapis cezası alınca tutuklanarak İstanbul Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi.

Songül Aytemur'un tutuklanmasıyla ilgili olarak Sağlık-Sen Genel Merkezi 6 Mayıs'ta bir basın toplantısı düzenleyerek tutuklanma kararını protesto etti. Gazetecilerin ve sağlık emekçilerinin dışında, belediye memurları ve öğretmenlerin de katıldığı basın toplantısında yapılan açıklamada şunlar dile getirildi: "Genel Başkanımız Songül Aytemur hakkında tutuklanma kararı çıkarılmışken, Diyarbakır Şube Başkanımız Hasan Gürlek de geçtiğimiz günlerde evi basılarak gözaltına alınmıştır. Bu uygulamalar çıkan her haklı sesi boğmak amacı gütmektedir. Başkanımız Songül Aytemur'un tutuklanma kararını ve şube başkanımız Hasan Gürlek'in gözaltına alınmasını protesto ediyoruz."

Erdemir'de yetki sorunu mu, sendikal mücadele mi?

Ereğli Demir Çelik fabrikalarında örgütlenme çalışmaları yapan Türk Metal Sendikası ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Ereğli Şubesi yetki sorununda düğüm noktasına geldi. İki sendika yaptıkları açıklamalarda amaçlarının yetki sorununu çözmek olduğunu belirttiler.

Karadeniz Ereğli'de şu an yetkiyi Türk Metal Sendikası elinde bulunduruyor. 5 Mayıs'ta yapılan yetki başvurusundan sonra 1 Eylül tarihinden itibaren Birleşik Metal-İş'in yeni toplu sözleşme görüşmelerine baş[illegible]aması bekleniyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası ve Türk Metal Sendikası çoğunlukta oldukları iddiasında bulunuyorlar.

12 Eylül cuntasından sonra çeşitli ayak oyunları ve cunta yasalarıyla Erdemir işçisine Türk Metal Sendikası dayatılmış; Otomobil-İş Sendikası'nın Erdemir'de yetkiyi alması engellenmişti. Yaklaşık on yıldır Erdemir işçisinin adına sözleşme yapan faşist yönetimli Türk Metal Sendikası her dönem işveren yanlısı tutum takındı. Misyonuna uygun davranarak sendika yönetimine ilerici-demokrat işçilerin gelmesinin önüne geçti. Bunun yanında Türk Metal Sendikası klasik sarı sendikacılığın da ötesinde "sınıflarüstü" sendika eğitimi adıyla la[illegible] "eğitim çalışmalarında" yaptırdığı "eğitim"[illegible]mesine, apoli-işçilerin bilinçsizleşmesine, [illegible]hiztik bir nitelik kazanmasına hizmet ediyor. Ayrıca yayın organlarında sosyalizmin bittiği, işçilerin sermayeyle uzlaşarak çözüm yolu bulması gerektiği savunularak açıkça sınıf mücadelesi yok edilmeye çalışılıyor.

1991 yılında Erdemir Demir-Çelik Fabrikası 400'e yakın işçinin işine son verdiğinde Türk Metal buna sessiz kaldığı gibi karşı propaganda yürütmüş, işçilerin haklı eylemlerini kamuoyuna çarpıtarak sunmuştur. Bunun yanında işverenle işçilerin çıkarılması doğrultusunda ortak çalışmıştır.

Türk Metal Sendikası'nın işçilerden yana olmadığı açıkça ortadayken Birleşik Metal-İş Sendikası bu sendikayla masaya oturmayı önermektedir. Sendikal mücadeleyi salt yetki alma konusuna indirgeyen Birleşik Metal-İş Sendikası, Türk Metal Sendikası'ndan yetkiyi almakla kalmayıp, işçilerden kopanp aldığı her şeyin de hesabını sormalıdır. Birleşik Metal-İş Sendikası yetki sorununa çözüm bulabilmek ve işçilerin haklarını savunmak istiyorsa, kendi gücüne güvenmeli, faşist, işçi düşmanı sendikalarla uzlaşma yoluna gitmemelidir.

İş güvenliği haftası kutlandı

Hep aynı nakarat

Her yıl Mayıs ayının ilk haftası Türkiye'de İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası düzenlenir. Yapılan konferans veya konuşmalarda iktidar ve işveren yetkilileri işçi sağlığı ve iş kazaları konusunda var olan yasaların yetersiz olduğunu, kazalara karşı yaptırım ve denetim gücünün olmadığını söyler dururlar. Bu yıl da aynı şeyler söylendi. Üstelik Çalışma Bakanı Mehmet Moğultay 2 yıldır İş Güvenliği haftasında söylediklerini bu defa da tekrarlayarak "Çalışanların sağlıkları öncelikle işyerlerinde korunmalıdır" dedi.

İş Kazalarında Kaybedilen Gün Sayısı Grevlerde Geçen Gün Sayısından Fazla

Türk-İş Araştırma Uzmanı Sabahattin Dertli'nin yaptığı araştırmaya göre 1992 yılında grevlerde 1 milyon 153 bin 578 işgünü kaybedilmişken, aynı yıl iş kazalarında kaybedilen gün sayısı ise 2 milyon 575 bin 219 işgünüdür.

Bunun dışında Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nun yaptığı araştırmaya göre, dünyada her geçen yıl iş kazalarının sayısında bir düşüş yaşanırken, ölüm oranı 0.412 olan Türkiye'de iş kazaları oranında bir düşüş gerçekleşmedi.

Sosyal Sigortalar Kurumu istatistiklerine göre ise bildirilen kazalar üzerinde yapılan sınırlı bir araştırma bile Türkiye'de ölümle sonuçlanan kazaların 1987'de 1475 iken 1992'de 1776 olduğunu gösteriyor. İş kazalarında sakat kalanların sayısı ise 1988'de 2.387 iken, 1992'de 3453 oldu.

Refahlı belediyelerde işçi kıyımı

Yerel seçimlerde birçok beldede belediye başkanlıklarını alan Refahlı başkanların ilk "icraatları" işçi kıyımı oldu. İşçi kıyımının yaşandığı her Refahlı belediyede işçi kıyımlarına gerekçe olarak işçi fazlalığı ya da "ekonomik kriz" gösteriliyor. Kocaeli Kösebey Belediyesi'nde de Refahlı Mehmet Aras belediye başkanlığı koltuğuna oturur oturmaz yaptığı ilk iş, 47 belediye işçisinin aylıklarını ödeyemediği gerekçesiyle 6 Mayıs'ta işlerine son vermek oldu. İşten atılan işçiler ise aileleriyle birlikte 9 Mayıs'ta belediyenin önünde toplanarak oturma eylemine başladılar.

RP'li Belediye Başkanı Mehmet Aras'ın işçi kıyımının siyasi gerekçelere dayandığını bilen belediye işçileri işi durdurarak direniyorlar. Direnişte bulunan işçiler ekonomik durumun bahane olduğunu, işçi kıyımının siyasi olduğunu belirterek şu açıklamayı yaptılar: "Belediyemizin ekonomik durumu geçmiş yönetimle aynı. O zaman da aylıklarımızı zamanında alamıyorduk ama işten atılma yoktu, sadece aylıklarımızı gecikmeli olarak alıyorduk. Bizleri işten çıkartan başkan belediyeye kendi adamlarını doldurmaya hazırlanıyor." Belediye işçileri protesto eylemlerini belediye önünde oturarak sürdürmekle yetinmiyorlar. Kösebey yöresindeki halkı direnişlerine katmak için herkese çağrı yapıyorlar. Kocaeli'nde yayın yapan Radyo Ses kanalından belediye başkanının yalan söylediğini, amacını halka açıklayarak herkesi belediye binasının önünde direnişe davet ediyorlar. Halkın da destek verdiği direniş günden güne büyüyor. Direnişin büyümesinden ürken Mehmet Aras ise işçilerin yanına gelerek direnişi bırakmaları için tehditler savuruyor. İşçiler ise seçimden önce verdiği vaatleri hatırlatarak işlerine geri dönünceye kadar direnişi sürdüreceklerini söyleyerek kararlılıklarını gösteriyorlar.

"Adaletimiz devrimimizin güvencesidir"

Darbeci şeflerden Erdoğan Eliuygun'un (Asaf) Sağmalcılar Cezaevi'nde cezalandırılması hakkında açılan davanın ilk duruşması geçtiğimiz günlerde yapıldı. 5 Mayıs 1994'te İstanbul Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya Devrimci Sol tutsaklarından Gökhan Gündüz, Birdal Abatay, Mustafa Yılmaz, Halil Acar katıldılar.

Gökhan Gündüz sözlerine haklarında açılan davanın adli bir cinayet davası gibi gösterilmeye çalışıldığını ama bu davanın siyasi bir dava olduğunu vurgulayarak başladı. Mahkemenin, kontrgerilanın "Devrimci Sol Bölündü", "Birbirlerine Düştüler" şeklindeki demagojileri esas aldığını, devrimci adaleti çarpıtarak halklarımıza yanlış mesaj verilmek istendiğini belirterek buna izin vermeyeceklerini söyledi.

"Faşizm, Devrimci Sol'un Adaletini Yargılayamaz"

9 Mayıs'taki duruşmada yargılanmaya çalışılan halkın adaletiydi. Gökhan Gündüz halkın adaletini mahkum etmeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini söyleyerek Devrimci Sol'un adalet anlayışını anlattı: "Bu düzende adalet, onur, namus gibi kavramların yeri yoktur. Terör, faşizm, adaletsizlik ve onursuzluk egemendir bu düzende. Devrimciler bu düzenin suçlarını ve suçlularını biliyorlar. Halka açılmış savaşa halkın savaşıyla, devrimci adaletiyle cevap veriyorlar. Adaletimiz devrimimizi güvence altına alır. Devrime yönelen her saldırı, halka düşman olan her şey, savaşımıza zarar veren, engelleyen tüm ihanetler, suçlar devrimci adaletimizin ölçüleri içinde cezalandırılır. Devrimci hareketin kendi içindeki adaleti de, devrimci savaş hukuku içerisinde suça göre ceza nitteliğyle eğitme ve kazanma yöntemiyle şaşmazlığını ve seçiciliğini koruyarak kökleşmiştir..."

Erdoğan Eliuygun'un cezalandırılmasının da bu adalet çerçevesinde değerlendirildiğini söyleyen Gündüz "darbecilerin ihaneti terterniz tarihimizi kirleten, alınımza sürülmüş bir lekedir" diyerek devrimci hareketin 7 Haziran 1993 tarihli son çağrısini hatırlatarak darbecilere karşı tavrın bu 2 No'lu kararda somutlandığını açıkladı.

"Süreç içerisinde darbeci kontra çetesinin şefi durumuna gelmiş, uyarılara kulak asmayarak utançsız darbecilikten şefliğe soyunmuş, her türlü entrika, sabotaj örgütlemiş, yönetmiş bir alçaktır" dediği Asaf'ı devrimci hareketin kararı doğrultusunda cezalandırdığını söyleyerek darbe suçu işleyenlerin harekete kendiliğinden teslim olmadıkları sürece samimiyetlerinin tartışma konusu olamayacağını belirtti.

Mahkemede hazır bulunan Erdoğan Eliuygun'un babası Mahmut Eliuygun ise davacı olmadığını söyledi.

Duruşma Gökhan Gündüz'ün üç saylalık sorgusunun okunmasıyla sona ererken tutsaklar "Hasan'lar, Ferit'ler Yaşıyor" sloganıyla salondan ayrıldılar.

24 Mart 1993'te İstanbul Bahçelievler'de İbrahim Yalçın Arkan, Recai Dinçer, Avni Turan'ın katledildiği operasyona katılan polisler hakkında açılan dava sürüyor. 10 Mayıs günü Bakırköy Adliyesi'nde görülen duruşmaya sanıklar katılmadılar. Sanıklar duruşmaya katılmazken, avukatları İlhami Yelekçi duruşmada hazır bulundu. Güvenlik için duruşmalarda fotoğraf çekilmemesi ve isimlerin yazılmamasini isteyen Av. İlhami Yelekçi'nin bu talebi mahkeme tarafından reddedildi.

Operasyonun gerçekleştiği apartmanın kapıcısı polislerin "teslim ol" çağrısı yaptığını evdekilerin ise buna küfürlerle karşılık verdiğini söyleyerek keskin bir polis savunuculuğu yaptı. Poliste verdiği ilk ifadesinde bunları söylemediğine dikkat çeken davacı avukatı Mustafa Çoban'a "O zaman korktuğum için tam söylememiş olabilirim" yanıtını verdi. Mahallenin muhtarı ve Arkan'tarın katledildiği dairenin üstünde oturan insanların ifadeleri de benzerdi. Her ne hikmetse hiçbiri polisin "evi bombaladığını" görmemişlerdi.

Siyasi Polis Mahkemeye Yanlış Bilgi Veriyor

Şimdiye kadar açılan infaz davalarında sanık polislerin klasik, rutin hale gelen "görmedim", "duymadım" "bilmiyorum" cevapları bu davada da sahneye kondu. Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada bu kez "Terörle Mücadele Şube'sinin yalanı bütün açıklığı ile ortaya çıktı.

Daha önce operasyona katılan sanık polislerden Ayhan Özkan ve Ömer Kaplan'ın duruşmaya katılmaları için İstanbul Özel Harekat Şubesi'ne davetiye gönderilmiş ancak Özel Harekat Şubesi adı geçen polislerin Ankara'da görev yaptıklarını bildirmişti. 10 Mayıs tarihindeki duruşmada ise mahkemenin Ankara'ya gönderdiği talimatın Ankara polisi tarafından sanıkların İstanbul'da görev yaptıkları belirtilerek geri çevrildiği öğrenildi.

Savcı Öldüreni Değil Öleni Suçluyor

Bakırköy Cumhuriyet Savcısı Yaşar Atay 8 Şubat günü mahkemeye sunulması için hazırladığı iddianamede operasyona katılan polisleri iddianameden çıkarmak elinden geleni ardına koymuyordu.

Savcı söz konusu iddianamesinde 24 Mart 1993'te "yasadışı" örgüt üyesi olan kişilerin bulunduğu eve gelen polisin megafonla çağrı yaptığını, bu çağrının saat 21:00'de başlayarak 3-4 saat sürdüğünü, "yasadışı örgüt mensuplarının teslim olmayacaklarını söyleyerek slogan attıklarını ve çağrıya ateşle cevap verdiklerini, polislerin ise bundan sonra evdekilere ateş açtığını belirterek sanıkların eylemlerine uyan sevk maddelerince cezalandırılmasını talep etti. Savcı polisleri değil, İbrahim Yalçın Arkan, Avni Turan ve Recai Dinçer'i suçluyor.

İşkenceci Avukatından Mücadele Muhabirine Tehdit

10 Mayıs'taki duruşmaya aranevirildiği sırada katliama katılan polislerin avukatı İlhami Yelekçi Mücadele gazetesi muhabirine sözlü saldırıda bulundu. Yelekçi haksız bir iş yapmanın korkusunu taşıyor ve "Sen benim resmimi niye çekiyorsun, öldürsünler" diye örgüte mi vereceksin?" diyordu. Korkuyla bağıran Yelekçi'ye ise Av. Mustafa Çoban müdahale etti. Çoban'a "Sen kimsin, nereden çıktın" diye çıkışan Yelekçi TİYAD'lı ailelerden birinin "Neden korkuyorsun" sözleriyle, Adliye koridorlarında avazı çıktığınca bağırmaya başlamıştı: "Korkuyorum işte var mı diyecekçiniz?"... Yelekçi'nin "güvenlik"ini alan polisler de Mücadele muhabirine kimlik sorarak gözdağı vermeye çalıştılar.

İlhami YELEKÇİ

Kısa bir aradan sonra devam eden mahkeme sanık polislerin tutuklanmasına gerek olmadığı kararı alınarak 9 Temmuz gününe ertelendi.

Bir infaz davası ve bir avukat

Devrimci Gençlik dergisi yazı işleri müdürü tutuklandı

Oligarşi bugün ilerici yazarları, devrimci yayıncıları, devrimci-yurtsever basını, resmi ideoloji dışında kalıp da düşünen, üreten hemen herkesi karşısına almıştır. Yazdıkları veya yayınladıkları yazılar gerekçe gösterilerek haklarında dava açılan onlarca aydın, sanatçı ve yazışleri müdürü cezaevlerine dolduruldu.

Hemen her gün devrimci-demokrat yayın organlarına toplatmalar, para cezaları, gözaltı, tutuklama ya da kapatma gibi baskı yöntemleriyle saldıran oligarşi halkın sesini boğmak istiyor. Bunun son uygulamalarından biri de Devrimci Gençlik dergisi Yazışleri Müdürü Sabahat Varol'un 9 Mayıs günü ifade vermek için gittiği DGM tarafından tutuklanması oldu.

Hemen her sayısı toplatılan ve dava açılan Devrimci Gençlik dergisinin 28. sayısı "Örgüt propagandası ve bölücülük yapıldığı" gerekçeleriyle toplatıldı ve bunun üzerine DGM'ye ifade vermeye giden Sabahat Varol Savcı Mehmet Demirci'nin istemiyle Sorgu Hakimliği tarafından tutuklandı.

Aynı gün açıklama yapan Devrimci Gençlik dergisi çalışanları ise Sabahat Varol'un tutuklanmasını isteyen savcının daha önceki sorgularda da tutuklatıma tehdidinde bulunduğunu belirttiler. Yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasının dergilerine açık bir saldırı olduğunu ancak baskıların halka gerçekleri ulaştırmalarına engel olamayacağını belirterek baskıları protesto ettiler....

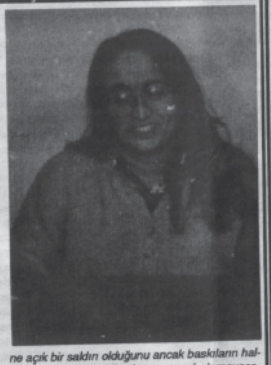

Faşist saldırılar bir kez daha geri püskürtüldü

Okullarda örgütlenmeye ve devrimci demokrat öğrenciler üzerinde bir baskı aracı olarak geliştirilmeye çalışılan sivil faşistler karşısında devrimci demokrat öğrenciler geri adım atmıyor.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde ellerinde Azerbaycan bayrakları ve bozkurt resimleriyle 12 Mayıs günü kantine gelen silahlı sivil faşistler devrimci-demokrat öğrencilere tehditler savurdular. Bu tehditleri karşısında geri çekilmeyen öğrencilere karşı sivil faşistler bu kez saldırıya geçtiler. Çıkan çatışmada faşistler "Kahrolsun Faşizm" sloganıyla teşhir edilirken, 4 devrimci-demokrat öğrenci ve iki öğretim görevlisi faşistler tarafından yaralandı.

Öğrenciler bu saldırıdan sonra sessiz kalmadılar. Ertesi gün TÖDEF'li öğrencilerin de katıldığı foruma yaklaşık yüz kadar devrimci demokrat öğrenci katıldı. Forum devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saldırıya uğrayan bir öğrencinin yaptığı konuşmayla faşistlerin saldırısı teşhir edilirken, "Kahrolsun Faşizm" sloganı forum boyunca sık sık atıldı.

Forum bittikten sonra dağılan öğrencilere müdahale eden polis, kitleyi bölmeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

Daha sonra bir açıklama yapan Mücadele gazetesi okurları, TÖDEF'li öğrenciler ve Mücadele gazetesi Eskişehir bürosu çalışanları bu saldırıyı protesto ettiler.

Faşistlerin saldırısı sırasında ortalıkta görülmeyen polisler bir gün sonra devrimci-demokrat öğrencilerin saldırıyı protesto ettikleri eylem sırasında ise neredeyse bütün emniyeti okula yığmış durumdaydı.

"Milyonlarca sakat vatandaş bile sayılmıyoruz"

Ülkemizde her yıl 10-16 Mayıs tarihleri arasında Sakatlar Haftası kutlanır. Sakatlar siyasi iktidarlar tarafından kendi sorunları ile baş başa bırakılmış ve sorunlarına çözüm dahi aranmamaktadır. Giderek artan sefalet ve yoksulluğun içine kendilerinin de itildiğini söyleyen sakatlar, Sakatlar Haftası'nın ilk günü olan 10 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladılar. Talepleri ise en doğal hakları olan insanca yaşam koşullarının sağlanmasıydı.

Demokrasi Mücadelesinde Özürlülerin Aksaray Sakatlar Derneği Genel Merkezi'nde yaptıkları açlık grevi ve hak arayışları polisi, açlık grevinin başladığı günden beri rahatsız ediyordu. Açlık grevi başlar başlamaz derneğe gelen sivil polisler açlık grevindeki özürlüler tarafından kovuldular. Polisler özürlülerin "Eğer burada oturmaya devam ederseniz açlık grevini su ve şeker almayarak ölüm orucuna çeviriz" sözleri üzerine odayı terk ettiler.

Özürlüler, açlık grevine başlarken yaptıkları açıklamada şunları söylediler: "Sayıları milyonlarla ifade edilen biz sakatlara dayatılan yaşam şartları ülkemizde insan hakları ihlalinin en açık örneğidir. En ufak hak alma mücadelesinin devlet terörü ile bastırıldığı ülkemizde açlığa ve ölüme terk edilmiş milyonlarca sakat vatandaş bile sayılmıyoruz. Çünkü en temel haklarımız olan sağlıklı yaşam, ulaşım, barınma ve çalışma haklarımız gasp edilmiştir. Bu ülkede iş kazasıyla, trafik kazasıyla ve işkenceyle her gün onlarca sakat aramıza katılmaktadır. Bütün bunlar kaza değil devlet politikasının cinayetleridir."

Sakatlar kendilerine verilen aylık 300 bin liranın temel gereksinimleri bile karşılamaktan uzak olduğunu söyleyerek; kendi kendine bakamayacak, çalışamayacak durumdaki sakatlara en az asgari ücret düzeyinde maaş verilmesini, sakatların kullanmak zorunda olduğu cihaz, protez, tekerlekli iskemle vb. araç, gereçlerin devlet tarafından ücretsiz karşılanmasını, sakatların tedavi giderlerinin devlete finanse edilmesini, çalışabilir sakatlara sakatlıklarına uygun iş sağlanmasını, şehiriçi ve şehirlerarası yollarda, kamu ve özel binalarda sakatlara uygun mimari düzenlemenin yapılmasını, toplu taşıma araçlarının sakatlara uygun hale getirilmesini, sakat çocuklarının eşit eğitim olanaklarından faydalanması için gerekli düzenlemelerin yapılmasını, sakatların rehabilitasyonu için gerekli hizmetlerin yeterli hale getirilmesini istiyorlar.

Demokraki Mücadelesinde Özürlülerin taleplerini dile getirdikleri açlık grevlerinin, 16 Mayıs'ta Ankara'da toplanacak olan özürlü derneklerinin programıyla bütünleşmesi hedefleniyordu. Demokrasi Mücadelesinde Özürlüler 10 Mayıs günü başlattıkları açlık grevini 15 Mayıs Pazar akşamına kadar İstanbul'da dernek merkezinde sürdürdükten sonra, açlık grevini Ankara'ya, yapılacak olan ortak açlık grevine taşıdılar.

En temel hakları gasp edilen sakatlar, "Sakatlar Haftası"nda süresiz olarak açlık grevine başladılar.

Özürlüler 16 Mayıs sabahı Ankara'da Başbakanlık binası önünde yaptıkları gösteri ile Ankara'daki eylemlerine ve görüşmelerine başladılar. Özürlüler, Karayalçın başta olmak üzere, çeşitli parti yöneticisi ve hükümet yetkilileri ile görüşüp sorunlarının çözümlenmesini isteyecekler. Eylemleriyle de kamuoyunun gündeminde yer almayı hedefliyorlar.

Demokrasi Mücadelesinde Özürlülerin açlık grevlerini Aksaray'da dernek genel merkezinde sürdürdükleri günlerde, dernek bir yandan ziyaretçilerin, diğer yandan da polisin ilgi merkeziydi. Açlık grevini ziyarete gelen çeşitli demokratik kitle örgütleri temsilcileri, çeşitli sosyalist gazete ve dergiler, polisin de ilgisini dernekte yoğunlaştırdı. Polis yalnız ilgi göstermekle de kalmadı. 15 Mayıs günü açlık grevcilerini ziyaretten dönen TİYAD'lıları gözaltına almaya çalıştı. Nesimi Özcan, Tuncay Berbel ve Medine Güyük'ü zorla arabalara bindirmeye çalışan polisler, karşılarında direnen insanları görünce, daha da saldırganlaştılar. Acımasızca saldıran polis, TİYAD'lılara yerlerde sürükleyerek, tekmeleyerek zorla götürmeye başladı. Bu sırada olaya müdahale eden görme özürlü Avukat Mümin Özekin de polisin saldırısından kurtulamadı ve TİYAD'lılarla beraber tartaklanarak gözaltına alındı.

Gözaltına alınan TİYAD'lılarla beraber, Avukat Mümin Özekin de Fatih Ahmediye Karakolu'na götürüldü. Burada bileklerine kelepçe takılmasını kabul etmeyen TİYAD'lılar, polisler tarafından dövüldüler ve hakarete uğradılar. Gözaltında tutuldukları sürede polisin Medine Güyük'e yönelik komplo girişimleri ve hakaretleri olmasına rağmen, alınan kararlı tavırla bu çabalar boşa çıkarıldı.

16 Mayıs günü Av. Mümin Özekin ve TİYAD'lılar Fatih Adliyesi'ne getirilerek savcılığa çıkarıldılarsa da, karakolda fade vermedikleri gerekçesiyle karakola geri gönderildiler. Savcı tarafından "ifadeleri alınmadığı için" karakola geri gönderilenler bir anlamda savcının işkenceyle elde edilmiş delilleri ve işkenceyi nasıl geçer yol olarak gördüğünü de gösteriyordu.

Ahmediye Karakolu'na getirilenler, daha sonra Fatih Emniyet Amirliği'ne götürülüp parmak izleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Adana ÖZGÜR-DER kapatıldı

Adana Haklar ve Özgürlükler Derneği (ÖZGÜR-DER) 6 Mayıs günü Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Dernekler Masası polisleri tarafından basıldı ve dernek süresiz olarak kapatıldı. Derneğte bulunan 1 Mayıs panosunu ideolojik içerikli bulan polisler toplatılmış gazeteleri kapatma gerekçesi olarak gösterdiler.

Adana Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Hamide Öztürk kapatmaya ilişkin olarak yaptığı açıklamada "Haklar ve özgürlükler mücadelemiz dört duvarla sınırlı değildir. Biz her zaman ve her koşulda haklar ve özgürlükler mücadelesini vermeye devam edeceğiz" diyerek baskıların kendilerini yıldıramayacağını belirtti.

Özgür-Der'in kapatıldığı gün Dernekler Masası polisleri İnsan Hakları Derneği'ni de basarak 15 gündük bir süre için kapattılar.

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Özgür-Der'li aileler, Çağdaş Hukukçular Derneği'nde 11 Mayıs günü bir araya gelerek, cezaevlerindeki tutsakların 5 Nisan soygun paketine karşı yaptıkları açlık grevi eylemini desteklediklerini ve Adana Özgür-Der'in süresiz kapatılması ile Mücadele gazetesinin yayınının 15 gün durdurulmasını protesto ettiklerini belirttiler.

■ ■ ■

Mersin İHD açıldı

Geçtiğimiz yıl Haziran ayında Turbo Filtre işçilerinin açık grevi ile Grup Kızılırmak, Grup Munzur konseri gerekçe gösterilerek kapatılan Mersin İHD 29 Nisan günü mahkeme kararıyla yeniden açıldı.

Açılışa sosyalist basın, DEP'liler, Liman-İş Sendikası'na üye işçiler, Halkevi ve Grup Açelya katıldı. Açılış grubun söylediği türküler ve şiir grubu Nehir Yangın'ın şiirleriyle sona erdi.

■ ■ ■

Şehitlerin anısına fidan dikildi

Ankara'da AYÖ-DER'li ve DLMK'li öğrenciler Atatürk Orman Çiftliği'nin çamlığına devrim şehitlerinden Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran'ın anısına fidan diktiler. 30 Nisan günü fidanlar dikilmeden önce Uğur, Şengül ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

"Hakkıyız Kazanacağız", "Uğur ve Şengül'ü Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı dövizlerle birlikte dikilen iki fidanın dibine dövizlerini ve yanlarında getirdikleri çiçekleri bırakan öğrenciler Uğur ve Şengül'ün mücadelesini yaşatacak yüzlerce fidanın yetiştiğini dile getirdiler.

■ ■ ■

Faşist saldırılar örtbas edilmeye çalışılıyor

Düzce Meslek Yüksek Okulu Makine Bölümü öğrencisi Ayhan Buğanlı 5 Mayıs günü okul çıkışı faşist öğrencilerin saldırısına uğradı. Saldırı sırasında kafasından ağır darbeler alan öğrenci hastaneye kaldırıldı. Olaya tepki duyan devrimci-demokrat öğrenciler, okul kantininde yaptıkları konuşmalarla faşist saldırıları protesto ettiler. Öte yandan okul idaresi ve polisler olaya duyarsız kalarak saldırıyı örtbas etmeye çalıştılar.

Yemek boykotuna polis saldırısı

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde oluşturulan Zamlara Karşı Mücadele Komitesi, 5 Nisan kararlarını ve bu kararların bir uzantısı olan yemek zamlarını protesto etmek için yemek boykotu yapma kararı aldı. Bu çerçevede komite, 12 Mayıs'ta başlattığı çalışmalarda 5 Nisan kararlarını anlatan ve boykota çağrı niteliği taşıyan "Zamlara Karşı Mücadele Komiteleri" imzalı bildiriler dağıttı. Aynı içerikte çeşitli dövizler asan ve pullamalar da yapan komite, 16 Mayıs günü yemek boykotu yapılacağını açıkladı ve katılım için çağrı yaptı.

TÖDEF'li öğrenciler, YDG, DPG, MG okurları ve TIPFÖD'lü öğrencilerin oluşturduğu komite, 16 Mayıs günü Tıp Fakültesi kantini önünde yaptığı konuşmalarla boykotun amaçlarını açıkladı. Konuşmaların sürdüğü sırada, öğrencileri çembere alan siyasi şube polisleri kitlenin üzerine saldırdılar. 20 kadar öğrenci bu saldırı sırasında dövülerek ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Saldırının ardından, komiteyi oluşturan grupların polisin tavrını kınayan ve protestoları sürdüreceklerini dile getiren açıklamaları oldu. Saldırının yaşandığı Tıp Fakültesi öğrencileri ve öğretim görevlileri de bu saldırıya sessiz kalmadılar. 17 Mayıs günü Tıp Fakültesi kantininde bir oturma eylemi yapan öğrenciler ve öğretim görevlilerine ise etrafta bulunan polis müdahale etmedi. Okul kantininin camlarına "Üniversitede Polis İstemiyoruz", "Dayak Değil Yemek", "Polis Değil Bilim İstiyoruz", "Dayak Değil Ucuz Yemek" yazılı dövizler asan öğrenciler, yakalarına da ayrı içerikte sloganlar yazan kokartlar taktılar. TIPFÖD'lüler bu eylemi komitenin dışında yaparken, oturma eyleminde yer almak isteyen diğer grupların yalnızca destek olmasını istediler. Bunun üzerine eyleme katılmayan öğrenciler alkışlarla bu protestoya destek oldular. Eylemi izleyen polisin müdahalesi olmadı. Aynı gün bir basın açıklaması yapan TÖDEF'li öğrenciler "Biz TÖDEF'li öğrenciler olarak, bütün insanlık dışı saldırıları protesto ediyor, keyfi olarak gözaltına alınan arkadaşlarımızın hayatlarından endişe ediyor ve bir an önce serbest bırakılmalarını istiyoruz" dediler.

Yerel bir gazete olan Sakarya Gazetesi önünde de bir ortak açıklama yapan DPG, YDG, Emeğin Bayrağı okurları, TÖDEF'li öğrenciler ve yurtseverler de yaptıkları açıklamada gözaltıları protesto ettiler. Açıklamadan sonra, haberi izleyen Özgür Gelecek ve Mücadele gazetesi muhabirlerine saldıran polis, kitlenin müdahalesi sonucu muhabirleri gözaltına alamadı.

Boykot sırasında gözaltına alınan 20 öğrenciden sekizi aynı gün serbest bırakılırken, aralarında TÖDEF'lilerin de bulunduğu diğer öğrenciler hala gözaltına tutuluyor.

Yoklar diyarı Gülensu

Gülensu Mahallesi özellikle faşist arazi mafyasıyla Nisan ayı içinde yaşanan çatışmanın ardından kamuoyunun gündemini uzun süre işgal etti. Halkın haklı öfkesiyle bir anda gündem olan Gülensu yaklaşık 30 bin kişilik nüfusu ve onyıllardır çözülmeyen sorunlarıyla Anadolu yakasında bir sorunlar yumağı haline gelmiş. Birçok gecekondu bölgesinde olduğu gibi Gülensu'da da halkın temel ihtiyaçlarının (altyapı, su, yol, çöplerin toplanması, ulaşım vb.) pek çoğu tam anlamıyla halledilmiş değil. Sorunları yerinde görebilmek ve bölgenin sorunları hakkında görüşebilmek için Gülensu'ya gittik.

Kadıköy'den bindiğimiz otobüs bizi Gülsu son durakta bıraktığında, yarım saatten fazla Gülensu'ya çıkan sayılı minibüslerden birinin gelmesini bekledik, ama minibüs falan gelmedi. Mahalleye, faşistlerle çatışmanın olduğu yere doğru tırmanmaya başladık. Tırmanmaya başladık demek en doğrusu çünkü mahalle çok dik ve kıvrıla kıvrıla giden bir yolun sağına soluna yayılmış evlerden oluşuyor. Bu yola resmi kayıtlarda Mesut Caddesi diyorlar ve burasıGülensu Mahallesi'nin ana caddesi!

Beyaz Renault'lu "Müşteriler"

Önce çatışmanın olduğu bölgeden birileriyle görüşmek istiyoruz. Minibüslerin son durak olarak kullandığı küçük bir meydana doğru yürüdüğümüzde kahvede oturan 8-10 kadar "müşteri" götüyoruz. Müşteri gibi oturanlar beyaz Renault'ları kapının önünde bekleyen sivil polisler. Faşistler halkın karşısında düştükleri konumdan sonra polisler tarafından korunmaya alınmışlar. Polisler sadece faşistleri korumakla yetinmeyip, ayrıca mahallede sürekli beklayerek önüne gelene kimlik sorarak halkı tedirgin etmeye başlamışlar.

Konuşmak için yaklaştığımız insanların çoğunun tedirginliği fark edilmeyecek gibi değil; sokakta dolaşanlar da pek fazla konuşmak istemiyorlar. Yaşlıca bir kadın ise çoğuna göre daha rahat. Olayları soruyoruz, anlatıyor. *"Burnumuzun dibinde atış talimi yapıyor adamlar, herkesi rahatsız ediyorlar. Dayağı yiyince de ortalığı yaygaraya veriyorlar. Ne yapacaktık yani, elin itini kapımızdan içeri mi alacaktık."* O sırada bize doğru uzaktan yaklaşan sivil polisi gördüğünde ise söylenerek bizden uzaklaşıyor; "Ne olacak it iti koruyor..." Mahallede bir süre dolaştıktan sonra bir kahveye giriyoruz, kendimizi tanıtıp sohbet etmeye çalışıyoruz. Zor olmuyor.

"Kendi Çözümünü Kendin Bul"

Kahvedekiler de o sırada yorgunluk çayı içiyorlar, çünkü çöpleri toplayıp yakmaktan yeni gelmişler. Gülensu Mahallesi'nde çöplerin toplanması her zaman sorun olduğundan halk kendi çözümünü kendisi üretmiş. 15 günde bir, o da lütfen çöpleri toplamaya gelen Maltepe Belediyesi'nin çöp ekiplerini beklemektense, en azından çocukları korumak için çöpler toplanıp yakılıyor. Mahallede tek sorun çöpler değil kuşkusuz ama son günlerde alınmaya başlayan çöp vergileri Gülensuluları fazlasıyla kızdırmış durumda. Belediye Emlak Beyannamesi'ni almadan önce çöp vergisinin yatırılmasını istediğinden, yatırmayanların beyannameleri alınmıyor. Çöplerin toplanmaması ve çöp vergisi üzerine uzunca bir sohbet başlıyor. Erzincanlı bir inşaat işçisi *"Her şey bir yana, bu çöp vergisi kadar dokunan bir şey yok"* derken, yılların verdiği alışkanlıkla konuşuyor: *"Su dersen su akmıyor, kanalizasyon evlerin çoğunda zaten hiç yok, araba az, olan da kışın çıkmaz; ama kapımın önünde duran çöpe de göz göre göre vergi istemiyorlar mı ağrıma gidiyor."*

Daha genç olan bir başkası söze girerken, dert yanar gibi, genel geçer konuşmak yerine mahallenin sorunlarını sokak sokak anlatmayı tercih ediyor. Telsizler Caddesi ve Emek Caddesi civarındaki sokakların çoğunda altyapı işlerinin tamamlanmadığını, İmranlı Sokak, 38 ve 40. Sokak dışında hiçbir yerde ne suyun olduğundan ne de kanalizasyonun bulunmadığından olmadığından söz ediyor.

Konuşmalarda sıkça adı geçen Emek ve Telsizler caddeleri sorunlarının en yoğun olduğu bölgeler. Bunlardan Emek Caddesi yeni bir yerleşim bölgesi, şimdilerde Telsizler Caddesi diye anılan bölgede ise neredeyse 20 yıldır yerleşim sürüyor. Buna rağmen ikisinde de sorunlar dağ gibi yığılmış ve yıllardır başvurulmadık yetkili kalmamasına rağmen, bir santim bile ilerleme olduğunu söyleyebilmek oldukça güç. Özellikle Tepeüstü Şark Kümesi Sokak civarında oturanlar su konusunda isyan ediyorlar. Çünkü 17 yıldır 600 kilowatlık bir motor takmadıkları için binlerce insanı susuz bırakan yöneticilere hiçbir güvenleri kalmamış.

60 kilowatlık motor almak yerine, taşerona verdiği tankerle su taşıma ile sorunu çözmeye çalışan Maltepe Belediyesi'yle defalarca görüşmüş Gülensu halkı, ama hiçbirinde ciddi bir sonuç alınamamış. Her görüşmeden sonra bir sokaktan işe başlanmış ve çalışmalar göstermelik olmaktan öteye gidememiş, çünkü tamamı bitirilmeden bırakılmış her defasında. Yarım bırakılan bu iş kimi gün su olmuş, kimi gün yol ya da kanalizasyon.

Tankerle su taşımanın su sorununa göstermelik bir çözüm olduğu her haliyle belliydi. Biz mahallede dolaşırken gelen tanker sıraya girmiş kadınlara su dağıtıyordu. Kasalarla evlere taşınan sular zorunluluktan kullanılırken, herkes suların temiz olmadığını düşünüyordu. Çünkü 17 yılda 60 kilowatlık motoru almayanlar herhalde halkın sağlığını düşünecek değillerdi...

Necdet Şeftalioğlu: "Bu memleketin adını koyan kötü koymuş. Türkiye, maliye, belediye... Adamlar da yiyiyorlar, ama nereye kadar?"

Bir Kare Fotoğraf ve Bir Gözaltılık Korku

Uzun uzun konuştuktan sonra fotoğraf çekmek için hazırlanıyoruz. Hepsi birden itiraz ediyor ve hemen çatışmanın olduğu günü örnek göstermeye başlıyorlar. *"O gün de basın geldi, film çekti, fotoğraf çekti. Polis de orada gördüğü insanlardan 103 tanesini gözaltına aldı, günlerce işkenceden geçirdi. Eski Muhtar Ali Rıza Şatar'ın da aralarında bulunduğu 4 kişi tutuklandı. Ne olur ne olmaz"* demeye başlıyorlar. Sokaklarda dolaşan Beyaz Renault'ların etkisi kendisini daha açık hissettiriyordu şimdi. Korku o kadar hakimdi ki, konuşurken durmak bilmeyenler, şimdi yalnızca birbirlerine bakıyorlardı. Israrlarımız sonuçsuz kaldı, ne bir fotoğraf ne de bir isim vermeyi kabul etmediler.

Kalkmak üzereyken yeni seçilen azalardan biriyle karşılaştık. Benzer sorunları o da anlatıyor ama isim vermeden. Yine de bize yardımcı olmak için, bizimle beraber muhtarlığa kadar geliyor.

Gülensu Mahallesi Muhtarı Mehmet Türker'i yerinde bulamıyoruz. Muhtarlıkta bulunanlarla konuşmaya başlıyoruz. Karşımızda muhtara yardımcı olan birkaç kişi var, yanlarında da gürül gürül, coşkuyla konuşan birisi: Necdet Şeftalioğlu... Necdet Şeftalioğlu 1978'den beri Tepeüstü Şarkkümesi Sokak'ta oturuyor, şu kanalizasyonu, yolu, suyu olmayan; elektriğin bile voltajının düşük olduğu sokakta.

"Polis Gerçeği Değiştirebilir mi?"

Konuşmak istediğimizi söyleyip mahallenin genelinde tedirginlik olduğunu, fotoğraf ve isim konusunda hiç kimsenin yardımcı olmak istemediğini anlattığımızda patlıyor. *"Neden korkacakmışım, 17 yıldır su işini, çöp sorununu halledemeyenler utanacağına, vatandaş olarak biz utanırsak adamlar bizi ciddiye bile almazlar. Ben hakkımı koruyorum diye polis yakama yapışırsa yapışsın, polis gerçeği değiştirebilir mi?"*

Konuşma uzuyor ve dönüp dolaşıp yine çöp vergisine geliyor. Bu arada söze giren bir zabıtanın müdahale etmesine fırsat vermiyor Necdet, *"Ben onu bunu anlamam. Yasayı kim çıkarırsa çıkarsın bunun adı soygun. Bir de tutturmuşlar 'Belediye çöp alanı arıyor' diye. Beni ilgilendirir mi? Benden çöpün vergisini alan belediye isterse bahçesine döksün ama çöpü almak zorunda, hem de her gün..."*

Muhtarlıktan çıkıp Kadıköy'e giden otobüslere binmek için Gülsuyu'na doğru yürürken, yokluğa ve sömürüye reva görülen bir işsizin Necdet Şeftalioğlu'nun sözleri hala kulaklarımızdaydı: *"Bu memleketin adını koyan kötü koymuş. Türkiye, maliye, belediye... Adamlar da yiyorlar, ama nereye kadar?"*

Gülsuyu'ndan hareket eden otobüs yola çıktığında bir ekmeği üç bin lira daha ucuza yiyebilmek için halk ekmek önünde kuyruk bekleyen yüzlerce konducuyu da geride bırakıyor.

Belçika'da uluslararası toplantı

"Dayanışmanın temeli savaşmaktır"

Belçika'nın Brüksel kentinde iki yıldır yapılan ve dünyadaki ilerici, devrimci örgüt ve partileri bir araya getiren uluslararası toplantıların ikincisi bu yıl da 30 Nisan-4 Mayıs tarihleri arasında yapıldı. Toplantıların ev sahipliğini yine Belçika Emek Partisi (PTB) yaptı. Dünyanın çeşitli bölgelerinden 60'a yakın parti ve örgüt sempozyum ve seminerlerden oluşan toplantıların açılışını 1 Mayıs kutlamalarıyla yaptılar. Grup Yorum dünyanın dört bir yanındaki ilerici-devrimci örgüt temsilcilerini bir araya getiren 1 Mayıs kutlamalarının bu yılki davetlisi ve yine her zamanki gibi en coşturanı oldu.

Bu uluslararası toplantı için Belçika'ya gelenler arasında hemen her kıtadan ve ülkeden örgütler vardı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Küba Komünist Partisi, Filipinler Ulusal Demokratik Cephe (Yeni Halk Ordusu), Devrimci Sol, Peru'dan, Meksika'dan konuşmacılar, Kuzey Kore Emek Partisi, Bulgar Komünist Partisi, Tüm Birlik Bolşevik Partisi (Rusya), Doğu Almanı Komünist Partisi, ERNK, Hindistan Komünist Partisi ML, ayrıca Almanya, Polonya, İspanya, Fransa, Yunanistan, İtalya, Lüksemburg, Norveç, Portekiz, İsveç, Çek, Cezayir, Benin, Orta Afrika, Mali, Fas, Nijer, Togo, ABD, Brezilya, Şili'den çeşitli parti ve örgütler dört gün süren toplantıların konuşmacı ve konukları oldular.

DOSTLUK DAYANIŞMA MÜMKÜN AMA BİR ENTERNASYONAL İÇİN İDDİA HENÜZ ÇOK ERKEN

Belçika Emek Partisi'nin geçen yıl dostluk, tanışma gibi amaçlarla başlattığı uluslararası toplantılarda bu yıl yeni bir enternasyonale hazırlanma iddiaları ortaya atılmaya başlandı. Belçikalıların dört kıtadan örgütleri bir araya getirmesi, birbirleriyle tanışma ve görüş alışverişinde bulunmalarına ev sahipliği yapmaları takdirle karşılanacak bir emek olmakla birlikte, sayısız ve birçoklarıyla derin görüş farklılıklarını içeren çeşitli renklerdeki sol örgütlerin birliği hedefinin gündeme getirilmesi bu uluslararası girişimin zaafını oluşturuyordu. Dört gün boyunca onlarca örgütün konuştuğu ve tartıştığı bu uluslararası platformun eksik olan yanı; aslında birçok örgütün mütevazı anti-emperyalist hedeflerde birlikte tavır almaya olanak verecek bir eylem programı ve platformu fırsatının atılanmasıydı. En azından bunun ilkesel bir başlangıcı yapılabilirdi. Ancak mümkün olmadı, var olan haliyle gerçekleşmesi de mümkün değildi. Çünkü uluslararası sol artık üç parçalı da değil çok parçalıydı. Son yıllardaki "içe kapanma" eğilimi birçok sol hareketin devrim ve anti-emperyalist savaş hedefini unutturur hale getirmişti. Dünyanın birçok bölgesi sınıf mücadelesinin ve anti-emperyalist kavganın ateşiyle yanarken, katliamlar, işgaller bunun yanısıra kurtuluş mücadeleleri gündemi belirlemeye devam ederken sosyalizmin kırk yıl önceki sorunlarının gündem yapılması, kürsüyü devrim, anti-emperyalizm ve zafer sözleri veren konuşmacılardan çok, reformist solun geleneksel soyut, iddiasız sözcülerine bıraktı.

Nitekim geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da gündem eski sosyalist ülkeler, partileri ve bunların sorunlarıydı. Dört günlük zamanın ilk üç günü hatta sonrası da asıl konu ve konuşmacılar bu ülkelerin partileri ve metropol solu oldu. Hala aynı noktaya takılıp kalmak bir yana, geçmiş olumsuz pratiğin sorgulanması da görülemedi. Aksine eski sosyalist ülkelerin, bugün kendisini Stalinist, Bolşevik diye adlandırnan partileri için her şey yine eski tas eski hamamdı. Klasik revizyonist çizgide önemli bir değişme yoktu. Dünyayı yine metropol ve eski sosyalist ülkeler sol hareketlerinin yörüngesinde yorumlamaya devam ediyorlardı. Kendi pratiklerinin özeleştirisi, sosyalist mevzileri emperyalizme terk edişlerinin muhasebesi yerine, suçu Gorbaçov gibilerinin üzerine atan, soyut belirlemelerle aynı pratiği ve kafa yapısını dünya solunun önüne getiriyorlar ve desteklenmesini istiyorlardı. Tüm Birlik Bolşevik Partisi'den Nina Andreyeva'nın toplantının sonuç bildirisi yerine geçecek bu mantıkta bir bildiriyi katılanlara imzalatmak için sempozyum boyunca ayrıcalıklı konuşma hakları alması bunun tipik bir örneğiydi.

Gündemde emperyalizm, yeni sömürgelerdeki savaş, katliam, devrim sorunları yani asıl sıcak alanlar yoktu. Olanlar kıyısından geçiyordu. Genel havada metropol ve Doğu Avrupa solunun misyonunun öne çıkarılması vardı. Onun dışındakilerin zaten "üçüncü dünya" diye değerlendirilmesi alışkanlığı sürüyordu. Kurtuluş mücadelelerine ve hareketlerine "himayeci" yaklaşım tarzı seziliyordu. Bu, toplantının biçiminde de görüldü. Üçüncü gün konuşacak kurtuluş hareketlerinin birçoğu atlandı, konuşanların ise zamanları yarıya indirildi.(*)

ULUSLARARASI PLATFORMDA EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ BAYRAĞINI YÜKSELTMELİYİZ

İşlevlerini abartmamak kaydıyla bu tür uluslararası toplantıların dünyadaki devrimci hareketlerin birbirlerini daha yakından tanımalarına, görüş alışverişlerine katkı sağlamak gibi olumlu işlevleri bulunuyor. İki yıldır en azından bu sonucun bile yararlarından söz etmek gerekir. Birçok sol hareket bu süre içerisinde çeşitli kereler bir araya gelerek görüşlerini aktarma imkanı buldular. Diğer yandan bu yılki toplantıyı ileriye dönük değerlendirmek bakımından ortaya şu sonuç çıktı. Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri veren gerilla hareketleri ve diğer örgütler emperyalizme karşı savaş temelinde kendi platformlarıyla ortaya çıkmalıdırlar. Bu, emperyalizme, işbirlikçilerine ve onların dünya çapında işlemeye devam ettikleri suçlara karşı Marksist-Leninistlerin ve anti-emperyalist ulusal hareketlerin mücadelelerine her boyutta sahip çıkan, desteklediğini yüksek sesle ortaya koyan politik bir tavır olmalıdır. Filistin'deki emperyalist "barış"a, Türkiye ve Kürdistan'daki haksız savaşa, Küba, Kore ve Irak'a karşı ablukaya, Latin Amerika'da gerillaya silah bıraktırmaya, Somali'de, Yugoslavya'da halkların kırdırılmasına, savaşan devrimci örgütlere ve önderliklerine yönelik komplolara karşı savaş ilan etmek ve uluslararası planda uygulanabilir bir eylem programıyla ortaya çıkmak atılacak en somut adımlardan biridir. Önümüzdeki toplantılara böyle bir politik platformda hazırlanmak gerekir. Ülkelerimizde sonucu belirleyen elbetteki kendi öz güçlerimiz ve iç dinamiğimizdir. Bununla birlikte devrimci kurtuluş hareketleri kendi platformlarını uluslararası platformlara taşımayı da öğrenmelidirler. Tutarlı bir enternasyonalizmin adımları için böyle bir ideolojik-politik çizgi üzerinde zorlayıcı olmalıdırlar.

Belçika'da Devrimci Sol Uluslararası İlişkiler Komitesi adına yapılan konuşmada Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki mücadele yanında bu tema işlendi. Özellikle Türkiye'nin yaşadığı kriz, devrimci durum ve gelişen devrimci mücadelenin Orta Doğu, Balkanlar ve Kafkasya üzerinde yaratacağı devrimci etkilerin önemi üzerinde duruldu. Devrimin, sosyalizmin bayrağını bugün şehitler vererek, bedeller ödeyerek Marksist-Leninistler yüksekte tutuyorlar. Emekçi halkların gerçek sınıf savaşı sosyalizmin değerlerini her koşulda savunan, inançlarını duvarlara kanlarıyla yazan ve gerekirse bu uğurda örgüt olarak tek başına kalmayı göze alanların açtığı cephede yürüyor. Cesaret, atılganlık, devrimci halk iktidarı ve sosyalizm hedeflerinden vazgeçmemek... Yaklaşık 60 ülkenin temsilcilerinin önünde bu gerçekler vurgulandı.

Ve hepsinin özetini de şu sözler dile getirdi: "Dayanışmanın temeli son derece basittir. SAVAŞMAK!"

Üçüncü gün ev sahibi Belçika Emek Partisi "zaman yokluğu" gerekçesiyle konuşma haklarını sınırlayacaklarını kuliste açıklayınca itiraz eden olmadı. Kurtuluş hareketlerinin kendilerini tanıtma ve düşüncelerini aktarmaları sırasında ortaya atılan bu saygın olmayan davranışa karşı çıkan ve ısrar eden yalnızca Devrimci Sol Temsilciliği oldu. Belçikalılara böyle bir sınırlamanın hiç de onurlu bir yöntem olmadığı, daha baştan kötü bir gelenekle başlangıç yapmış olacakları açıklandı. Dünyadaki devrimci gelişmenin başını çeken yeni sömürgelerin kurtuluş mücadelelerine ikinci sınıf uygulamasıyla yaklaşan kabul edilmeyecek bir kültürü sergilememeleri ikaz edildi. Buna rağmen toplantı başladığında Belçikalılar kürsüye geldiler, listedeki örgütlerin birçoğunu atladılar, konuşacak olanların isimlerini tek tek, kaçar dakika konuşacaklarıyla açıkladılar. Herkes 20 yerine 10 dakika konuşacaktı. Bu arada garip bir "jest" yaptılar, Devrimci Sol'a 15 dakika konuşma hakkı verdiler. TKP-ML Hareketi Temsilcisi dahil diğerleri bu tavrı ve kendilerinin konuşturulmayışlarını boyunları bükük, yerlerinde sessiz sedasız otararak izlediler.

Sorun elbette 10 dakika veya 20 dakika ölçüsü değildi. Toplantıların genel havasında izlenen ve yeni sömürge kurtuluş hareketlerini adeta dünya soluna "eklemlenen" tali güçler, "konuklar" görme anlayışı olumsuzluğun temelini oluşturuyordu. Filistinliler, Filipinliler gibi çoğu binlerce kilometre uzaktan gelen bu "konuklar"ın böyle bir uygulamaya tabi tutulması onurlu bir davranış olmadığı gibi emperyalizmle asıl cephe savaşlarının verildiği bu ülkelerin gündemin içinde pek yer almamalarına sessiz kalmak politik bir tavır eksikliği anlamına geliyordu. Nitekim Devrimci Sol gerek kürsüdeki konuşmasında gerekse bu anlayışı taşıyan ortak metin önerisi ortaya atıldığında, toplantıların ve ortak metinlerin gündeminin ters konduğunu açık ve kalın çizgileriyle söyleyen tek örgüt oldu. Bu öneride vurgulanan özetle şu oldu; bu toplantılardan ortak bir tavır çıkacaksa gündem tersine çevrilmelidir. Emperyalizme karşı savaş ve kurtuluş mücadeleleri öne alınmalıdır. Somut olarak tek tek geri bıraktırılmış ülkeler ve abluka altındaki sosyalist ülkeler adları da sayılarak emperyalizmin bugün sürmekte olan katliamları, haksız savaşları, abluka ve komplolarına karşı bir eylem programı gündemine ana maddeleri olmalıdır. Ayrıca Körfez savaşı sırasında solun sergilediği duyarsızlıkların tekrarlanmaması ve emperyalist saldırganlığa karşı somut tavır alınması gerektiği vurgulandı.

Okuyana "bizim devrimci komünistler toplantıda ne kadar da aktifmişler" dediren Emeğin Bayrağı'nın yazısındaki "Devrimci Sol'un biçimsel karşı çıkışı" dediği de bu olsa gerek. öyle ki, toplantıyı izlemeyenler, Emeğin Bayrağı'nın yazdıklarına bakıp oturduğu yerden bir metin için iki dakika bir şeyler söyleyen, "devrimci komünistlerin" dört gün boyunca militan bir ideolojik mücadele verdiğini sanır. Onlar öylesine "militan"dılar ki, baştan aşağı "oportünistlere" yer verdikleri yazılarına "Devrimci ve ML örgütlerin uluslararası toplantısı" başlığını atmışlardı!

Toplantıya katılan ve konuşanlar arasında Aydınlıkçılar da vardı. Protesto etmek için salondan çıkmak yeterli olmazdı. Bu nedenle Belçikalılar uyanıdı, bu çevrenin sol içinde bir yapı olarak görülmeğiği izah edildi.

(*) Emeğin Bayrağı'nın geçen haftaki sayısında Belçika'daki toplantıya ilişkin bir yazı yayınlandı. TKP-ML Hareketi'nin toplantıya mütevazı katılışı kadar mütevazı olmayan bu yazının ne yazık ki haber değeri ve doğruluğu da yoktur. Toplantıya katılanlar TKP-ML Hareketi Temsilcisinin yazıda belirtilen iddiali çıkışlarına tanık olamadılar. Listeye sonradan adlarının eklendiği belli olan bu arkadaşlar bazı sol hareketler gibi baştan sona "konuk" kalmayı içlerine sindirmişlerdi.

"Dilanê Şoreşe..."

Govend için vuruluyor davullar. Zılgıtlar göğü parçalıyor. Kadınlarımız , çocuklarımız rengarenk giysileriyle halay çekiyorlar. Ve...

Ve kapıda özel timler beliriyor aynı anda.

"Yasak" diyorlar, yasak!

Zılgıt yasak, o üç renkli kemer yasak, "bu saatten sonra" düğün yasak, köy içinde düğün halayı dolaştırmak da yasak...

Liste uzayıp gidiyor. Yasak... Ülkemizde en fazla duyulan sözcük bu. En başta adı yasak ülkemizin.

Düğünlerimiz de yasaklı.

Üç gün üç gece değildir artık Kürdistan'da düğünler; sadece üç gündür. Çünkü düğünleri yasaklanmıştır. Köy düğünleri gece yasaklıyken, şehitlerdekilerin başında özel tim bekler. Bir miting, bir gösteri yapılıyormuşçasına "güvenlik" önlemi alırlar. Devletin saldırıları düğünleri de siyasallaştırmıştır. Düğün de savaştır Kürdistan'da. Jandarma köy düğünlerini yasaklarken, köye gece giriş çıkışı da yasaklar. Köye gelenler kimi zaman düğün evinde değil jandarma karakolunda bulurlar kendilerini. Gerekçesi de vardır: Güvenliği alamamaktadırlar.

Ama o coşku, o birliktelik ve ille de o renkler yine de eksik olmaz düğünlerimizden. Çünkü aynı zamanda bir direniştir düğünlerimiz. Yok edilmek istenen kimliğimizin, kültürümüzün direnişidir. Asimilasyonun önünde bir barikattır. Kendi dilini kullanmak bile, yalnızca bu bile barikata koyulan bir taştır.

Halay başı neşeyi ve hüznü birleştiren sesiyle söylüyor;

"Ava hatu ava çu
Suvar hatu peya çu
Çavê mn çavê reş ket lo
Aqıl serda pera çu"

Alli yeşilli giysileriyle kızlar tekrarlıyorlar söylenenl: "Gözlerim kara gözlerine takıldı, akım başımdan uçtu gitti." Her nakaratın ardından zılgıtlar yükseliyor. Bıyıkları yeni terlemiş bir genç, başına iyice sardığı puşisiyle öne çıkıyor. Şimdi o bir çoban, diğerleri ise koyunu canlandırıyorlar. Çoban kurda kaptırınca koyunlarından birini, feryadı basıyor. Pusuya yatıyor sonra, kurdu yakalıyor... Kurt-kuzu oyunundan sonra bir başka oyun daha. Çepik bu oyunun adı. Kızlar arkada dururken erkekler aşiret kavgasını canlandırıyorlar. Davul gümbür gümbür inlerken toz dumana karışıyor. Kavga kızgınlaşınca ortaya bir kız atılıyor. Başındaki renk renk pullarla, tülbentlerde süslenmiş kofisini atıyor dövüşenlerin arasına. Kavga orada bitiyor. Yine kadınların zılgıtlarıyla kucaklıyorlar birbirlerini. Ortaya atılan kofi "yeter artık" diyor onlara.

Halaylar, oyunlar sürerken gelin, düğün evinde, yüzüne örtülmüş kırmızı bir mendille oturuyor. Kızıl mutluluk demektir, umut demektir. Kürdün gelininin yüzüne mutluluk, umut örtülüyor. Sıra sıra kadınların oturduğu gelin odasında şerbetler dağıtılıyor.

Gelin, erkek evine girerken, evin damından şeker, leblebi, bozuk para atılıyor. Ellerine para geçiren çocukların sevincini görmeye değer. Başına şeker düşenler daha az seviniyor. Geleneğimizde bu bereket demektir. Gelinin evine bereket getirmesi istenir.

Dışarıda halaylar sürerken, bir yandan da belki bir belki iki kazan düğün pilavı kaynatılır. Günlük yaşamı dolduran yokluk, yoksulluk yaşanmamalıdır düğünde. Yoksa bile bir şeyler satılıp var edilmiştir.

Halk oyunlarımız her halkın geleneklerinde göreneklerinde olduğu gibi halkımızın günlük yaşamı, ekonomik dertlerini, özlemlerini anlatır. Daha çok tarıma ve hayvancılığa dayalı ekonomik yapı, aşiretlerde şekillenen sosyal ilişkiler oyunlaştırılmıştır. Oynanan ya kartal olur, ya ya kurt. Koyununu kurda ya da kuzusunu kartala kaptıran çoban, ağaya nasıl hesap vereceğinin telaşını göğe doğru haykırışlarıyla dile getirir. Kimil yüzünden bir yıllık emeklerinin boşa gitmesi de oyuniara yansır. Kol kola giren kadınlı erkekli halay ekibi ayaklarıyla kımılı ezerler. Bu böceği öldürerek bir yıllık hasadı, bir yıllık emeği kurtarırlar. Çepik oyununda da aşiret kavgası vardır. Ama oyunun sonu hep kardeşlikle biter. Aşiret kavgalarında, kan davalarında yitirilen yüzlerce canın acısı hep içlerindedir ve o güzel sondaki barışın verdiği sevinçle çevredeki herkes halaya durur.

Düğün, direnişlir Kürdistan'da. Her düğün daha büyük bir düğünün başlangıcıdır.

Halk oyunlarındaki tüm motifler, düğünlerdeki gelenek ve görenekler, türkülerimizdeki ezgiler elbette halkımızın yaşam biçimine göre şekillenir. Yaşamını ne etkiliyorsa bunlarda da öne çıkan o olur. Bugün tüm Kürdistan'da yaşamın kendisi tehlike altındadır. Ve tüm Kürdistan'da yaşam özgürlük mücadelesiyle başlayıp biter. Düğünlerde de işte bu yüzden ille ve ille, özgürlük özlemi, zafer özlemi vardır.

Düğünlerde alkış tutan eller şimdi zafer işareti yapıyorlar halay çekerken. Bayrağımızın renkleri süslüyor kofiyi. Gelinin beline kardeşi tarafından sarılan kırmızı kuşak, sarı kırmızı yeşile döndü. Düğün alayları yine bu renklerdeki bayraklarla taşınıyor.

Türküler, türküler de zafer diyor, devrim diyor:

"Canê canê canê
Were meydane
dıl ê mm par xweşe
bı ve dilanê
dilanê şoreşe
herkes pe serxoşe
erd u ezman şem bu
bı ve dilanê"

"Gelin, koşun meydana" diyor halkımız bu türküde. Yüreğinin mutlu olduğunu söylüyor. "Dilanê şoreşe" yani "düğün devrimdir". Koşun katılın halaya.

Düğün yeni bir yaşama başlangıçtır. Ve her gün onlarcası yaşanan ölümler de bir başka başlangıçtır burada. Aynı coşkudur paylaşılan ikisinde de. Ölümle yaşam bütünleşmiştir Kürdistan'da. İnsanlarımız ölümü de acıyı da güzellemişlerdir. Bilirler ki, vatanı için şehit düşenler ölmezler, yeni bir yaşama başlarlar. Onun için ölümde de coşku gerekir. Onun için ölümde de, düğünde de zılgıta durur analarımız.

Düğünlerimiz bir başlangıçtır. Daha büyük bir düğünün başlangıcı.

Büyük düğün için vursun davullar.

Kurulsun halaylar büyük düğünümüz için.

Alpu Köyü'nde kütüphane açılışı

Adana'nın Pozantı ilçesine bağlı Alpu Köyü'nde Tavır dergisi okurlarının çaba ve katkılarıyla, köy halkının okuma alışkanlığını geliştirmek amacıyla kütüphane açıldı.

24 Nisan günü yapılan açılışa halkın ilgisi oldukça yoğundu. Köy halkının yanı sıra Adana Özgür-Der, Tavır dergisi çalışanları, Mücadele gazetesi temsilcisi ve Grup Nisan Gönegl'nin katıldığı açılış töreni Pozantı SHP İlçe Başkanı Ahmet Ayhan'ın kütüphanenin gerekliliğini anlatan konuşmasıyla başladı. Ülkemizde pek fazla örneğine rastlanmayan bu "köy kütüphanesi"nin taşıyacağı işlevi vurgulayan konuşmalardan sonra Adana Özgür-Der ve Tavır Adana temsilciliğinin gönderdiği mesajların okunmasıyla, şiirlerle devam edildi.

Kütüphane açılışı Pozantı Belediyesi folklor ekibinin gösterisiyle sona erdi.

Kemal Sahir Gürel'in ziyaretinde gözaltı

Çorlu Cezaevi'nde bulunan Grup Yorum elemanlarından Kemal Sahir Gürel'i 8 Mayıs günü ziyarete giden Grup Yorum elemanları, Ortaköy Kültür Merkezi çalışanları ve Çorlu'dan gelen ziyaretçiler cezaevi çıkışında Çorlu Emniyeti tarafından gözaltına alındılar.

Ziyaretçiler önce görüş 12:00'de bitmesine rağmen 11:00'de dışarıya çıkartıldılar. Dışarıya çıkartıldıktan sonra da Çorlu Emniyet'ne bağlı polisler tarafından tartaklanarak zorla arabalara bindirilip Çorlu Emniyeti'ne götürüldüler. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldılar.

Çorlu Cezaevi'nide Gürel'e ya da ziyaretçilerine yönelik ilk keyfi uygulama değildi bu aslında.

Tamamen keyfi bir tutum içerisinde olan Cezaevi Savcısı Mustafa Uçkan Kemal Sahir Gürel'e gelen Mücadele gazetesi ve diğer sosyalist yayınları vermemekte, yabancı dildeki müzik kasetlerini yasal olmalarına rağmen içeriye almamaktadır. Son ziyarette de Gürel'e verilmek istenen "Marksizm Leninizm'in İlkeleri" adlı kitap aynı keyfiyetle içeri alınmadı.

9 Mayıs günü Ortaköy Kültür Merkezi'nde bir basın açıklaması yaparak bu keyfi tutumu baskıları protesto eden Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEM ve Kültür ve Sanatta Tavır dergisi, açıklamalarında ayrıca Kemal Sahir Gürel'in de bu keyfi uygulamaları ve gözaltıları protesto etmek için bir günlük açlık grevi yaptığını belirttiler.

Sanatçılar basın açıklamasının sonunda yapılmak istenilen Kemal'i insanlardan, dinleyicilerinden tecrit edip yalnız bırakmaya çalışmaktır. Ama biz onu hiçbir zaman yalnız bırakmayacağız. Bir sonraki görüşe iki kat fazla insanla gideceğiz" diyerek tüm kurumları, aydın ve sanatçıları dayanışmaya, görüşe gitmeye çağırdılar.

HADEP NEREYE?-Daha ileriye mi, yoksa geriye mi? Geçmişten ne gibi dersler çıkarıldı? Devletin saldırılarına ve düzen içine çekme politikasına HADEP'in cevabı ne? "Türkiye Partisi olalım" demek yeterli mi? Bu belirleme, neden pratik süreçte gerçekleşmiyor?

İŞBİRLİKÇİ KÜRT PARTİSİ İÇİN ZEMİN YOKLAMASI... Şerafettin Elçi'nin Kürt partisi kurma girişimi, Kürt halkının legal parti ihtiyacına değil, devletin işbirlikçi Kürt partisi kurma ihtiyacına cevap verme çabasıdır.

✓ Çekiç Güç'ün gölgesinde *Güney* Kürdistan'da YNK-KDP birbirine girdi. "Barış"ı olduğu gibi, savaşı da empeyalist*ler* şekillendiriyor.

✓ Kürdistan'daki petrol yatakları emperyalist tekellerin iştahını kabartıyor. Kürt halkı kendi topraklarındaki zenginliklerden yararlanamıyor.

Yazısı Sayfa7-8'de

Beykoz Deri Kundura işçileri:

"Bir Paşabahçe daha yaratırız"

● Deri Kundura, Tekel ve Paşabahçe fabrikaları Beykoz'da yaşamın can damarı. İktidar 5 Nisan soygun paketi çerçevesinde Beykoz'un can damarlarından birini kesmeye, Deri Kundura'yı kapatmaya hazırlanıyor!

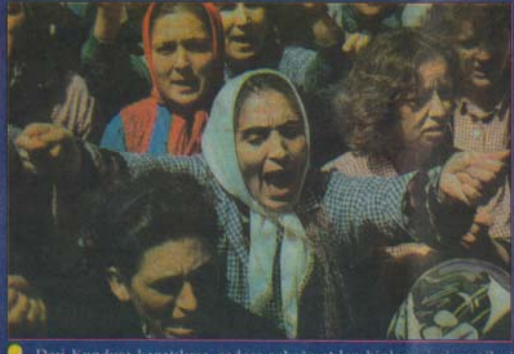

● Deri Kundura kapatılırsa, sadece sokağa atılan binlerce işçi ve ailesi değil, tüm Beykoz halkı etkilenecek. Beykoz halkı ve işçiler: "Deri Kundura kapatılırsa yeni bir Paşabahçe direnişi yaratırız" diyorlar.

Yazısı Sayfa 16'da

KİTLE MÜCADELESİNDE İRADİ İNİSİYATİFİN ÖNEMİ

☆ **Bugün kendiliğinden ya da iradi, barışçıl veya radikal kitle tepkilerine gereken önemi verip bunları yönlendirmekten söz ediyorsak, devrimci iradeyi ve politikayı da kitle eylemleriyle çakıştırabilmeliyiz.**

☆ Devrimciler, toplumsal çelişkileri ve kitlelerin içinde bulunduğu nesnel durumu kavrayarak mücadeleyi iradi kampanyalar şeklinde uzun sürece yaydıklarında, kitleleri peşlerinden çekip götürecekleri sonuçları da ortaya çıkarabiliyorlar.

Yazısı Sayfa 12-13'te

TAŞERON GAZETECİLİK

☆ **Artık burjuva basında haber yerine promosyon, gazeteci yerine taşeronlar ağır basıyor. Banka ve pazarlama şirketleriyle birleşerek holdingleşen basın patronları, vergi vb. yükümlülüklerden kaçmak ve kadrolu çalışan sayısını en aza indirmek amacıyla her servis için ayrı bir şirket kuruyorlar.**

☆ Sokağa atılan gazeteci sayısı binleri buldu. Basın çalışanlarının ve gazetecilerin örgütsüzlüğü patronların işini kolaylaştırıyor.

Yazısı Sayfa 17'de

ZAFER SARHOŞLUĞU VE MANDELA

☆ **Seçimlerden sonra oluşturulan kabine; Mandela uzlaşmacılığının geldiği en son noktadır. ANC taraftarlarının zafer sarhoşluğu yerini şaşkınlığa bırakıp. Dünü kadar binlerce siyahın hayatına mal olan ırkçı rejimin devlet başkanı De Klerk, Mandela tarafından devlet başkanı yardımcılığına getirildi. İnkatha lideri Buthelezzi de şimdi İçişleri Bakanı... Seçimler sorunları çözmemiş, ulusal uzlaşma adına emperyalizmin dayattıkları resmileşmiştir**

✓ Macar sosyalistleri seçimlerin ilk turundan önde çıktılar.

✓ IRA savaşçısı, Ölüm Orucu şehidi Boby Sands ve arkadaşları Londra'da anıldı.

Yazısı Sayfa 11'de